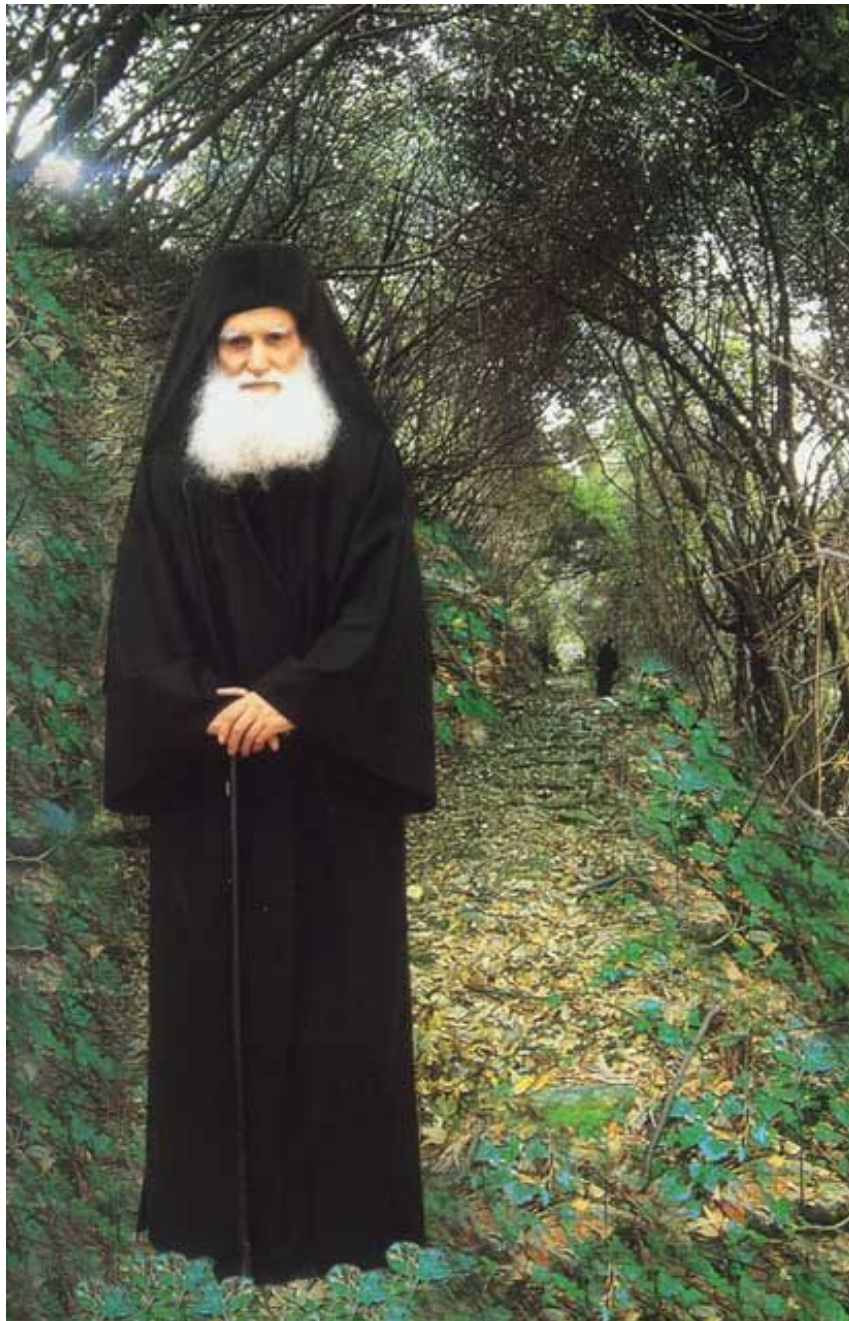

ΛΟΓΟΙ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΚΟΖΑΝΗ ΜΑΡΤΙΟΣ 2006

Κείμενα από τις ιστοσελίδες:

www.pigizois.gr και www.phys.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/

Φωτογραφίες κυρίως από την ιστοσελίδα www.rel.gr

Φωτογραφία εξοφύλλου:

Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

.....	2
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ	4
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ	5
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ	5
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΚΑΤΑΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ	7
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΝΥΞΕΩΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΩΝ	8
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ	9
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΘΕΙΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΩΝ	9
ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ	11
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΣΙΑΚΟΥ ΤΕΛΟΥΣ.....	15
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ	16
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΨΟΠΟΙΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ	17
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ	18
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ	19
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΟΠΕΙΘΟΥΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ	21
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ	21
ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΑΓΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ.....	26
1. Ο ΠΑΠΑ ΤΥΧΩΝ.....	26
2. ΑΒΒΑΚΟΥΜ Ο ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΣ (1894-1978).....	33
3. ΣΑΒΒΑΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ (1821-1908).....	34
4. ΠΑΠΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ (1902 – 1975).....	37
5. Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ.....	42
6. Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ.....	45
7. Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΣΛΙΔΗΣ (1901- 1959).....	58
8. Ο ΓΕΡΩΝ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ (1886 – 1983) ΣΥΝΑΣΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΟΥ.....	59
9. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΦΙΛΟΘΕΙΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΦΙΛΟΘΕΟΥ.....	65
10. ΓΕΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ (1906-1982).....	68
11. Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ.....	70
12. Ο ΓΕΡΩΝ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ.....	73
13. Ο ΓΕΡΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΑΙΓΙΝΗΣ.....	80
14. ΟΣΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΗΣ ΒΙΡΙΤΣΑ. (1866-1949).....	82

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

1. Είπε γέρων: «Σήμερα κοιτάζουμε να αγιάσουμε με λίγο κόπο».
2. Είπε πάλι: «Όσο περισσότερο κοπιάζεις, τόσο περισσότερη χάριν και χαρά απολαμβάνεις. Και συνέχισε. Μπορούσε να πληρώσει την καρδιά μας ο Θεός με τόση μακαριότητα και αγάπη και θείον έρωτα, ώστε να πέσουμε κάτω, μην αντέχοντας αυτήν. Αλλά τότε θα εγκαταλείψουμε τα μοναστήρια και θα κλεινόμαστε στα σπήλαια. Οι κοσμικοί θα εγκατέλειπαν τις υποθέσεις τους και τις φροντίδες τις οικογένειας και τα παιδιά τους. Για αυτό ο Θεός που είναι αγάπη, δεν μας πληροί με τέτοια αγάπη και θεία μακαριότητα».
3. «Είναι βαρεία η καλογερική Γέροντα»; Ρώτησαν κάποιον σοφό μοναχό. «Δεν είναι βαριά. Έρχεται καιρός που, όταν λησμονήσεις τον εαυτό σου, βλέπεις ότι είναι το πιο ανάλαφρο φορτίο» – είπε.
4. Είπε ένας ερημίτης: «Αν όσα χρωστάς σ' αυτήν την ζωή τα ξεπληρώσεις τότε σώζεσαι. Αν φας όμως και καμιά παραπάνω, παίρνεις και κανένα φράγκο παραπάνω. Αν φάει κάποιος ξύλο άδικα, τότε έχει καθαρό μισθό. Πολλές φορές δηλαδή, ανθρώπους με πολλή καλή ζωή συμβαίνει να τους βρίσκουν τα χειρότερα. Εάν ο Θεός επιτρέπει, γιατί επιτρέπει;
Ας φέρω ένα καλό παράδειγμα. Είναι μια πολλή καλή οικογένεια. Και ο άνδρας πολύ καλός και η γυναίκα πολύ καλή και τα παιδάκια πολύ καλά. Όλοι εκκλησιάζονται, κοινωνούν κ.λ.π. Για μια στιγμή περνά ένας μεθυσμένος ή τρελός, χτυπάει την οικογενειάρχη και τον σκοτώνει. Στα καλά καθούμενα. Μετά, όσοι άνθρωποι είναι απομακρυσμένοι από τον Θεό, λένε. Για δες τον. Βλέπετε; Πηγαίνει με το σταυρό στο χέρι για αυτό το έπαθε. Αυτό είναι αναίδεια. Επιτρέπει ο Θεός να παθαίνουν και άνθρωποι χωρίς να φταίνε καθόλου, για να δίνει την ευκαιρία στους τελείους αναιδείς να λένε, ότι είπε και ο καλός ληστής. Τι βλέπουμε στους δυο ληστές; Ο ένας έβρισε τον Χριστό, αν είσαι Θεός κατέβα κάτω κ.λ.π. λέει ο άλλος. Δεν φοβάσαι τον Θεό; Εμείς δικαίως ταλαιπωρούμαστε. Ο άνθρωπος δεν έκανε τίποτα. Δεν φοβάσαι τον θεό;
Δηλαδή, για να δώσει ο Θεός την ευκαιρία στους αναιδείς να συνέλθουν, επιτρέπει να πάθουν μερικοί, χωρίς να φταίνε. Ενώ αυτοί που παθαίνουν, μπορεί να είναι τα πιο αγαπημένα παιδιά του Θεού. Στο παράδεισο ο θεός πιστεύω δεν θα τους πει. Καθίστε σε αυτήν τη θέση. Αλλά διαλέξτε τον καλύτερο τόπο. Καταλάβετε; Έτσι είναι. Με το να ζητάμε το δίκαιο μας τα χάνουμε όλα. Χάνουμε και την ειρήνη μας, Χάνουμε και τον μισθό μας».
5. Ρώτησε κάποιος ένα γέροντα πόσα χρόνια έχει στο Άγιο Όρος και του απάντησε: «Χρόνια πολλά έχω, προκοπή δεν έχω. Και τα τσακάλια στην έρημο ζουν, αλλά τσακάλια μένουν».
6. Είπε γέρων: «Όσο πνευματικότερος είναι ο άνθρωπος, τόσο λιγότερα δικαιώματα ζητάει απ' αυτή τη ζωή».

7. Συμβούλευε ένας φωτισμένος μοναχός: «Να έχεις αγάπη προς όλους, αλλά ιδιαίτερες σχέσεις με κανένα».
8. Έλεγε ο γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής: «Ο κυριότερος σκοπός του διαβόλου είναι να κτυπήσει την πίστη κι έτσι να ρεζιλιέψει τον άνθρωπο ως προδότη και αρνητή».
9. Μου είπε κάποτε προ ετών ο σεβαστός γέρων Γεράσιμος ο Υμνογράφος: Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέει ότι το μόνο το οποίο αδυνατεί να πράξει ο Παντοδύναμος Θεός είναι το να ενωθεί με τον ακάθαρτο άνθρωπο. Σε αυτό αδυνατεί.
10. Έλεγε σε εμάς ο γέρων Μόδεστος ο Κωνσταντινίτης: Έχετε την εκούσια τύφλωση. Μην βλέπετε τα σφάλματα των άλλων.
11. Είπε γέρων: Το θέμα της σωτηρίας μας δεν είναι θέμα ευκαιρίας ή σύμπτωσης, αλλά θέμα εργασίας και βίας. «Βιάστε αρπάζουσιν την Βασιλεία των Ουρανών».

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

12. Είπε γέρων: Δεν έχω ασχοληθεί με πολλά πράγματα. Λίγα πατερικά ξέρω και προσπαθώ..., τέλος πάντων. Αυτό που έχω καταλάβει είναι ότι δεν υπάρχει φαρμάκι στον άνθρωπο. Το φαρμάκι γίνεται γλυκό, όταν το αντιμετωπίσεις πνευματικά.
Βλέπουμε πολλές φορές ένα άνθρωπο να αμαρτάνει. Λυπάται όπως πραγματικά μετανοεί, νιώθει λύπη εξομολογείται και έχει θεια παρηγοριά. Και όταν δεν νοιώθει αυτή την παρηγοριά, τότε πρέπει να καταλάβει ότι κάποια εξέλιξη τον πειράζει μέσα του, τον πειράζει ο λογισμός και πρέπει να πάει να το πει αυτό, όποτε έρχεται η παρηγοριά. Προχωρούμε τώρα. Συμμετέχει σε μια στεναχώρια ενός αδελφού που υποφέρει, κάνει προσευχή, παρακαλεί και τον βοηθάει ο Θεός.
13. Είπε πάλι, όταν κανείς είναι ελευθερωμένος από το παλιοάγχος, τότε αναπαύονται κοντά του και κάθε είδους άνθρωποι.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

14. Το Πάσχα του έτους 1935 ηγουμενεύοντας του αρχιμανδρίτου Σεραφείμ στην ιερά Μονή Αγίου Παύλου όλοι οι πατέρες, που αριθμούσαν τότε τους 60, είχαν βγει στο προαύλιο για να κάνουν την ακολουθία της Ανάστασης. Μέσα στην ατμόσφαιρα χαρμόσυνη και ενθουσιώδη. Μετά το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ο Καθηγούμενος λέει σε ένα από τα πιο απλά και πιστά γεροντάκια, τον γέρο Θωμά.
 - Γέρο Θωμά, πήγαινε κάτω στο σκευοφυλάκιο, εκεί που είναι τα οστά των πατέρων, να τους πεις το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

- Νάνε ευλογημένο Γέροντα – είτε ο γερο Θωμάς και χωρίς να σκεφθεί που πάει, με δυο τρία πηδήματα βρίσκεται μπρος στο οστεοφυλάκιο -. Ο Ηγούμενος μ’ έστειλε να σας πω το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, πατέρες και αδελφοί. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ φώναξε μεγαλοφώνως.

Τότε έγινε κάτι συγκλονιστικό. Τα οστά έτριξαν, αναπήδησαν, μια νεκροκεφαλή ανασηκώθηκε ένα μέτρο κι απάντησε στο χαιρετισμό του γερο – Θωμά. «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ» Και μετα ακολούθησε νεκρική σιγή. Επέστρεψε το γεροντάκι και διηγηθεί όσα είδε και άκουσε. Οι πατέρες τη φορά εκείνη γιόρτασαν ένα Πάσχα μοναδικό. Με διπλή δοξολογία προς τον Αναστάντα Κύριο και αρχηγό της ζωής. Έψαλλαν κατασυγκινημένοι. «Την Αναστασιν Σου Χριστέ Σωτήρ άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς Και ημάς τους επί γης καταξιώσον εν καθαρά καρδιά σε δοξάσειν». Το γεγονός αυτό μας το διηγήθηκε ο αείμνηστος γέρον Θεοδόσιος, ο οποίος χρημάτισε τελευταίος βιβλιοθηκάριος της Μονής.

- 15.** Η ιερά εικόνα της Παναγίας της Πορταΐτισσας θεωρείται η πλέον θαυματουργός εικόνα του Άγιου Όρους. Μετά την όραση του πύρινου στύλου μέσα στην θάλασσα, που βρέθηκε η εικόνα, και την αποκάλυψη του Ιβηρίτου ερημίτου οσίου Γαβριήλ, ο όσιος κατήλθε απ’ το βουνό και περπάτησε πάνω στη θάλασσα σαν να ήταν ξηρά, έλαβε στα χέρια του την μεγάλη σε όγκο εικόνα, την οποία με τιμές κι ευχαριστίες οι μοναχοί τοποθέτησαν στο Άγιο Βήμα.

Η Παναγία όμως είπε στον ηγούμενο ότι «ΕΓΩ ΔΕΝ ΗΛΘΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΦΥΛΑΤΕ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΣΑΣ ΦΥΛΑΩ». Γι αυτό επανειλημμένως την έβρισκαν οι μοναχοί στην πύλη της Μονής, ενώ την μετέφεραν στο Ιερό Βήμα. Από τότε η Ιερά εικόνα ονομάσθηκε Πορταΐτισσα.

Μεγαλοπρεπής και υπέροχη στη θέα, σαν «Μητέρα του Θεού ημών», φοβερά προστασία και σκέπη και βοηθός. Στο πάντιμον πρόσωπο της εικόνας διακρίνεται ξερή πληγή με μαχαίρι από το κτύπημα του πρώην πειρατή.

Ο πειρατής, όταν κτύπησε την εικόνα, είδε να ρέει αίμα από την πληγή. Το θαύμα τον συγκλόνησε. Πίστεψε, βαπτίσθηκε, κα έμεινε στη μονή σαν μονάχος. Δεν θέλησε άλλο όνομα παρά το όνομα Βάρβαρος. Έζησε Αγία ζωή και στο τέλος αγίασε. Στο ναϊδριο της Πορταΐτισσας υπάρχει τοιχογραφία με στολή πειρατού και την προσωνυμία Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΣ.

- 16.** Στην ιερά Μονή Βατοπεδίου έζησε οσιακώς και θεαρέστως ο όσιος Γεννάδιος ο Δοχειαρχής, ο οποίος αξιώθηκε να δει το θαύμα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Είδε δηλαδή, το πρώην άδειο πιθάρι του λαδιού γεμάτο από λαδί τόσο, ώστε έτρεχε έξω από την θύρα του Δοχείου (της αποθήκης).

- 17.** Στην ίδια Μονή έζησε ο ευλογημένος εκείνος ιεροδιάκονος ο Βηματάρης, ο οποίος έκρουσε την εικόνα της Παναγίας της Βηματαρίσσης στο πηγάδι, όπου βρέθηκε μετα την αιχμαλωσία του από τους βαρβάρους, μετά πολλά χρόνια, όρθια πάνω στο νερό με αναμμένη τη λαμπάδα.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΚΑΤΑΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

- 18.** Έλεγε στους επισκέπτες του ο απλούστατος Διονύσιος μοναχός γέρον Δαβίδ περί του κακού της κατακρίσεως. Πρόσεχε, να μην λες ο τάδε κάνει τούτο και ο άλλος εκείνο. Γιατί έτσι θα χάσης την Χάρη του Χριστού. Και γάιδαρο να τον δεις κάποιον, να μην τον κοροϊδέψεις. Αγάπα τον πλησίον όπως τον εαυτό σου, έτσι λέει ο Χριστός.
- 19.** Ο θεοφόρος πνευματικός παπα- Σάββας ουδέποτε κατηγόρησε άνθρωπο. Όταν τον ρωτούσαν «Τι άνθρωπος είναι εκείνος Πνευματικέ;» απαντούσε. Άγιος άνθρωπος είναι αυτός ο άνθρωπος.
- 20.** Είπε γέρον μοναχός. Πάντα στις κρίσεις να βάζετε ένα ερωτηματικό. Δεν ξέρουμε τι μπορεί να συμβαίνει.
- 21.** Δηγγείτο ο πολυσέβαστος ιερομόναχος Ε, ερημίτης των Κατουνακίων:
Κάποιος αδελφός μου είπε για την κατάκριση. «κατακρίνω πολύ, πώς να αποφύγω την κατάκριση;» Και του είπα.
- Όταν πρόκειται να μιλήσεις για ένα πρόσωπο, λέγε. Τώρα είναι παρών. Πάρε παράδειγμα εσένα π.χ. όταν είσαι παρών, δεν σε κατακρίνει ο άλλος, όταν είσαι απών, σε κοπανάει στο κεφάλι σε κατακρίνει.
Θυμάμαι ότι όταν ζούσε ο Γέροντας, τον κατέκρινε σε κάτι. Πήγα το βράδυ να κάνω προσευχή. Βλέπω ντουβάρι, δεν μπορώ να προχωρήσω την ευχή. Κύριε Ιησού.....Κύριε Ιησούδεν προχωρά κάπου έχω σφάλει σκέπτομαι, κάπου έχω αμαρτήσει. Λοιπόν; Την προηγούμενη μέρα που πήγα, τι έκανα, τι μίλησα, τι έπραξα; Το βρήκα είχα κατακρίνει τον Γέροντα μου. Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή και έπρεπε να λειτουργήσω. Ο παπάς εδώ τάχη δογματικά. Πρέπει να λειτουργήσει. Εκτός αν έχει κώλυμα. Τώρα τι να κάνω; Προσευχή.
- Θεέ μου, συγχώρεσε με. Θεέ μου έσφαλα. Συγχώρεσε με ζητώ συγγνώμη.
Τίποτα.
- Καλά για μένα δεν έχει συγχωρέσει, δεν υπάρχει «ευλόγησον»; Εφ' όσον σε λύπησα, «ευλόγησον». Οφείλω να έχω το «Θεός σχωρές»
Τίποτα.
- Μα ο Πέτρος Σε αρνήθηκε τρεις φορές και τον συγχώρεσες. Εγώ δεν σε αρνήθηκα. Κατέκρινα τον Γεροντά μου. Ε' τώρα, βάζω κι εγώ μετάνοια. Μετανόησα και ζητώ συγχώρηση.
Τίποτα. Λέγοντας αυτά έπιασα πάλι το κομποσχοίνι. Τίποτα. Δεν προχωρά η προσευχή. Άρχισα τα κλάματα. Έβγαιναν τα δάκρια ποτάμι. Δεν είναι τόσο να κατακρίνεις ένα ξένο, όσο να κρίνεις τον Γεροντά σου. Αλίμονο σου. Κατακρίνεις τον ίδιον τον θεό. Άρχισα τα κλάματα. Τρεις ώρες έφαγα. Μια ακολουθία της Κυριακής είναι τρεις ώρες. Άρχισα τα κλάματα.
- Θεέ μου, θεέ μου δεν υπάρχει για μένα «ευλόγησον» ο Θεός του ελέους και της ευσπλαχνίας είσαι. και εμένα δεν με συγχωράς. Εγώ σου λέω 'ευλόγησον' Και η όσια Μαρία η Αιγύπτια όταν μετανόησε την συγχώρησες, και πολλή άγιοι ήσαν αμαρτωλοί, αλλά τους συγχώρησες. Και Νεομάρτυρες που είχαν

γίνει Τούρκοι τους συγχώρεσες και τους ελέησες. Για μένα δεν υπάρχει έλεος
δεν υπάρχει συγχώρηση;

Τρεις ώρες έφαγα.

Έκανα την ακολουθία της Κυριακής με δάκρυα. Στο τέλος βλέπω μια ειρήνη,
μια χαρά μέσα μου.

Αρχισα τότε.

- ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.

Α. ηρέμησα. Και έτσι προχώρησα στην λειτουργία. Αλλιώς δεν μπορείς να
προχωρήσεις στη λειτουργία. Η κατάκριση είναι μεγάλο αμάρτημα. Φεύγει η
χάρις δίχως να το καταλάβεις. Φοβερό αμάρτημα. Του Χριστού την κρίση την
παίρνεις εσύ, και έπειτα γίνεσαι αντίχριστος.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΝΥΞΕΩΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΩΝ

- 22.** Είπε γέρον. Η καρδιά καθαρίζει με αναστεναγμό, με φιλότιμο. Να βάλουμε
την ψυχή στο μούσκιο των δακρύων. Αλλά και ένας αναστεναγμός με πόνο
ψυχής ισοδυναμεί με δυο κουβάδες δάκρυα.
- 23.** Υπήρχαν μοναχοί κανδηλανάπτες στην σκήτη της άγιας Άννας και στα
κοινόβια, οι οποίοι κατά την ιερά διακονία τους, δάκρυζαν ενώπιον των ιερών
εικόνων.
- 24.** Παιδί μου συμβούλευε ο Ρώσος ασκητής Τύχων, να πλένεις με δάκρυα το ποδιά
του Χριστού, και ο Χριστός θα ξεπλύνει τις αμαρτίες σου.
- 25.** Είπε γέρον. Τα πρώτα δάκρυα είναι της θειας παρηγοριάς. Σπάει και κλαίει
εκείνος που λέει την ευχή.
Η δεύτερη κατάσταση είναι της δοξολογίας. Κινείται σε άλλο χώρο.
Τα πρώτα δάκρυα και το σώμα καταβάλλουν, ενώ τα δεύτερα δίνουν τις
βιταμίνες και για την ψυχή και για το σώμα. Είναι της αγαλλιάσεως της
δοξολογίας. Απ' αυτού βλέπει κανείς την διάφορα.
- 26.** Κάποτε ο άγιος Σιλουανός συνάντησε ένα ασκητή ο οποίος είχε το χάρισμα της
κατανύξεως και έχυne πολλά δάκρυα κάθε μέρα όταν σκέπτονταν τα πάθη και
τον Σταυρό του Κυρίου.
- Είναι καλό να προσεύχομαι για τους νεκρούς; Ρώτησε ο άγιος.
Εκείνος αναστέναξε και είπε.
- Εάν θα ήταν δυνατό να έβγαζα όλους από τον Άδη τότε θα αναπαυόμουν
και θα χαιρόταν η ψυχή μου.
Τότε έκανε μια χειρονομία σαν να μάζευε στάχια και δάκρυσε.
- 27.** Όταν ο παπα – Κοδράτος, έδειχνε τα άγια Λείψανα στους ευλαβείς
προσκυνητές, ιδιαίτερα την περικεφαλαία του αγίου Μερκουρίου, και έπρεπε
να θυμηθεί και να μιλήσει για το μαρτύριο του αγίου, τα μάτια του γέμιζαν
δάκρυα. Στην Θεία λειτουργία σχεδόν κάθε φορά έκλαιγε, και πιο πολύ στην
μεγάλη είσοδο, όταν έλεγε το «Πάντων ημών μνησθεί...»

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

- 28.** Ρώτησαν κάποτε ένα αγιορείτη γέροντα. Τι είναι το Άγιον Όρος, γέροντα; Και αυτός απάντησε.
- « Χαρά γίνεται στον ουρανό επί ενί αμαρτωλό μετανοούντι». Εδώ έχουμε πολλούς που μετανοούν. Η μάλλον όλοι είμαστε μετανοούντες.
- 29.** Στην καλύβα «Αγία Τριάς» της Σκήτης της αγίας Άννης ζούσαν πριν πολλά χρόνια πέντε κατά σάρκα αδελφοί. Από φθόνο του διαβόλου περιέπεσαν σε τέτοια φιλονικία μεταξύ τους ώστε ορισμένοι τους αποκαλούσαν ταραχοποιούς. Κάθε βράδυ όμως αυτοί έβαζαν μετάνοια μεταξύ τους και συγχωρούσε ο ένας τον άλλον.
Παρήλθαν πολλά χρόνια σε αυτή την κατάσταση. Κάποτε δεν ακούγονταν τίποτα από την ταραχοποιών εκείνη καλύβα. Ούτε φωνή, ούτε ακρόαση.
Ο Δίκαιος της Σκήτης πληροφορήθηκε στον ύπνο του την εκδημία των αδελφών και έτρεξε μαζί με άλλους πατέρες στην καλύβα τους να δουν. Οι πέντε εκείνοι αδελφοί ήσαν κεκοιμημένοι. Την στιγμή που έβαζαν μετάνοια μετά το Απόδειπνο και ζητούσε ο ένας στον άλλον συγγνώμη τους πήρε ο Θεός της συγγνώμης και των οικτιρμών. Σημείων δικαιοσύνης και σωτηρίας. Σημείων διορθώσεως και ανεξικακίας. Σημείων προσοχής σε αυτούς που καταλαλούν λάθρα κατά του πλησίον.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΘΕΙΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΩΝ

- 30.** Διηγήθηκε ένας ερημίτης σε αδελφό.
- Αδελφέ μου και πατέρα μου, δεν γνωρίζω πως, αλλά αξιώθηκα ο ανάξιος να με κοινωνήσει άγγελος Κυρίου. Είδα στην αρχή ένα φως και μετά ήλθε άγγελος κρατώντας τα τίμια Δώρα. Πως έγινε δεν μπορώ να καταλάβω.....
- 31.** Μετά από πολλές προσευχές και πολλά δάκρυα, διηγήθηκε σε μας ο σεβάσμιος ησυχαστής των Κατουνακίων παπα Εφραίμ, είχε πληροφορία ότι οι κεκοιμημένοι, ο πατέρας αυτού γέρων Νικηφόρος και ο πρώτος Γέροντας του Εφραίμ βρήκαν την σωτήρια τους.
- 32.** Ο ησυχαστής γέρων Ιωσήφ, ο κοιμηθείς με ειρήνη το έτος 1959 στην αρχή της ασκητικής του ζωής, σε ώρα γλυκύτατης νοεράς προσευχής, είδε το έξης όραμα. Όπως το διηγήθηκε ο ίδιος:
- Εκεί που βρισκόμουν βυθισμένος στον εαυτό μου και πρόσεχα τα λόγια της ευχής, ξαφνικά γέμισα φως....και έπειτα όλος ο τόπος έγινε φως. Ξαφνικά παρουσιάστηκαν τρία παιδάκια, σε ηλικία έξι μέχρι οκτώ ετών, όμοια κατά πάντα στην μορφή και τα χαρακτηριστικά τους, χαριτωμένα και τόσο ωραία που η θέα τους αιχμαλώτισε όλες μου τις αισθήσεις. Βάδισαν προς σε μένα με τον ίδιο ρυθμό, το ίδιο βήμα, σαν να ήταν ένα και όμως ήταν τρία. Έψαλλαν μελωδικότατα το «όσοι είς Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε αλληλούϊα». Όταν με πλησίασαν πολύ, μέχρι που νόμιζα ότι θα τα έπιανα εάν άπλωνα τα χέρια μου, πήγαιναν πάλι μπρος τα πίσω χωρίς να γυρίζουν

την πλάτη τους και συνέχισαν το ίδιο ύμνο και στο αλληλούϊα με ευλογούσαν με τα χεράκια τους, καθώς κάνει ο ιερέας.

- 33.** Κάποτε ένας καλός και ενάρετος μοναχός είδε την Παναγία μας να σκουπίζει το μοναστήρι της μεγίστης Λαύρας. Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Σουλτάνος έδωσε διαταγή σύμφωνα προς την οποία ο Τουρκικός στρατός έπρεπε να αναχώρηση από το Άγιον Όρος.
- 34.** Μην στεναχωριέσαι! Το όνομα σου είναι γραμμένο εδώ στο βιβλίο της ζωής, είπε ο Κύριος στον απλούστατο και προορατικών γέροντα Αβέρκιον της Νέας Σκήτης, όταν του αποκαλύφθηκε κάποτε στο Κυριακό κατά την ώρα της αγρυπνίας.
- 35.** Όταν κάποτε ο όσιος Ευθύμιος, ο κτήτορας της ιεράς μονής Ιβήρων, λειτουργούσε στην κορυφή του Άθω κατά την γιορτή της Μεταμορφώσεως, φως ουράνιων περιέλαμψε όλους τους παρευρεθέντας, το οποίον τους ανάγκασε να πέσουν καταγής γιατί δεν μπορούσαν να υποφέρουν την λάμψη.
- 36.** Ο σεβαστός λόγιος μοναχός γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης μου διηγήθηκε ότι πήγε κάποτε να συναντήσει τον θαυμάσιο στην ψυχή και την βιβλική όψη Ρώσσο ερημίτη παπα Τύχωνα.
Πλησίασε το ασκητήριο του άκουσε θεσπέσιες ψαλμωδίες.
Νόμιζε ότι γινόταν Θεία Λειτουργία και για αυτό περίμενε έξω από την καλύβα μέχρι να τελείωση.
Τέλος, αφού μπήκε βρήκε μόνο τον παπα Τύχωνα στην εκκλησία, ο οποίος εκείνη την στιγμή μεταλάμβανε τον Άγιον Άρτον.
Διατηρούσε Άγιον Άρτον όλο το χρόνο και μεταλάμβανε συχνά μόνος του.
Ο πατέρας Θεόκλητος έμεινε κατάπληκτος και απορούσε τι να ήταν οι ψαλμωδίες που άκουσε προηγουμένως.
Λίγο πριν την μακάρια κοίμηση του ερημίτου τον υπηρετούσε ο μαθητής και υποτακτικός του, σεβάσμιος γέρων Παΐσιος.
- Εσύ είσαι ο άγιος Σεραφείμ;
Ρώτησε κατάκοιτος και ετοιμοθάνατος παπα Τύχων.
- Τι λέτε γέροντα, δεν σας καταλαβαίνω.
- Να - είπε τότε - προ ολίγου ήταν εδώ ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ μαζί με την Παναγία και μιλούσαμε.
- Τι σου είπε η Παναγία;
Ρώτησε ο πατέρας Παΐσιος.
- Μου είπε ότι θα με πάρει μετά την γιορτή μου.
Πράγματι στις 10 Σεπτεμβρίου μετά την γιορτή της γεννήσεως της Θεοτόκου 8 Σεπτεμβρίου, κοιμήθη ο παπα - Τύχων με ειρήνη κρατώντας στα χέρια του ένα σταυρό.
Πριν πεθάνει ο πατέρας Παΐσιος του έβαλε στην μύτη να μυρίσει βασιλικό.
- Μυρίζει ωραία γέροντα;
Του είπε.
- Ναι, παιδί μου αλλά ο παράδεισος μυρίζει πολύ πιο ωραία!.....
- 37.** Ο στάρετς Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ είχε ένα молдавό μαθητή, το Γεώργιο, που με την σειρά του είχε και αυτός ένα μαθητή, Γεώργιο και αυτόν, που ήταν

τυπογράφος στο Νιαμέτς στη Ρουμανία. Στις αρχές του 19ου αιώνα ο Γεώργιος αυτός πήγε στο Άγιο Όρος και εγκαταστάθηκε σε ένα κελί στην περιοχή της Βίγλας, κοντά στη θέση που σήμερα βρίσκεται η ρουμανική σκήτη. Ήταν μορφωμένος άνθρωπος.

Αφού αποτάχθηκε τον κόσμο, έζησε σαν ερημίτης και απέκτησε πολλά χαρίσματα από τον Θεό.

Ο γέροντας Γεώργιος είχε ένα μαθητή τον Αθανάσιο. Έζησαν μαζί οκτώ χρόνια.

Ο Αθανάσιος μιλούσε για τον σάρατς Παΐσιο Βελιτσκόφσκυ με δέος και σεβασμό και διηγούνταν τα ακόλουθα για να δείξει το ύψος των πνευματικών του αναβάσεων.

- Είχα την εξαιρετική ευλογία να γνωρίσω τον τελευταίο επιζώντα μαθητή του γέροντα Παΐσιου. Από το ακόλουθο περιστατικό που συνέβη σε αυτόν, που ήταν άνθρωπος πνευματικά έμπειρος, μπορείτε να καταλάβετε πόσο μεγάλος άγιος ήταν ο Παΐσιος.

Κάποτε καθόταν στο καλύβι του και προσευχόταν. Ξαφνικά είδε (σαν σε έκσταση, όπως συνήθως αποκαλύπτεται σε τέτοιους ανθρώπους) πλήθος δαιμόνων να κυκλώνουν ένα είδος θυσιαστηρίου και σε λίγους άλλους δαίμονες να συνοδεύουν τον σατανά με δαιμονική επισημότητα.

Ο σατανάς κάθισε πάνω στο θυσιαστήριο και δεχόταν τους δαίμονες ένας – ένας με τις αναφορές τους και απαντούσαν στις ερωτήσεις του.

«Εσύ που ήσουν;» Ρώτησε ο σατανάς τον πρώτο δαίμονα.

«Ήμουν στο καλύβι ενός μοναχού, που ζει στην ησυχία έξω από το μοναστήρι, μα δεν μπορούσα να τον πλησιάσω, γιατί όσες φορές δοκίμασα εκείνος έπεφτε κατά γης φυσικά έκανε μετάνοιες και προσευχές και ήταν καλυμμένος ολόκληρος με μια φωτιά που με έκαιγε και για αυτό μου ήταν τελείως αδύνατο να φτάσω κοντά του.»

Ο σατανάς τότε διέταξε να τον δείρουν όπως και τους άλλους που δεν τα κατάφεραν στις δαιμονικές επιδιώξεις τους.

Κι ήταν όλοι αυτοί 5-6 δαίμονες.

Μετά ο σατανάς άρχισε να γρυλίζει και να λέει.

«Ω! πόσο με ενοχλούν αυτά τα παλιόχαρτα (εννοούσε τα πατερικά βιβλία μεταφράσεις του Παΐσιου.) Θάρθει καιρός όμως που όλα θα υποταχθούν στην θέληση μου, και αυτά τα βιβλία θα εξαφανιστούν.»

- Και η εποχή αυτή, -πρόσθεσε ο γέρον Αθανάσιος- ήρθε. Η περίφημη βιβλιοθήκη της μονής Νιαμέτς κατακάηκε και τα λίγα βιβλία για την νοερή προσευχή που γλίτωσαν από την καταστροφή έχουν μείνει στ' αζήτητα, κανείς πια δεν ενδιαφέρεται γι' αυτά.

Ο γέροντας Αθανάσιος συνέχισε.

- Πρέπει να διαβάζουμε διαρκώς ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ. Όλοι οι άγιοι πατέρες διάβαζαν πολύ, διάβαζαν ως ότου να λάβουν το χάρισμα της προσευχής.

Τον Οκτώβριο του 1873 ο Αθανάσιος αρρώστησε και στις 23 του μηνός πέθανε και κηδεύτηκε στο κοινό κοιμητήριο.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ

38. Το μοναστήρι του Νιαμέτς ήταν για την Μολδαβία ότι και το μοναστήρι της Αγίας Τριάδος στην Ρωσία, ότι της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου για την Ουκρανία, ότι το Άγιον Όρος για την Ελλάδα. Για πέντε αιώνες ήταν το κέντρο της θρησκευτικής διαφώτισης στην Μολδαβία. Από εκεί βγήκε ο περίφημος μολδαβός γέροντας Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, ιδρυτής και πατέρας του θεσμού των γερόντων στη Ρωσία στους έσχατους καιρούς.

Έτσι ένας από τους πολλούς μαθητές του οσίου Παΐσιου, ο Σωφρόνιος, που εκείνη την εποχή ήταν ηγούμενος, ήταν πνευματικός άνθρωπος και αυστηρός ασκητής είδε ένα όραμα:

Μια νύχτα, νομίζοντας πως πλησίαζε να ξημερώσει, ο Σωφρόνιος βγήκε από την πύλη του μοναστηριού και κοίταξε προς την εξωτερική πύλη, εκεί που σήμερα βρίσκεται το αγίασμα. Εκεί είδε ένα άνθρωπο που ήταν μαύρος στην όψη και φοβερός στο θέαμα. Φορούσε στρατιωτικό μανδύα και φώναζε δυνατά, όπως κάνουν οι αξιωματικοί όταν δίνουν διαταγές στους στρατιώτες. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και γυάλιζαν σαν φλόγες. Το στόμα του ήταν σαν των πιθήκων και τα δόντια του εξείχαν απ' αυτό. Στη μέση του ήταν περιτυλιγμένο ένα τεράστιο φίδι, του οποίου το κεφάλι κρεμόταν προς τα κάτω κι από το στόμα του έβγαине η γλώσσα σαν ξίφος. Στους ώμους του είχε σιρίτια που είχαν το σχήμα κεφαλών φιδιών και στο κεφάλι του φορούσε ένα καπέλο απ' όπου ξεπρόβαλαν φαρμακερά φίδια και τυλίγονταν σαν μαλλιά γύρω απ' το λαιμό του.

Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος αντίκρισε όλα αυτά πέτρωσε από τον φόβο. Μετά από λίγο συνήλθε κάπως και ρώτησε τον άρχοντα αυτό του σκότους τι γύρευε τέτοια ώρα στον περίβολο του μοναστηριού.

- Είναι δυνατό να μην ξέρεις ότι εγώ δίνω διαταγές εδώ στο μοναστήρι σου; - απάντησε ο μαύρος.

- Εμείς δεν έχουμε στρατό εδώ κι η πατρίδα μας διανύει περίοδο απόλυτης ειρήνης, - είπε ο ηγούμενος.

- Τότε -συνέχισε ο μαύρος δαίμονας-, μάθε πως εμένα με έστειλαν οι αόρατοι άρχοντες του σκότους και βρισκόμαστε εδώ για να εγείρουμε πόλεμο εναντίον την μοναχικής τάξης.

Όταν κατά την κουρά σου δίνεται τους μοναχικούς σας όρκους, δηλώνεται ότι θα μας πολεμάτε και μας προξενείτε πολλές πληγές με το πνευματικό σας οπλοστάσιο. Πολλές φορές αναγκαζόμαστε να υποχωρούμε με ντροπή, γιατί η φλόγα της προσευχής σας μας καίει. Τώρα όμως δε σας φοβόμαστε, ιδιαίτερα μετά το θάνατο του Παΐσιου, του ηγουμένου σας. Εκείνος μας τρόμαξε και υποφέραμε πολύ στα χέρια του.

Από τότε ακόμα που ήρθε εδώ από το Άγιο Όρος μαζί με εξήντα άλλους μοναχούς, εμένα με έστειλαν εδώ με εξήντα χιλιάδες στρατιώτες μας για να τον σταματήσουμε. Όσο καιρό είχε αυτός είχε την ηγουμενία δεν μπορούμε να ησυχάσουμε. Παρ' όλους τους πειρασμούς, τα τεχνάσματα και τις μεθοδείες μας εναντίον εκείνων και των μοναχών του, δεν καταφέραμε

τίποτα. Και ταυτόχρονα δεν μπορεί να διηγηθεί ανθρώπινη γλώσσα τις φοβερές οδύνες, τις ταλαιπωρίες και τις δοκιμασίες που υποστήκαμε κατά την διάρκεια της διαμονής αυτού του ανθρώπου εδώ. Ήταν ένας έμπειρος στρατιώτης και η στρατηγική του μας εύρισκε πάντα εκτός θέσης. Μετά τον θάνατο του όμως να πράγματα άλλαξαν κάπως και μπορέσαμε να αποδεσμεύσουμε από αυτό το φρούριο δέκα χιλιάδες δικούς μας. Έτσι μείναμε εδώ πενήντα χιλιάδες.

Όταν οι μοναχοί άρχισαν να αμελούν τον κανόνα τους και να ενδιαφέρονται περισσότερο για τους αγρούς, τα κτίρια και τα αμπέλια, απαλλάξαμε άλλους δέκα χιλιάδες από τα καθήκοντα τους εδώ και οι υπόλοιποι σαράντα χιλιάδες μείναμε για να συνεχίσουμε τις προσβολές μας.

Λίγα χρόνια αργότερα, μερικοί από τους μονάρχους αποφάσισαν να αλλάξουν το τυπικό του Παϊσίου, διαφώνησαν μεταξύ τους και μερικοί έφυγαν. Στο μεταξύ δόθηκε άδεια σε λαϊκούς να νοικιάζουν δωμάτια στο μοναστήρι, κι όταν μάλιστα έφεραν και τις γυναίκες τους μέσα, κάναμε γιορτή για την νίκη μας και μειώσαμε τον στρατό μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμα.

Αργότερα που άνοιξαν και τα σχολεία για νεαρά αγόρια ο πόλεμος πλησίασε μπρος στο τέλος του πια και μπορούσαμε να μειώσουμε τις δυνάμεις μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμη, αφήνοντας εδώ μόνο είκοσι χιλιάδες δικούς μας για να επιβλέπουν τους μοναχούς.

Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος άκουσε όλα αυτά αναστέναξε μέσα του και ρώτησε τον μαύρο δαίμονα:

- Τι ανάγκη έχετε να μένετε ακόμη στο μοναστήρι αφού βλέπετε, όπως και ο ίδιος ομολογείς πως οι μοναχοί έχουν παραιτηθεί από τον πόλεμο; Τι άλλη δουλειά έμεινε ακόμα εδώ για σας;

Και εκείνος ο παγκάκιστος, εξαναγκασμένος από την δύναμη του Θεού, αποκάλυψε το μυστικό του.

- Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχει κανένας πια να μας πολεμήσει όπως παλιά, αφού η αγάπη έχει ψυχαθεί και έχετε προσκολληθεί σε επίγειες και κοσμικές υποθέσεις. Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα στο μοναστήρι που μας ενοχλεί και μας ανησυχεί. Είναι αυτά τα κουρελόχαρτα τα βιβλία στον όλεθρο να πάνε!! Αυτά που έχετε στην βιβλιοθήκη σας. Ζούμε με τον φόβο και τον τρόμο μήπως κάποιος από τους νεωτέρους μονάρχους τα πιάσει στα χέρια κι αρχίζει να τα διαβάζει.

Μόλις αρχίσουν να διαβάζουν τα καταραμένα αυτά κουρελόχαρτα, μαθαίνουν την αρχαία ευλάβεια κι εχθρότητα σας εναντίον μας κι οι νεαροί αρχάριοι ξεσηκώνονται.

Μαθαίνουν από αυτά πως οι παλιοί χριστιανοί, μοναχοί και λαϊκοί, συνήθιζαν να προσεύχονται αδιάλειπτα, να νηστεύουν, να εξετάζουν και να ξαγορεύονται τους λογισμούς, να αγρυπνούν και να ζουν σαν ξένοι και παρεπίδημοι σ' αυτόν τον κόσμο.

Μετά, απλοϊκοί όπως είναι, αρχίζουν να θέτουν τις ανοησίες αυτές σε εφαρμογή.

Ακόμη παίρνουν σοβαρά όλη την Άγια Γραφή.

Μας βρίζουν και ωρύνονται εναντίον μας σαν άγρια θηρία.

Αρκεί να σου πω ότι ένας από αυτούς τους ανόητους θερμοκέφαλους είναι αρκετός για να μας διώξει όλους από εδώ.

Είναι τόσο ανηλεείς και ασυμβίβαστοι εναντίον μας, όσο και ο θανατωμένος αρχηγός σας (ο Σωτήρας).

Επί τέλους, έχουμε τόση ειρήνη και ηρεμία μαζί σας.

Αυτά τα αποκαλούμενα πνευματικά βιβλία σας όμως είναι μια διαρκεί πηγή εχθρότητα και ταραχής.

Γιατί δεν μπορούμε να έχουμε ειρήνη; Γιατί εσείς δεν διαβάζεται τα βιβλία μου;

Δεν είναι και αυτά πνευματικά;

Κι εγώ πνεύμα δεν είμαι;

Κι εγώ εμπνέω ανθρώπους να γράφουν βιβλία.

Δε φτάνει παρά να πέσει ένα απ' αυτά τα παλιόχαρτα, που τα λέτε περγαμηνές, στα χέρια ενός απλού κι ανόητου κι αρχίζει εκ νέου καινούργιος πόλεμος κι αναγκαζόμαστε να φεύγουμε κι να αρπάζουμε πάλι τα όπλα εναντίον σας.

Ανήμπορος πια να κρατήσει σιωπή, ο φτωχός ηγούμενος τον ρώτησε.

- Ποιο είναι το μεγαλύτερο όπλο σας εναντίον των μοναχών στους καιρούς μας;

Κι εκείνος απάντησε.

- Όλο το ενδιαφέρον μας σήμερα στρέφεται στο να κρατήσουμε τους μονάχους και τις μοναχές μακριά από τις πνευματικές ενασχολήσεις, ιδιαίτερα δε από την προσευχή και την μελέτη αυτών των καπνισμένων βιβλίων.

Γιατί δε δαπανάτε περισσότερο χρόνο στη φροντίδα των κήπων και των αμπελιών, στο ψάρεμα, στα σχολεία για τους νέους, στη φιλοξενία όλων αυτών των καλών ανθρώπων που έρχονται εδώ το καλοκαίρι για καθαρό αέρα και υγιεινό νερό;

Οι μοναστές που ασχολούνται με τέτοια πράγματα πιάνονται στα δίχτυα μας όπως οι μύγες στον ιστό της αράχνης.

Ως ότου όλα αυτά τα βιβλία καταστραφούν ή φθαρούν από το χρόνο, δε θα ειρηνέψουμε.

Είναι σαν σαΐτες και βέλη για μας.

Δεν είχε καλά καλά τελειώσει τα λόγια αυτά και σήμανε το σήμαντρο για την ακολουθία του όρθρου.

Ο αρχηγός των δαιμόνων εξαφανίστηκε αμέσως σαν καπνός.

Ο γέροντας ξεκίνησε για την εκκλησία με μεγάλο πόνο ψυχής, εξαιτίας των αποκαλύψεων αυτών και μπήκε στην εκκλησία.

Όταν μαζεύτηκαν οι μοναχοί τους διηγήθηκε με δάκρυα στα μάτια όλα όσα είδε κι άκουσε κατ την διάρκεια της φοβερής Αυτής οπτασίας.

Και μετά έδωσε εντολή να καταγραφούν όλα αυτά για να ωφεληθούν οι επιγενόμενοι.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΣΙΑΚΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

39. Πρώην εγγονός του αείμνηστου ησυχαστού Χαρίτωνος υπήρξε και ο Χαρίτων μοναχός, ο Καυσοκαλυβίτης.

Ακολούθησε τα ευλογημένα ίχνη του παππού του και επιδόθηκε στην άθληση και τα κατορθώματα της ασκήσεως, νέος όταν ήταν ακόμη.

Πολλές φορές έπεφτε σε έκσταση ενώ έτρωγε.

Αδιάκοπη νύφη και αδιάλειπτος προσευχή ήταν η ζωή του. Και ο θάνατος του οσιακός και αυτός.

Έπεσε κατάκοιτος στο κρεβάτι και στα τελευταία του έβλεπε ουράνια οπτασία.

- Πάτερ Αθανάσιε, -έλεγε στον παραδελφό του-, κοίταξε. Που βρέθηκαν τόσο μικρά ολόλευκα παιδάκια; Ω, τι ωραία, κοίτα. Κρατούν λουλούδια στα χεράκια τους. Σε ευχαριστώ Θεέ μου, που με αξίωσες να δω τους αγγέλους σου.

40. Ο Λαυριώτης γέρον Θεόφιλος φρόντισε για τα μνημόσυνά του και είχε δώσει χρήματα για τα επιμνημόσυνα έξοδα. Προ του θανάτου του μοίρασε όλα τα προσωπικά του είδη στους αδελφούς και πατέρας.

41. Ένας καλός και ενάρετος ιερομόναχος της ιεράς μονής του αγίου Παύλου, απεβίωσε, βρισκόμενος έξω την Μονής σε ένα βραχάκι καθισμένος και ευλογών με το δεξί του χέρι.

42. «Χριστέ μου, το μέγα Σου έλεος»

Αυτοί ήταν οι τελευταίοι λόγοι του γέροντος Αββακούμ του ανυπόδητου, με τους οποίους λόγους και κοιμήθη με ειρήνη.

43. Ένας μοναχός ρώτησε ένα άλλο γέροντα, ηλικίας άνω των 100 χρονών.

-Τώρα που θα φύγεις από τον πρόσκαιρο αυτό κόσμο τι αισθάνεσαι;

-Αισθάνομαι τόσο χαρούμενος και ειρηνικός σαν να πηγαίνω σε γάμο είπε.

44. Ένας μοναχός κοιμήθη επικαλούμενος τις τελευταίες στιγμές του βίου του το Πανάγιο Πνεύμα, λέγων:

- Το Πνεύμα το Αγιον. Το Πνεύμα το Αγιον. Το Πνεύμα το Αγιον.

Το είπε τρεις φορές και ξεψύχησε.

45. Οσιακή η ζωή, οσιακό και το τέλος του ερημίτου Φιλάρετου φίλου της αρετής και της ερήμου. Λίγο πριν κοιμήθη, κάλεσε δυο αδελφούς των Δανιηλαίων, Δανιήλ και Ακάκιο και αφού τους είπε πολλά περί της νοεράς προσευχής και την μοναχικής πολιτείας, κατόπιν σηκώθηκε όρθιος και παρακάλεσε να του ψάλουν τον εθνικό ύμνο του Άθωνος, δηλαδή το «Άξιον εστί».

Στάθηκε προσοχή και άκουσε ευφραινόμενος και με δάκρυα ως συνήθως.

Μετα τους αγκάλιασε τους ησπάσθη με το εν Χριστώ ασπασμό και τους είπε.

- Αδέλφια μου, αγγελούδια της Παναγίας, δεν πρόκειται να σας ξαναδώ με τα μάτια του σώματος μου, γιατί με κάλεσε ο Κύριος, με την πρεσβεία της Παναγίας και των αγιορειτών Πατέρων, να με πάρει στα ουράνια θεία Σκηνώματα.

Την άλλη μέρα που τον επισκέφτηκαν να τον δουν και να λάβουν την ευχή του, είχε σχηματιστεί μόνος του με σταυρωμένα τα χέρια; Πάνω στο ξύλινο κρεβατάκι του με τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμάται τον φυσικό ύπνο.

46. Όταν ο ενάρετος και ο υπαίθριος ασκητής Πέτρος προαισθάνθηκε το τέλος του, πήγε και αποχαιρέτησε τους πατέρες και αδελφούς της ερήμου.

-Δεν θα ξαναϊδωθούμε, -έλεγε στο γέροντα Γεράσιμο τον Υμνογράφο.

Ήταν παραμονή του οσίου Πέτρου του Αθωνίτου όταν επέστρεψε στην σπηλιά, όπου υπάρχει και ναός προς τιμή του αγίου. Είχαν συγκεντρωθεί όλοι οι ερημίτες για το πανηγύρι. Μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων.

Ευχήθηκαν οι πατέρες και οι αδελφοί για την γιορτή του καλό παράδεισο γέρο - Πέτρο με το ασκητικό κέρασμα, είπε το «αμήν» και εκοιμήθει με ειρήνη.

Λίγες μέρες πριν είχε μεταβεί στις Καρυές, χαιρέτισε τους πάντες, έδωσε το εργόχειρων του για να εξασφαλίσει χρήματα για τα έξοδα της κηδείας και για σαρανταλείτουργο.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

47. Είπε γέρων. Πολλοί άγιοι θα θελαν να ζήσουν στην εποχή μας και να κάνουν τον αγώνα μας.

48. Διηγήθηκε ένας ασκητής.

- Εδώ έρχονται πολλοί φοιτητές. Κάποτε είχαν έρθει καμία δεκαριά και ζητούσαν να τους κάνω θαύμα. Επέμεναν πολύ. Σκέφτηκα με ποιο τρόπο να βάλω μυαλό σε αυτά τα παιδιά. Τους είπα. Λοιπόν, μπειτε στη σειρά για να σας κόψω τα κεφάλια. Μετά θα κάνω το θαύμα για να σας τα κολλήσω! Ν' αραιώσετε λίγο, γιατί υπάρχει κίνδυνος να τα μπερδέψω. Έτοιμοι είστε; Θέλετε να δείτε το θαύμα;

Οι νέοι αντέδρασαν αμέσως.

-Όχι, όχι σε μας πάτερ, -είπαν με μια φωνή.

49. Έλεγε ένας ηλικιωμένος μοναχός για την ραδιενέργεια:

- Μάθαμε και εμείς για την ραδιενέργεια. Τι να σας πω; Αν το δηλητήριο ήταν σε ένα πράγμα θα λέγαμε ότι πρέπει να το αποφύγουμε. Τώρα όμως πήγε σε όλα, δεν γίνεται τίποτα. Εμείς εδώ στο όρος κάνουμε τον σταυρό μας και τα τρώμε όλα. Τι να φοβηθούμε; Δεν λέει κάπου και ο Χριστός ότι οι πιστοί «καν θανάσιμων τι πίσωσιν, ου μη αυτούς βλάψει».

Μην ανησυχείτε. Ο κόσμος έχασε το νόημα της ζωής. Πρέπει όμως να το βρει. Η απιστία κάνει μεγάλη ζημιά. Όλα από κει ξεκινούν.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΨΟΠΟΙΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

50. Είπε γέρων:

- Ταπείνωση είναι το κάτω σκαλοπάτι των αρετών. Αγάπη είναι το επάνω σκαλοπάτι.

Γιατι δεν αγιάζουμε σήμερα;

Γιατι δεν έχουμε ταπείνωση.

51. Είπε γέρων, ο παπα – Βαρθολομαίος, ετών 106, που φορούσε, όταν τον επισκεφτήκαμε, μια ζακέτα με χίλια μπαλώματα:

- Μέσα στην πολυμάθεια κολλάει η οίησης. Όταν κολλήσει η οίησης φεύγει ο Θεός και μένει ο άνθρωπος μόνος με την οίηση.

52. Είπε πάλι άλλος. Η υπερηφάνειά μας κάνει κουφό τον Θεό.

53. Έλεγε ο Ρώσος ασκητής παπα – Τύχων, που έζησε 60 χρόνια στο Άγιο Όρος, αφού γύρισε 300 μοναστήρια:

- Ο Θεός το πρωί ευλογεί τον κόσμο όλο με το ένα του χέρι και τον ταπεινό άνθρωπο με τα δυο χέρια. Και προσεύχεται « Κύριε ημών Ιησού Χριστέ χάρισέ μου ταπείνωση».

Άλλο παρθενιά, άλλο ταπείνωση συνήθισε να λέει. Πολλοί παρθένοι υπερήφανοι πήγαν στην κόλαση.

54. Όταν οι αδελφοί και πατέρες εύχονταν τον Νεοσκητιώτη γέροντα Θεοφύλακτο «καλό Παράδεισο», εκείνος απαντούσε:

- Δεν είναι αχυρώνας ο Παράδεισος για να δεχτεί εμένα το ζώνω!

Τέτοια αυτομεμφία είχαν οι άγιοι πατέρες.

55. Είπε γέρων:

- Μπορεί κάποιος να αγωνίζεται που κα που με φιλότιμο, αλλά να μην έχει μεγάλη πρόοδο, γιατι δεν έχει ταπείνωση. Ενώ άλλοι αγωνίζονται λιγότερο (άσκηση, νηστεία κ.λ.π.) και προοδεύουν πολύ περισσότερο, γιατί έχουν πολλή ταπείνωση και αυτή αναπληρώνει πολλά.

56. Έλεγε ένας ασκητής.

- Ο άνθρωπος δίνεται πρώτα όλος στον Θεό και μετά ο Θεός τον καθαρίζει και τον δίνει στους ανθρώπους.

Όταν ο άνθρωπος πιστεύει ότι είναι χειρότερος όλων, τότε ένα «Κύριε ελέησον», που θα πει για τον κόσμο αξίζει περισσότερο από τα χίλια «Κύριε ελέησον» του άλλου.

57. Είπε γέρων:

- Ο Θεός μας δίνει πολλές ευκαιρίες για να κερδίσουμε τον Παράδεισο, αλλά εμείς τις ευκαιρίες δεν τις δεχόμαστε όλες, τις διώχνουμε.

-Μην έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας η αυτοπεποίθηση είναι μεγάλο εμπόδιο στη Θεία Χάρη. Εμπιστοσύνη απόλυτη να έχουμε μόνο στο Θεό. Όταν εμείς αναθέτουμε τα πάντα σε Αυτόν, ο Θεός υποχρεώνεται να μας βοηθήσει.

- Να ζείτε σε διαρκή δοξολογία και ευχαριστία προς τον Θεό, γιατί η μεγαλύτερη αμαρτία είναι η αχαριστία και ο χειρότερος αμαρτωλός ο αχάριστος.

58. Είπε γέρον.

- Μοιάζουμε με τσουκνίδες. Από μακριά φαίνονται πράσινες, σαν πεδιάδα, σαν κήπος μα όταν πλησιάσεις και τις αγγίξεις τότε βλέπεις την ασχήμια τους και τότε νιώθεις το κεντρί τους.

59. Ρωτήθηκε κάποτε ένας ερημίτης:

- Πως πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους επαίνους και τα εγκώμια;
Και απάντησε.

- Να έχετε ταπείνωση και να γνωρίζεται καλά τον εαυτό σας. Να σας πω ένα παράδειγμα. Όταν σκαλίζω στο ξύλο την μορφή αγίου και τελειώνω, νομίζω ότι είναι καλή. Την ξανακοιτάω μετά από λίγο και βλέπω ότι έχει ελλείψεις. Αν βάλω τον φακό θα δω ότι δεν είναι τίποτα το σπουδαίο.

Το ίδιο πάλι και με τα χέρια. Βλέπουμε ότι είναι καθαρά. Αν βάλουμε όμως τον φακό, θα δούμε ότι έχουν βρωμιά και πολλά μικρόβια.

Έτσι, να κοιτάμε προσεκτικά τον εαυτό μας και θα Βλέπουμε ότι δεν είμαστε τίποτα κι ας λέει ο κόσμος.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

60. Όταν προσευχόταν ο όσιος Ακάκιος ο Καυσοκαλυβίτης στεκόταν στην προσευχή ως στύλος ακλόνητος και καθημένος δεν αισθανόταν καθόλου το σώμα του, σε κατάσταση ψηλή υπάρχων, πλήρης χάριτος και θείου Φωτός.

61. Στην « Μεταμόρφωση » της ιεράς Σκήτης αγίας Άννας έζησε ο ευλαβέστατος Μαυροβούνιος ιερομόναχος Μηνάς.

Το ημερονύκτιο έκαμε από 1000 έως 3000 γονυκλισίες και 50 έως 100 κομβοσχοίνια. Από την πολλή προσευχή δεν άδειαζε να μιλήσει. Η προσευχή για αυτόν ήταν η ένωση του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά είχε και πρακτική ωφέλεια. Τον σκέπασε από την πολυλογία και την κατάκριση.

62. Ένας ασκητής έστελνε τον υποτακτικό του να πουλήσει το εργόχειρο του στις Καρυές. Εκεί ο υποτακτικός του άκουσε στο Πρωτάτο ωραιότατες ψαλμωδίες, μουσική κ.λ.π.

Μια μέρα λέει στον γεροντά του:

- Γέροντα έχω ένα λογισμό. Εμείς εδώ πέρα στην έρημο δεν κάνουμε τίποτα. Να δεις πως εκεί υμνούν τον Θεό. Ψαλμωδίες, πράγματα, χορωδίες. Εμείς εδώ μόνο κομποσχοίνι, μόνο ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ...

Τον παίρνει ο Γέροντας τότε μια άλλη μέρα και του λέει.

- Ας, πάμε παιδί μου να δούμε τι κάνουν αυτοί οι πατέρες. Να κάνουμε κι εμείς το δικό τους τυπικό.

Και όταν πήγαν σκύβει στο αυτί του, μέσα στην εκκλησία και του λέει ψιθυριστά.

- Πράγματι τέκνο, εδώ δοξάζουν τον Θεό.

Δεν πρόλαβε να τελείωση και πιάνει δυνατός σεισμός. Σείστηκαν τα σύμπαντα.

Τότε αμέσως οι ψάλτες άφησαν τα μουσικά βιβλία και τα «τεριρέμ» και άρχισαν να τραβούν κομποσχοίνι, φωνάζοντας «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΥΙΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΛΕΗΣΟΝ ΗΜΑΣ»!!!!

- Γέροντα πάμε να φύγουμε, πάμε στη δουλεία μας, στην ησυχία μας, στο καλύβι μας. Αυτό που κάνουμε εμείς, είναι ανώτερο από τα ψαλτικά.

Διαπίστωσαν πράγματι, ότι καλύτερη προσευχή είναι η προσευχή με το κομποσχοίνι.

63. - Σαράντα χρόνια στην έρημο, όλες τις ακολουθίες τις έκαμα με κομποσχοίνι, -διηγείται ο γέρον Χρυσόστομος ο ερημίτης-. Την Μ. Τεσσαρακοστή προσπαθούσαμε να έχουμε τον νου μας πάνω στον Εσταυρωμένο. Αλλά πόσο γρήγορα η προσευχή φεύγει. Βία χρειάζεται.

64. Ο γέρον Δανιήλ στην Νέα Σκήτη έζησε 115 χρόνια. Είχε οξυτάτη όραση. Όταν έκανε κομποσχοίνι πήγαινε ο διάβολος με την μορφή τσακαλιού και του τραβούσε το κομποσχοίνι. Εκείνος, όμως συνέχιζε τον αγώνα του.

65. Είπε γέρον.

- Όπως τα καράβια που κινδυνεύουν εκπέμπουν σήμα κινδύνου συνεχώς, έτσι πρέπει να λέει και ο άνθρωπος συνεχώς την ευχή. Κύριε Ιησού Χριστέ Ελεησον με.

66. Φημολογείται το ακόλουθο γεγονός. Όταν κάποτε ήλθε στο Όρος ο νεοφανείς άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως επισκέφτηκε στην σκήτη της αγίας Άννας σπουδαίο πνευματικό, θεωρητικό και πρακτικό δάσκαλο την νοεράς προσευχής γέροντα, μετά του οποίου συζητούσαν στην καλύβα του και προσευχήθηκαν επί τρία ημερονύκτια!!! Αδιαλείπτως.

67. Ο ερημίτης π. Χρυσόστομος μας διηγείται:

- Υπήρχε ένας γεροντάκος, στα καυσοκαλύβια. Είχε αγγελική φωνή. Λέγεται πως όταν έψαλλε το «Άξιον εστί» άνοιγε τα χέρια του διάπλατα από την μεγάλη αγαλλίαση της καρδιά του και φημολογείται ότι κουνιόντουσαν τα καντήλια. Μια φορά κατέβαινα προς την Αγία Άννα και άκουσα να ψέλνει. Έλεγα, μα τι φωνή είναι αυτή; Άγγελος ψάλει;

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ

68. Η υπομονή αποκτάται, δεν αγοράζεται έλεγε ένας ασκητής.

69. Είπε ένας γέρον:

- Η πνευματική ζωή χρήζει υπομονής, σταθεράς υπομονής. Ο άνθρωπος παθαίνει μεταβολές, αλλοιώσεις. Από την μία μέρα στην άλλη.

70. Όταν ρωτούσαν τον ασθενή γέροντα Νικόλαο της Νέας Σκήτης πως είναι στην υγεία του απαντούσε ο υπομονετικός γέρον:

- Δόξα το Θεό. Και αλλά μου πρόπεουν.
Όταν εκοιμήθη το πρόσωπο του έλαμψε!!

71. Ρώτησε ένας ιερέας γέροντα ασθενή Μόναχο.

- Πως είστε στην υγεία σας πάτερ;

- Ε, καλά. Τώρα μου παρουσιάστηκαν και άλλες παθήσεις. Όλα όμως χρειάζονται. Πως θα πάω Εκεί πάνω, παπά μου με άδεια χέρια;

72. « Κύριε μου, γιατί να υποφέρω τόσο πολύ;» παραπονιόταν κάποτε ο ασθενής ενάρτετος γέρον Αρτέμιος ο Γρηγοριάτης. Τότε είδε τον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος του έδειξε τα χέρια του και την πλευρά του και του έλεγε.

- Κοίταξε πόσο υπομονή έκανα. Εσύ για την αγάπη μου δεν υπομένεις;

73. Είπε ένας γέρον μοναχός:

- Η ασθένεια είναι θεία επίσκεψη. Η ασθένεια είναι μέγιστο Δώρο του Θεού. Αυτό που μπορεί να δώσει ο άνθρωπος στο Θεό είναι ο πόνος.

74. - Γέροντα έχω τόσα χρόνια στο Άγιο Όρος και δεν είδα καμία οπτασία ή κανένα όραμα ή δεν είχα κάποια πληροφορία πνευματική, - έλεγε στον γέροντα πατέρα Ιωακείμ ο τώρα στην Αγγλία, Αγιορείτης Ρώσος ιερομόναχος Σωφρόνιος, ο κτήτορας της εκεί ιεράς Μονής και ο συγγραφέας του βίου του αγίου Σιλουανού.

Του απάντησε ο γέρον Ιωακείμ.

- Ποιος σου χάρισε υπομονή και κάθεται στο Όρος και μάλιστα στα φρικτά Καρούλια, παρά ο Θεός. Θα μπορούσες να μείνεις χωρίς εμφανή την Χάρη του Θεού; Άλλο θαύμα μεγαλύτερο από αυτό μην ζητάς και χάρισμα ψηλότερο μην θέλεις.

75. Ένας νέος μοναχός πήγε στον αββά Ζωσιμά τον Καρουλιώτη και του είπε:

- Γέροντα, έχω πειρασμό.

- Παιδί μου του απάντησε εκείνος ο πειρασμός υπάρχει παντού. Στο φαγητό πειρασμός, στον ύπνο πειρασμός. Θυμήσου τι λέει το Γεροντικό. Πάρε τους πειρασμούς και κανέναν δεν σώνεται.

Και έτσι παρηγορήθει ο αγωνιστής.

76. Ζούσε στην σπηλιά του όσιου Πέτρου του Αθωνίτου ο γέρον Χρυσόστομος και ο μοναχός Σέργιος. Τον Σέργιο τον πολεμούσε ο σατανάς να φύγει από τον ασκητικό του στίβο και να εγκαταλείψει τον αγώνα.

Κάποτε επισκέφτηκε ένα γέροντα στις Καρυές, που με άφθαστη αυταπάρηση και υπομονή είχε γηροκομήσει και θάψει τέσσερις γεροντάδες:

- Πως μένεις τώρα μόνος σου εδώ χάμω; Τον ρώτησε ο Σέργιος.

- Με πολεμάει και εμένα ο διάβολος να φύγω, αλλά ξέρεις τι με κρατάει;

Απάντησε ο ηρωικός γέρον.

- Έλα να σου δείξω τους θησαυρούς μου.

- Ποιοι είναι οι θησαυροί σου; Δεν βλέπω τίποτα.

Τον πήρε τον πήγε σε ένα δωμάτιο, που είχε παλιά παπούτσια, τρύπια πόσων ετών....., παλαιά ζωστικά, και παλαιούς σκούφους των γεροντάδων του αλλά και του εαυτού του, δείγματα αμέτρητων αγώνων και θυσιών....

- Να οι θησαυροί μου. Πες μου, πώς να τους εγκαταλείψω;

Διδάχτηκε ο π. Σέργιος περισσότερο από κάθε άλλη διδασκαλία, από αυτούς τους σιωπηλούς θησαυρούς και διδασκάλους.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΟΠΕΙΘΟΥΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

77. Είπε γέρων:

- Για τους άσπλαχνους που πεθαίνουν να κάνετε μνημόσυνα και προπαντός ελεημοσύνη. Ελεημοσύνη. Υπάρχουν πολλοί πτωχοί. Σ' αυτούς να δίνεται. Στα μνημόσυνα να χρησιμοποιείται κόλλυβα και όχι γλυκά, όπως κάνουν πολλοί τώρα τελευταία.

78. Ο πάμπτωχος και ρακένδυτος Ρουμάνος ασκητής Ε, δεν είχε που την κεφαλή κλείνε. Βοηθούσε στην τράπεζα του Ρωσικού μοναστηριού και ότι έπαιρνε το έδινε ελεημοσύνη στους απομακρυσμένους ασκητές.

- Είναι η μονή ευκαιρία να σωθώ, - έλεγε -. Να ζητιανεύω ταπεινούμενος, να κοπιάζω, να διαμοιράζω.

79. Ένας μονάχος ρώτησε τους επισκέπτες του:

- Εσείς τι δουλειά κάνετε;

- Γέροντα δεν έχουμε καλό επάγγελμα. Έμποροι είμαστε, απάντησαν με συστολή.

- Έχουμε αδελφοί μου, μεγάλη ανάγκη από καλούς εμπόρους. Αλήθεια, για πείτε μου τι κάνετε όταν ακριβαίνουν τα πράγματα; Πουλάτε και τα παλιά, που είχατε στο μαγαζί με καινούργιες τιμές;

- Ναι γέροντα. Πώς να κάνουμε αλλιώς; Πρέπει να ξαναφέρουμε πράγμα στο μαγαζί.

- Καλά, αλλά εσείς από τα παλιά βγάζετε δυο φορές κέρδος. Φυσικά δεν μπορείτε να το πουλήσετε με τις παλιές τιμές, γιατί θα αντιδράσουν οι άλλοι έμποροι.

Εσείς όμως, το δεύτερο κέρδος, που βγάζεται από τα εμπορεύματα που είχατε στο μαγαζί, να το δίνετε ελεημοσύνη.

80. Όταν υπηρετούσε ο γέρων Αρτέμιος σε ένα Γρηγοριάτικο μετόχι στην Άρτα και πήγαινε να ψωνίσει, στην αγορά, επέστρεφε με άδεια χέρια. Ότι είχε το μοίραζε σε πτωχούς και γεροντάκια.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

81. Έλεγε ο γέρων Παΐσιος:

- Η γυναίκα όταν είναι έγκυος πρέπει να είναι ήρεμη, να διαβάζει το Ευαγγέλιο, να προσεύχεται, να λέει την ευχή. Έτσι αγιάζεται και το παιδί. Από τώρα αρχίζει η ανατροφή του παιδιού.

Να προσέχεις να μην στεναχωρείς την έγκυο για κανένα λόγο.

- Ο Διάβολος προσπαθεί να τα καταστρέψει όλα για να μη βρει η νέα γένια καλή «μαγιά» για να «ζυμωθεί».

- Πρέπει να απλοποιήσουμε την ζωή μας. Η πολυτέλεια κουράζει. Είναι μερικοί που συνεχεία θέλουν να αλλάζουν έπιπλα κλπ. Τρέχουν μετά να βγάλουν περισσότερα χρήματα και έτσι γεμίζουν άγχος.

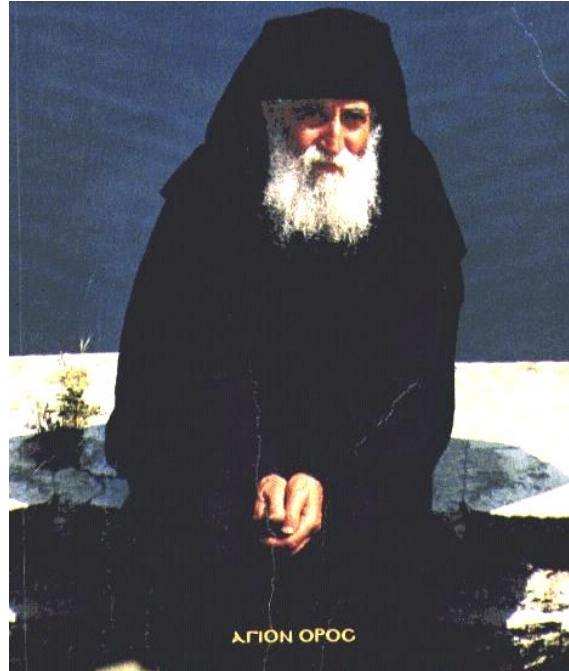
- Καλό είναι η οικογένεια να έχει τον ίδιο πνευματικό. Ο άντρας, η γυναίκα, τα παιδιά, αυτό βοηθά πολύ.

82. Ένας πιστός τον ρώτησε:

- Γέροντα, σήμερα πήραν βαθμούς τα παιδιά και είναι στεναχωρημένα.

- Κοίτα να δεις, σήμερα οι μεγάλοι θέλουν να παίρνουν πολλά λεφτά με λίγη δουλειά, και οι μικροί να παίρνουν μεγάλους βαθμούς, χωρίς διάβασμα.

Και αν είναι δυνατόν να μην φεύγουν από την καφετέρια ή την ξυλοτέξ – πως το λένε – να παίρνουν ένα τηλέφωνο να ρωτούν τι βαθμούς τους έβαλαν. (γέλια).

83. Είπε πάλι:

- Ακόμη και μέσα στο γάμο πρέπει να συγκρατεί κανείς τον εαυτό του από την ηδονή. Να βάζει φρένο στην φιληδονία του!

84. Ρώτησε κάποιος τον γέροντα Παΐσιο:

- Γέροντα σήμερα πολλοί νέοι άνθρωποι δεν θέλουν να κάνουν παιδιά γιατί σκέφτονται σε τι είδος κόσμο θα φέρουν το παιδί τους. Μόλυνση από τα χημικά, από τα πυρηνικά, ζωή γεμάτη άγχος, άγρια κοινωνία, πόλεμοι, πεινά, σκοτωμοί, βιασμοί, αρπαγές, απαγωγές.....

Αν είμαστε κιόλας στον καιρό του Αντίχριστου σκέφτομαι και εγώ μήπως δεν αξίζει κανείς να παντρεύεται και να κάνει παιδιά.

- Όχι, Θανάση δεν είναι έτσι!.....

Οι χριστιανοί στο καιρό των διωγμών δεν παντρεύονταν; Και παντρεύονταν και παιδιά έκαναν!!

Είχαν την ελπίδα τους στηριγμένη στο Χριστό.....όχι στους ανθρώπους.

Είναι ολιγοπιστία αυτός ο λογισμός. Ο Θεός σε μια στιγμή μπορεί να τα διορθώσει όλα. Να σβήσει όλα τα στραβά. Κάνουν οι άνθρωποι σχέδια....έχει και Θεός τα δικά Του.

Να ήξερες πόσες φορές τύλιξε ο διάβολος τη γη με την ουρά του για να την καταστρέψει....

Δεν τον άφησε ο Θεός....του χαλάει τα σχέδια. Και το κακό που πάει να κάνει ο διάβολος, ο Θεός το αξιοποιεί και βγάζει μεγάλο καλό. Μην ανησυχείς!

- 85.** Κάποια φορά ο π. Παΐσιος μου διηγήθηκε πως του παρουσιάστηκε η Παναγία μας, μέρα μεσημέρι, και τον βοήθησε σε μια ανάγκη που είχε. Συνομίλησαν μαζί για λίγα λεπτά.
- Πως αισθανθήκατε γέροντα; Ρώτησα.
 - Μεγάλη χαρά....όμως αισθανόμουν και ντροπή.....δυσκολεύομαι...Μητέρα του Θεού είναι...με τον άγιο Ιωακείμ και την αγία Άννα κινούμαι πιο άνετα!
- 86.** Ρώτησε κάποιος:
- Γέροντα είναι μερικά ζευγάρια που ενώ θέλουν, δεν μπορούν να κάνουν παιδιά. Γιατί συμβαίνει αυτό;
 - Για να βολεύεται και κανένα ορφανό...τους έδωσε και ο Θεός ένα δικό τους μετά!
- 87.** Είπε πάλι:
- Όταν γυρίζει κανείς από την δουλειά του και είναι νευριασμένος ή αγχωμένος καλύτερα είναι να πάει μια βόλτα στο πάρκο για είκοσι λεπτά και να γυρίσει στο σπίτι του ήρεμος και με χαμόγελο, και ας πάει καθυστερημένος.
 - Σήμερα τον ζαλίζουν τον άνθρωπο. Τα χτυπάνε τα καημένα τα παιδιά από δω και από κει με διάφορες θεωρίες, τα πιάνει μετά φόβος, άγχος και ξεσπάνε στα ναρκωτικά και την διασκέδαση. Αλλά αυτή η κοσμική διασκέδαση προσθέτει άγχος.
- Βλέπεται από αυτή την ζωή κανείς γεύεται σε κάποιο βαθμό την κόλαση ή τον παράδεισο αν ζει σύμφωνα με το θέλημα του θεού με την Εκκλησία.
- 88.** Χάρισε γέροντας ένα βιβλίο στα μεγάλα παιδιά της Γ` Λυκείου, που έλεγε για την ελληνικότητα της Μακεδονίας.
- Οι γονείς να προσέχουν στο σπίτι τι βιβλία, έχουν γιατί μπορεί να πέσουν στα χέρια των παιδιών και να πάθουν ζημιά. Στο σπίτι να έχεις μόνο χριστιανικά βιβλία.
- 89.** Είπε πάλι:
- Όταν το παιδί από μικρό γεμίσει με Χριστό πηγαίνει στην εκκλησία με τους γονείς, κοινωνεί, ψάλλει, προσεύχεται, αργότερα όταν μεγαλώσει και φύγει μακριά από τους γονείς και βρεθεί ακόμη και σε άσχημο περιβάλλον δεν έχει ανάγκη.
- Είναι σαν το ξύλο που όταν έχει ποτιστεί καλά με λινέλαιο μετα δεν έχει ανάγκη από την βροχή, επειδή είναι ποτισμένο με το λαδί, δεν δέχεται τα νερά, τα πετάει έξω.
- Έλεγε πάλι:
- Στα παιδιά πρέπει να προσέχουμε πολύ τι τους λέμε. Γιατί έχουν μια απλότητα και τα πιστεύουν. Είναι και πολλά που έχουν μεγάλο φιλότιμο και παίζουν τα λόγια των γονιών τους κατά γραμμα.
- 90.** Ρώτησαν τον γέροντα:
- Σε αυτά τα παιδιά που έχουν μπλέξει με την γιόγκα και με την μαγεία, πρέπει να τους το λέει κανείς ξεκάθαρα, από την αρχή ότι είναι διαβολικά αυτά η να τους το λέει σιγά - σιγά';

Και ο γέρον απάντησε.

- Να τους το λέει κανείς, αλλά με καλοσύνη.

Είπε πάλι:

Αν ο άνθρωπος αγαπήσει τον Θεό, αγαπάει και τον πλησίον και μετά παθαίνει υπερχείλιση η καρδιά και αγαπάει τα ζώα, την κτίση όλη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Α/ Ο ΠΑΤΗΡ ΠΑΙΣΙΟΣ ΜΟΥ ΕΙΠΕ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΥΨΕΛΗ
Β/ ΑΘΩΝΙΚΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ . ΆΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΠΑΛΑΜΑ
Γ/ ΌΣΙΟΣ ΠΑΙΣΙΟΣ ΒΕΛΙΤΣΚΟΦΣΚΥ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΑΓΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

1. Ο ΠΑΠΑ ΤΥΧΩΝ

91. Έλεγε ο παπα-Τύχων:

- Για να βρεις καλό πνευματικό πρέπει να κάνεις τρεις μέρες προσευχή και κατόπιν τι ο Θεός θα φωτίσει. Και στο δρόμο που θα πηγαίνεις να κάνεις προσευχή να τον φωτίσει ο Θεός να σου πει λόγους καλούς.

Έλεγε ακόμη:

- Πάντοτε να κάνεις ευχή πριν αρχίσεις κάθε εργασία. Να λες « Θεέ μου, δώσε μου δύναμη και φώτιση» και κατόπιν να αρχίσεις την δουλεία σου. Και στο τέλος «δόξα τον Θεό».

Έλεγε πάλι:

- Η κόλαση έχει γεμίσει από ανθρώπους παρθένους – υπερήφανους. Ταπεινό άνθρωπο θέλει ο Θεός.

92. Κάποτε του είχε στείλει κάποιος από την Αμερική μια επιταγή. Την ώρα όμως που την έπαιρνε ο Γέροντας από το Ταχυδρομείο, τον είδε ένας κοσμικός και νικήθηκε από τον πειρασμό της φιλαργυρίας. Πήγε λοιπόν την νύχτα στο Κελλί του Γέροντα, για να τον ληστέψη, με τον λογισμό ότι θα εύρισκε και άλλα χρήματα, χωρίς να ξέρη ότι και εκείνα που είχε πάρει ο Γέροντας τα είχε δώσει την ίδια ώρα στον κυρ - Θόδωρο, για να πάρη ψωμιά για τους φτωχούς. Αφού τον βασάνισε αρκετά τον Γέροντα - τον έσφιγγε με ένα σχοινί στον λαιμό του - διεπίστωσε ότι πράγματι δεν είχε χρήματα και ξεκίνησε να φυγή. Ο Παπα - Τύχων του είπε:

- Θεός συγχωρέσει, παιδί μου.

Ο κακοποιός αυτός άνθρωπος πήγε και σε άλλον Γέροντα με τον ίδιο σκοπό, αλλά εκεί τον έπιασε η Αστυνομία, και ομολόγησε μόνος του ότι είχε πάει και στον Παπα - Τύχωνα. Ο Αστυνόμος έστειλε χωροφύλακα και ζήτησε τον Γέροντα για ανάκριση, επειδή θα γινόταν η δίκη του κλέφτη. Ο Γέροντας στενοχωρέθηκε γι' αυτό και έλεγε στον χωροφύλακα:

- Παιδί μου, εγώ τον συγχώρεσα με όλη την καρδιά μου τον κλέφτη.

Εκείνος όμως δεν έδινε καθόλου σημασία στα λόγια του Γέροντα, γιατί εκτελούσε ανώτερη διαταγή, και τον τραβούσε και του έλεγε: - Άντε, γρήγορα, Γέροντα! εδώ δεν έχει συγχώρεση και «ευλόγησαν».

Τελικά τον λυπήθηκε ο Διοικητής και τον άφησε από την Ιερισσό να γυρίσει στο Κελλί του, επειδή έκλαιγε σαν μωρό παιδί, γιατί νόμιζε ότι θα γίνη και αυτός αιτία να τιμωρηθή ο κλέφτης.

Όταν το θυμόταν αυτό το περιστατικό, δεν μπορούσε να το χωρέσει στο μυαλό του και μου έλεγε:

- Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτοί οι κοσμικοί άλλο τυπικό έχουν" δεν έχουν το «εύλόγησον», «Θεός συγχωρέσει».

Ενώ ο Γέροντας την λέξη «ευλόγησον» την χρησιμοποιούσε πάντα και με τις πολλές καλογερικές έννοιες, όπως το «ευλογείτε» ή «ευλόγησον», όταν ζητούσε ταπεινά την ευλογία του άλλου, και μετά θα έδινε και αυτός την ευλογία του με την ευχή «Ο Κύριος να σε ευλόγηση». Μετά από τον συνηθισμένο χαιρετισμό οδηγούσε τους επισκέπτες στο Ναό και έψαλλαν μαζί το Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου και το Άξιον εστί και, εάν ήταν καλός καιρός, έβγαιναν έξω, κάτω από την ελιά, και καθόταν μαζί τους πέντε λεπτά, μετά σηκωνόταν με χαρά και έλεγε:

- Εγώ τώρα κεράσματα.

Έβγαζε νερό από την στέρνα και γέμιζε ένα κύπελλο για τον επισκέπτη, έβαζε και στο δικό του τενεκάκι (κονσερβοκούτι, πού το χρησιμοποιούσε και για μπρίκι) και έψαχνε μετά να βρή κανένα λουκούμι, άλλοτε κατάξηρο και άλλοτε μυρμηγκοφαγωμένο, το οποίο, επειδή ήταν ευλογία του Παπα - Τύχωνα, δεν προξενούσε αηδία. Αφού τα ετοίμαζε, έκανε τον Σταυρό του ο Γέροντας, έπαιρνε το νερό και έλεγε: «Πρώτα εγώ' ευλογείτε!» και περίμενε να του πη ο επισκέπτης την ευχή «Ο Κύριος να σε ευλόγηση», αλλιώς δεν έπινε νερό. Μετά θα έδινε και αυτός την ευχή του. Την ευχή από τους άλλους την αισθανόταν ως ανάγκη, όχι μόνο από τους Ιερωμένους ή Μοναχούς αλλά ακόμη και από τους λαϊκούς, μικρούς και μεγάλους στην ηλικία.

Μετά από το κέρασμα περίμενε να ιδη εάν έχουν κανένα θέμα. Όταν έβλεπε ότι είναι αργόσχολος άνθρωπος και ήρθε μόνο για να πέραση την ώρα του, τότε του έλεγε:

- Παιδί μου, στην κόλαση θα πάνε και οι τεμπέληδες, όχι μόνο οι αμαρτωλοί.

Εάν παρέμενε και δεν έφευγε, τον άφηνε ο Γέροντας και έμπαινε στο Ναό και προσευχόταν, και έτσι ο επισκέπτης αναγκαζόταν να φυγή. Όταν πάλι ήθελε να εκμεταλλευθή κανείς την απλότητα του Γέροντα, για να εξυπηρέτηση τον άλφα ή βήτα σκοπό του, το καταλάβαινε με την θεία του φώτιση και του έλεγε:

- Παιδί μου, εγώ Ελληνικά δεν ξέρω' πήγαινε σε κανέναν Έλληνα, για να συνεννοηθείς καλά.

Φυσικά, δεν λυπόταν ποτέ τον κόπο ούτε τον χρόνο, όταν έβλεπε πνευματικά ενδιαφέροντα στους ανθρώπους. Ενώ με το στόμα συμβούλευε, με την καρδιά και τον νου προσευχόταν. Η προσευχή του ήταν πια αυτοενέργητη, καρδιακή. Οι άνθρωποι, πού τον πλησίαζαν, το αισθάνονταν αυτό, γιατί έφευγαν πολύ δυναμωμένοι. Και ο Γέροντας τους ευλογούσε μέχρι να κρυφτούν πια.

- 93.** Κάποτε τον είχε επισκεφθεί ο Πατήρ Άγαθάγγελος ο Ίβηρίτης, ως Διάκος. Όταν έφευγε, ήταν σκοτάδι, δεν είχε φωτίσει ακόμη. Ο Παπα - Τυχών προείδε τον κίνδυνο, πού θα διέτρεχε ο Διάκος, και ανέβηκε αυτή την φορά στο τοιχάκι της μάνδρας και ευλογούσε συνέχεια. Όταν έφθασε ο Διάκος στη ράχη και είδε τον Γέροντα να εύλογη ακόμη, τον λυπήθηκε και του φώναξε να μη κουράζεται, να μπή στο κελλί του. Αυτός όμως ατάραχος με υψωμένα τα χέρια, σαν τον Μωυσή, προσευχόταν και ευλογούσε. Ενώ λοιπόν βιάδιζε ξένοιαστος ο Διάκος, ξαφνικά, πέφτει πάνω σε καρτέρι κυνηγών, πού περίμεναν αγριόχοιρους. Ένας κυνηγός τράβηξε να ρίξει, αλλά οι ευχές του Γέροντα

έσωσαν τον Διάκο από τον θάνατο και τον κυνηγό από την φυλακή. Γι' αυτό μου έλεγε πάντα ο Γέροντας:

- Παιδί μου, να μην έρχεσαι ποτέ την νύχτα, γιατί την νύχτα τα θηρία περπατούν, και οι κυνηγοί τα περιμένουν κρυμμένοι...

Ακόμη και για την Θεία Λειτουργία έλεγε στον Μοναχό, πού θα τον βοηθούσε και θα έκανε τον ψάλτη, να έρχεται το πρωί με το φώτισμα. Την ώρα δε της Θείας Λειτουργίας του έλεγε να μένη στον μικρό διάδρομο, έξω από τον Ναό, και από εκεί να λήη το Κύριε, ελέησαν, για να νιώθη τελείως μόνος του και να κινήται άνετα στην προσευχή του. Όταν έφθανε στο Χερουβικό, ο Παπα -Τυχών ηρπάζετο είκοσι έως τριάντα λεπτά, και ο ψάλτης θα έπρεπε να επαναλάβη πολλές φορές το Χερουβικό, μέχρι να ακούση τις περπατησιές του στην Μεγάλη Είσοδο. "Όταν τον ρωτούσα μετά στο

τέλος «τι βλέπεις, Γέροντα», εκείνος μου απαντούσε:

-Τα Χερουβείμ και Σεραφείμ δοξολογούν τον Θεό.

Έλεγε επίσης στην συνέχεια:

- Έμενα μετά από μισή ώρα με κατεβάζει ο φύλακας μου Άγγελος και τότε συνεχίζω την Θεία Λειτουργία.

94. Κάποτε, τον είχε επισκεφθή ο π. Θεόκλητος ο Διονυσιάτης. Επειδή ή πόρτα του Παπα - Τύχωνα ήταν κλειστή, και από τον Ναό ακούγονταν γλυκιές ψαλμωδίες, δεν θέλησε να ενόχληση με το χτύπημα της πόρτας, αλλά περίμενε να τελειώσουν, γιατί νόμιζε ότι βρίσκονται στο «Κοινωνικό». Σε λίγο βγαίνει ο Παπα - Τυχών και ανοίγει την πόρτα. Όταν μπήκε ο π. Θεόκλητος, δεν βρήκε κανέναν άλλον εκτός από τον Παπα - Τύχωνα. Τότε κατάλαβε ότι οι ψαλμωδίες εκείνες ήταν Αγγελικές.

95. Στα γεράματα του πια, επειδή έτρεμαν τα πόδια του, έρχονταν συνήθως και λειτουργούσαν ο Παπα - Μάξιμος και ο Παπα - Αγαθάγγελος, οι Ιβηρίτες, πού ήταν πιο κοντά, και του άφηναν και Άγιον Άρτο, γιατί κοινωνούσε κάθε μέρα. Φυσικά, ήταν προετοιμασμένος κάθε μέρα με την αγία του ζωή.

Για τον Παπα - Τύχωνα όλες σχεδόν οι ημέρες του χρόνου ήταν Διακαινήσιμες, και ζούσε πάντα την Πασχαλινή χαρά. Συνέχεια άκουγε κανείς από το στόμα του το Δόξα σοι ο Θεός, Δόξα σοι ο Θεός. Αυτό συνιστούσε και σε όλους: να λέμε το Δόξα σοι ο Θεός, όχι μόνο όταν περνάμε καλά, αλλά και όταν περνάμε δοκιμασίες, γιατί και τις δοκιμασίες τις επιτρέπει ο Θεός για φάρμακα της ψυχής.

96. Πολύ πονούσε για τις ψυχές πού υπέφεραν στο άθεο καθεστώς της Ρωσίας. Μου έλεγε με δακρυσμένα μάτια:

-Παιδί μου, η Ρωσία έχει ακόμη κανόνα από τον Θεό! θα πάραση όμως.

97. Για τον εαυτό του ο Γέροντας δεν νοιαζόταν καθόλου ούτε και φοβόταν, γιατί είχε πολύ φόβο Θεού (θεία συστολή) και ευλάβεια. Επειδή αγωνιζόταν και με πολλή ταπείνωση, δεν διέτρεχε ούτε τον πνευματικό κίνδυνο της πτώσεως. Επομένως, πώς να φοβηθή και τι να φοβηθή; Τους δαίμονες, πού τρέμουν από

τον ταπεινό άνθρωπο, ή τον θάνατο, πού συνέχεια τον μελετούσε και ετοιμαζόταν χαρούμενος γι' αυτόν; Μάλιστα, είχε ανοίξει και τον τάφο του μόνος του, για να είναι έτοιμος, και έμπηξε και τον Σταυρό, πού και αυτόν τον είχε κάνει ο ίδιος, και έγραψε τα εξής, αφού είχε προαισθανθή τον θάνατο του: «Αμαρτωλός Τυχών, Ιερομόναχος, 60 χρόνια στο Άγιον Όρος. Δόξα σοι ο Θεός».

Πάντα με το Δόξα σοι ο Θεός θα άρχιζε και με το Δόξα σοι ο Θεός θα τελείωνε ο Γέροντας. Είχε συμφιλιωθή πια με τον Θεό, γι' αυτό χρησιμοποιούσε περισσότερο το Δόξα σοι ο Θεός παρά το Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με. Κινείτο, όπως είδαμε, στον θείο χώρο, αφού λάμβανε μέρος και στην ουράνια δοξολογία με τους Αγίους Αγγέλους την ώρα της Θείας Λειτουργίας.

Επειδή είχε ανάψει πια η φλόγα του θείου έρωτος μέσα στην καρδιά του, γι' αυτό και δεν τον συγκινούσαν τα μάταια πράγματα, όπως ανέφερα. Το κελλί του ήταν και αυτό μικρό. Είχε ένα τραπεζάκι πού ακουμπούσε εικόνες, καθώς και το ακοιμητο κανδήλι και το θυμιατήρι. Δίπλα είχε το Αγγελικό του Σχήμα και το τριμμένο του ράσο. Από την άλλη πλευρά του τοίχου είχε τον Εσταυρωμένο και σε μια άκρη είχε τρεις σανίδες για κρεβάτι με μια κουρελιασμένη κουβέρτα απλωμένη για στρώμα. Για σκέπασμα είχε ένα παλιό πάπλωμα με τα βαμβάκια άπ' έξω, από το όποιο έπαιρναν και τα ποντίκια βαμβάκι, για να κάνουν τις φωλιές τους. Επάνω στο δήθεν μαξιλάρι του είχε το Ευαγγέλιο και ένα βιβλίο με ομιλίες του Αγίου Χρυσοστόμου. Το δε πάτωμα του κελλιού του ήταν μεν από σανίδες, αλλά φαινόταν σαν σουβαντισμένο, επειδή δεν σκούπιζε ποτέ, και οι λάσπες, πού έμπαιναν από έξω, με τα γένια και τα μαλλιά, πού έπεφταν κάτω χρόνια ολόκληρα, είχαν σχηματίσει κανονικό σουβά.

Ο Παπα - Τυχών δεν έδινε καμιά σημασία στο καθάρισμα του κελλιού του αλλά στο καθάρισμα της ψυχής του, γι' αυτό και κατόρθωσε να γίνη δοχείο της Χάριτος του Θεού. Συνέχεια έπλενε την ψυχή του με τα πολλά του δάκρυα και χρησιμοποιούσε χονδρά προσόψια, επειδή τα συνηθισμένα μανδήλια δεν τον εξυπηρετούσαν.

Είχε φθάσει σε μεγάλη κατάσταση πνευματική ο Γέροντας! Η ψυχή του είχε γίνει πολύ ευαίσθητη, αλλά για να βρίσκεται ο νους του συνέχεια στον Θεό, είχε φθάσει και σε αναισθησία σωματική. Αφού δεν αισθανόταν πια καμιά ενόχληση από τις μύγες, τα κουνούπια και τους ψύλλους, πού είχε χιλιάδες. Το κορμί του ήταν κατατρυπημένο και τα ρούχα του γεμάτα από κόκκινα στίγματα. Μου λέει ο λογισμός μου ότι και με τις σύριγγες να του τραβούσαν το αίμα του τα ζουζούνια, πάλι δεν θα το αισθανόταν. Μέσα στο κελλί του κυκλοφορούσαν όλα ελεύθερα, από ζουζούνια μέχρι ποντίκια.

Κάποτε του είπε ένας Μοναχός, επειδή έβλεπε τα ποντίκια να χοροπηδούν:

- Γέροντα, θέλεις να σου φέρω μια γάτα;

Εκείνος απάντησε:

- Όχι, παιδί μου. Εγώ έχω μια γάτα, μιάμιση φορά μεγαλύτερη από την γάτα. Έρχεται εδώ, την ταΐζω, την χαϊδεύω, και μετά πηγαίνει στην καλύβα της κάτω στο λάκκο και ησυχάζει.

Ήταν μια αλεπού, ή οποία επισκεπτόταν τον Γέροντα τακτικά, σαν καλός γείτονας.

Είχε επίσης και ένα θηλυκό αγριόχοιρο, πού γεννούσε κάθε χρόνο κοντά στο φράχτη του κήπου του, για να την προστατεύει ο Γέροντας. "Όταν έβλεπε κυνηγούς να περνούν από την περιοχή του, τους έλεγε ο Παπα - Τυχών:

- Παιδιά μου, εδώ δεν υπάρχουν μεγάλα γουρούνια. Φύγετε.

Οι κυνηγοί νόμιζαν ότι δεν υπάρχουν αγριόχοιροι στην περιοχή του και έφευγαν.

Ο άγιος Γέροντας σαν καλός πατέρας τους μεν ανθρώπους έτρεφε πνευματικά, τα δε μεγάλα άγρια ζώα τα ταΐζε από την λίγη τροφή πού είχε και τα χόρταινε περισσότερο από την πολλή του αγάπη, και τα μικρά ζουζούνια τ' αφήνε να θηλάζουν από το λίγο του αίμα.

98. Είχε γερή κράση ο Γέροντας, αλλά από την πολλή άσκηση είχε εξαντληθή.

"Όταν τον ρωτούσε κανείς «τι κάνεις, Γέροντα, είσαι καλά», απαντούσε:

- Δόξα σοι ο Θεός, καλά είμαι, παιδί μου. Εγώ δεν είμαι άρρωστος, αλλά αδυναμία έχω.

99. Πολύ στενοχωριόταν, όταν έβλεπε καλοθρεμμένο νέο, και περισσότερο, όταν έβλεπε καλοθρεμμένο Καλόγηρο, επειδή δεν ταιριάζουν τα παχιά με το Αγγελικό Σχήμα.

Μια μέρα τον επισκέφτηκε ένας λαϊκός πολύ χονδρός και του λέει:

- Γέροντα, έχω πόλεμο σαρκικό με βρώμικους λογισμούς, πού δεν μ' αφήνουν καθόλου να ησυχάσω.

Ο Παπα - Τυχών του είπε:

- Εάν, παιδί μου, εσύ θα κάνης υπακοή, με την Χάρη του Χριστού εγώ θα σε κάνω Άγγελο. Να λες, παιδί μου, συνέχεια την ευχή, το Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με, και να περνάς όλες τις ημέρες με ψωμί και νερό, και το Σάββατο και την Κυριακή να τρως φαγητό με λίγο λάδι. Να κάνης και από εκατόν πενήντα μετάνοιες την νύκτα και να διαβάζης μετά την Παράκληση της Παναγίας και ένα κεφάλαιο από το Ευαγγέλιο και το Συναξάρι του Αγίου της ημέρας.

Μετά από έξι μήνες, πού τον ξαναεπισκέφτηκε, ο Γέροντας δεν μπόρεσε να τον γνωρίση, γιατί είχαν φύγει όλα τα περίσσια παχιά, και με ευκολία πια χωρούσε από την στενή πόρτα του Ναού του. Ο Γέροντας τον ρώτησε:

- Πώς περνάς τώρα, παιδί μου;

Κι εκείνος απήντησε:

- Τώρα νιώθω πραγματικά σαν Άγγελος, γιατί δεν έχω ούτε σαρκικές ενοχλήσεις ούτε και βρώμικους λογισμούς και αισθάνομαι πολύ ελαφρός, πού έφυγαν τα πάχη.

100. Με τέτοιες πρακτικές συμβουλές νοθετούσε τους ανθρώπους πού του ζητούσαν βοήθεια. Έκτος, φυσικά, από την μεγάλη πείρα πού είχε αποκτήσει, είχε λάβει και θείο φωτισμό από τους μεγάλους ασκητικούς του αγώνες. Μετά

από τις νουθεσίες του επακολουθούσαν οι προσευχές του, πού τις αισθάνονταν οι επισκέπτες έντονα, όταν έφευγαν.

Το πετραχήλι σχεδόν ποτέ δεν το έβγαζε, γιατί πολλές φορές το σήκωνε από τον έναν άνθρωπο και το άπλωνε στον άλλον και έπαιρνε τις αμαρτίες από τους συνανθρώπους του και τους ξαλάφρωνε με το Μυστήριο της θείας Έξομολογήσεως. Τις εξομολογήσεις, πού του έκαναν οι άνθρωποι, τις ξεχνούσε αμέσως και έτσι έβλεπε όλους τους ανθρώπους πάντοτε καλούς και όλο καλούς λογισμούς είχε για όλους, γιατί είχε εξαγνισθή πια η καρδιά του και ο νους του.

101. Κάποτε τον είχε ρωτήσει ένας Ηγούμενος: -Γέροντα, ποιος αδελφός είναι πιο καθαρός μέσα στο Κοινόβιο;

Ο Παπα - Τυχών απήντησε:

- Άγιε Καθηγούμενε, όλοι οι αδελφοί είναι καθαροί. Ποτέ δεν πλήγωνε άνθρωπο, αλλά του θεράπευε τα τραύματα με το βάλαμο της αγάπης του Χριστού.

Έλεγε στην πονεμένη ψυχή:

- Παιδί μου, εσένα ο Χριστός σε αγαπάει, σε συγχώρεσε. Ο Χριστός αγαπάει περισσότερο τους αμαρτωλούς πού μετανοούν και ζουν με ταπείνωση.

Πάντα τόνιζε την ταπείνωση και έλεγε χαρακτηριστικά:

- Ένας ταπεινός άνθρωπος έχει περισσότερη Χάρη από πολλούς ανθρώπους. Κάθε πρωϊ ο Θεός ευλογεί τον κόσμο με το ένα χέρι, άλλ' όταν ιδή κανέναν ταπεινό άνθρωπο, τον ευλογεί με τα δυο Του χέρια. Πά-πά-πά, παιδί μου! εκείνος πού έχει μεγαλύτερη ταπείνωση, είναι ο μεγαλύτερος από όλους.

Επίσης, έλεγε γι' αυτούς πού παρθενεύουν πώς πρέπει να έχουν και ταπείνωση, γιατί αλλιώς δεν σώζονται μόνο με την παρθενία, διότι ή κόλαση είναι γεμάτη και από υπερήφανους παρθένους.

- Όταν καυχάται κανείς ότι είναι παρθένος - έλεγε -θα του πη ο Χριστός: «Επειδή δεν έχεις και ταπείνωση, πήγαινε στην κόλαση». Ενώ σ' εκείνον πού ήταν αμαρτωλός και μετανόησε και ζή ταπεινά με συντριβή καρδιάς και ομολογεί ότι είναι αμαρτωλός, θα του πη ο Χριστός: «Έλα, παιδί μου, εδώ στον γλυκό Παράδεισο».

102. Εκτος από την ταπείνωση και την μετάνοια τόνιζε πολύ την μελέτη του Θεού, δηλαδή ο νους του ανθρώπου να γυρίζει συνέχεια γύρω από τον Θεό. Επίσης, τόνιζε την μελέτη της Αγίας Γραφής και των Αγίων Πατέρων: Ευεργετινό, Φιλοκαλία, Άγιο Χρυσόστομο, Μέγα Βασίλειο, Γρηγόριο Θεολόγο, Άγιο Μάξιμο, Συμεών Νέο Θεολόγο, Άββα Μακάριο και Άββα Ισαάκ. «Η μελέτη, έλεγε ο Γέροντας, θερμαίνει και την ψυχή, καθαρίζει και τον νου και έτσι ασκείται με προθυμία ο άνθρωπος και αποκτάει αρετές, ενώ, όταν δεν ασκείται, αποκτάει πάθη».

Μια μέρα ρώτησε το Γέροντα Παΐσιο:

- Εσύ, παιδί μου, τι βιβλία διαβάζεις;

Του απάντησε:

-Άββα Ισαάκ.

- Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτός ο Άγιος είναι μεγάλος! Ούτε έναν ψύλλο δεν σκότωνε ο Άββας Ισαάκ.

Ήθελε με αυτό πού είπε να τονίση την μεγάλη πνευματική ευαισθησία του Αγίου.

103.Ο Πάπα - Τυχών προσπαθούσε να μιμηθή τον Άγιο Ισαάκ, όχι μόνο στο ησυχαστικό του πνεύμα αλλά και στην ευαισθησία της πνευματικής του αρχοντίας, και δεν επιβάρυνε κανέναν άνθρωπο. Έλεγε στους Μοναχούς ότι πρέπει να ζουν ασκητικά, για να ελευθερωθούν από τις μέριμνες, και όχι να δουλεύουν σαν εργάτες και να τρώνε σαν κοσμικοί. Γιατί το έργο του Μονάχου είναι οι μετάνοιες, οι νηστείες, οι προσευχές, όχι μόνο για τον εαυτό του αλλά και για όλο τον κόσμο, ζωντανούς και πεθαμένους, και λίγη δουλειά για τα απαραίτητα, για να μην επιβαρύνη τους άλλους, διότι με την πολλή δουλειά και μέριμνα ξεχνάει κανείς τον Θεό.

Έλεγε χαρακτηριστικά:

- Ο Φαραώ έδινε πολλή δουλειά και πολύ φαγητό στον λαό του Ισραήλ, για να ξεχάσουν τον Θεό.

104.Πριν αρχίση τις συμβουλές του ο Γέροντας, είχε τυπικό να κάνη πρώτα προσευχή, να επικαλεσθή το "Άγιο Πνεύμα, για να τον φώτιση, και αυτό συνιστούσε και στους άλλους. Έλεγε: «Ο Θεός άφησε το Άγιο Πνεύμα, για να μας φωτίζη. Αυτό είναι νοικοκύρης. Γι' αυτό και η Εκκλησία μας αρχίζει με το Βασιλεύ Ουράνιε, Παράκλητε, το Πνεύμα της αληθείας». Ενώ έλεγε αυτά για το Άγιο Πνεύμα, αλλοιωνόταν το πρόσωπο του, και πολλοί ευλαβείς άνθρωποι την έβλεπαν αυτή την αλλοίωση. Είπε γέρον:

- Κάποτε πήγε ένας μοναχός σ' ένα κελί που ήταν καθαρό, περιποιημένο, αρχοντικό επίσημο. Είπε: «Όπως είναι η καρδιά του Γέροντα έτσι είναι και το κελί του».

Πήγε σ' ένα άλλο που ήταν ακατάστατο, αραχνιασμένο κι άνω – κάτω. Είπε: «Ο Γέροντας είναι καλός, ασχολείται συνέχεια με τα πνευματικά, και δεν έχει καθόλου καιρό για τα υλικά».

Ήταν αγαθός ο μοναχός αυτός και τα έβλεπε όλα όμορφα. Ότι είσαι αυτό βλέπεις, ότι ζητάς αυτό βρίσκεις.

105. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ

«Δόξα εις τον Γολγοθά του Χριστού».

Ω Θείε Γολγοθά, αγιασμένε με το αίμα του Χριστού! Σε παρακαλούμε, πες μας πόσες χιλιάδες αμαρτωλών με την Χάρη του Χριστού, την μετάνοια και τα δάκρυα καθάρισες και γέμισες τον νυμφώνα του Παραδείσου; Ω! με την αγάπη σου την άρρητη, Χριστέ Βασιλιά, με την Χάρη Σου όλα τα ουράνια παλάτια γέμισες από μετανοούντας αμαρτωλούς. Συ και εδώ κάτω όλους ελεείς και σώζεις. Και ποιος μπορεί αντάξια να Σε ευχαρίστηση, έστω κι αν είχε Αγγελικό νουν; Αμαρτωλοί, ελατέ γρήγορα. Ο Άγιος Γολγοθάς είναι ανοικτός και ο Χριστός εύσπλαχνος. Προσπέσετε προς Αυτόν και φιλήσετε τα άγια Του πόδια.

Μόνον Αυτός σαν εύσπλαχνος μπορεί να γιατρέψη τις πληγές σας! "Ω, θα είμαστε ευτυχείς, όταν ο πολυεύσπλαχνος Χριστός μας αξίωση με μεγάλη ταπείνωση και φόβο Θεού και καυτά δάκρυα να πλύνωμε τα πανάχραντα Του πόδια και με αγάπη να τα φιλήσουμε! Τότε ο Χριστός εύσπλαχνος θα

ευδοκίηση να πλύνει τις αμαρτίες μας και θα μας άνοιξη τις πόρτες του Παραδείσου, όπου με μεγάλη χαρά, μαζί με τους Αρχαγγέλους και Αγγέλους, τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ και με όλους τους Αγίους, αιώνια θα δοξάζωμεν τον Σωτήρα του κόσμου, τον γλυκύτατο Ιησού Χριστό, τον Αμνό του Θεού μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την Όμοούσιο και αδιαίρετο Τριάδα.

Ιερομόναχος Τυχών - Άγιον Όρος

2. ΑΒΒΑΚΟΥΜ Ο ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΣ (1894-1978)

106. Ο πατέρας Αββακούμ ήταν καλός εργάτης της προσευχής και της εγκράτειας. Στο ασκηταριό του στην Βίγλα είχε σύντροφο του την εγκράτεια. Λίγο βρασμένο ρυζάκι, και πολλάκις ανάλαδο, ήταν από τα πιο συνηθισμένα γεύματα.

- Γέροντα, θέλει πλύσιμο του είπε κάποτε ένας αδελφός της Λαύρας, όταν τον είδε να ρίχνει το ρύζι στην κατσαρόλα, χωρίς να το πλύνει προηγουμένως.

- Όλα άγια με την προσευχή, - ήταν η απάντηση του π. Αββακούμ ο οποίος εφάρμοσε και σε αυτό το σημείο τον λόγο της Γραφής: «Παν κτίσμα Θεού καλόν και ουδέν

απόβλητον μετά ευχαριστίας λαμβανόμενων, αγιάζεται γαρ δια λόγου Θεού και εντεύξεως».

Το κελλάκι του ήταν πτωχό και απέριττο, αλλά αυτός το ονόμαζε παλάτι. Η σύντροφος κακοπάθεια του βίου του τον είχε κάνει να αρκείται στα ελάχιστα, και το πνεύμα της ευγνωμοσύνης τον δίδασκε να τα θεωρεί και αυτά πολλά και τον εαυτό του ανάξιο για τόσες ευλογίες.

Παντού κυκλοφορούσε ανυπόδητος, παρεκτός των περιπτώσεων που εισερχόταν στην εκκλησία ή πήγαινε στο Συνοδικό, όπου γινόντουσαν οι συνάξεις των Γερόντων.

Η πίστη του ήταν μεγάλη. Τα πάντα εγκατέλειπε στην πρόνοια του Θεού, της κυρίας Θεοτόκου και του Αγίου Φανουρίου. Φάρμακα δεν χρησιμοποίησε ποτέ του. Όταν τελευταία πάτησε ένα καρφί και πρήσθηκε το πόδι του, και

στην συνεχεία μαύρισε με συνεχή άνοδο του πρηξίματος στο γόνατο του αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει φάρμακα που του έδωσαν.

- Έχουμε την Παναγία – έλεγε -, αυτή μας υποσχέθηκε ότι είναι θα είναι η γιατρός μας.

Και πράγματι! Ενώ το πρηξιμο είχε περάσει το γόνατο του, μετα από λίγο άρχισε να υποχωρεί για να εξαφανισθεί τελείως μετα από λίγες μέρες.

Ο γνωστός καθηγητής κ. Κ. Καβαρνός αναφέρει για τον γέροντα:

Ο Π. Αββακούμ είχε τέλεια εμπιστοσύνη στο Θεό. Είχε τελείως παραδοθεί την θεία Πρόνοια. Οτιδήποτε επιχειρείς να κανείς μου είπε, πάντοτε να επικαλείσαι τον Θεό και λέγε:

- Ας γίνει, αν είναι καλόν.

- Πάτερ Αββακούμ ποια είναι η θέση σου απέναντι στην φιλοσοφία;

- Αληθινή φιλοσοφία παιδί μου, - απάντησε - βρίσκεται στα Ευαγγέλια στις επιστολές, του αποστόλου Παύλου και αλλαχού της Γραφής ως επίσης στα έργα των πατέρων και τους βίους των αγίων.

Αν και ήταν αγράμματος ο π. Αββακούμ, είχε εκπληκτική γνώση των Γραφών. Μπορούσε να απαγγέλλει από την μνήμη του ταχέως και ακριβώς σελίδα σελίδα την Παλαιά και Καινή Διαθήκη.

- Πως απέκτησες αυτή την ικανότητα ρώτησα τον π. Αββακούμ;

- Είναι αποτέλεσμα καθημερινής σπουδής και αγνότητας, και πάνω από όλα Δώρο του αγίου Πνεύματος, απάντησε.

- Πάτερ Αββακούμ πες μου είναι δυνατό για ένα που ζει στο κόσμο να πετύχει την αγιότητα;

- Είναι πολύ δύσκολο απάντησε , αλλά όχι αδύνατον. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι δεν είναι ο τόπος, αλλά ο τρόπος που κάνει αγίους.

Ο άγιος προέτρεπε τους ανθρώπους οι οποίοι ζουν στο κόσμο να πηγαίνουν στους πατέρες που ζουν στην έρημο και να εξομολογούνται σε αυτούς.

Ένα απόγευμα πάλι ενώ προσευχόταν στο κελλάκι του την Μονής, τον ειδοποίησαν ότι κάποιος επίσκοπος του πατριαρχείου θέλει να το δει στο Συνοδικό.

Αμέσως ετοιμάστηκε και με απλότητα παιδιού παρουσιάστηκε ενώπιον του υψηλού ξένου και των Γερόντων είπε:

- Ευλογείτε πατέρες ποιος με ζήτησε;

- Εγώ π. Αββακούμ, είπε ο επίσκοπος. Θα ήθελα πολύ να μου εξηγήσεις τον μακαρισμό «μακάριοι οι πτωχοί το πνεύματι, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών».

- Σεβασμιότατε, υπάρχουν πολλές εξηγήσεις εγώ τώρα μια κρατώ του Μεγάλου Βασιλείου, όπου λέει, ότι τέτοιοι είναι ωσάν τον Απόστολο Παύλο ο οποίος έλεγε: «ως περικαθάρματα του κόσμου εγενήθημεν, πάντων περιψήμα έως άρτι». Γιατί ταπεινώνεται και ο αμαρτωλός, αλλά καπτόμενος υπό της αμαρτίας.

- Βρε, κι εμείς το λέμε ανάποδα, αναφώνησε ο επίσκοπος και τον αγκάλιασε.

3. ΣΑΒΒΑΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ (1821-1908)

107.Μια σπουδαία Αγιορείτικη Μορφή είναι και ο παπα – Σάββας ο πνευματικός.Μέγας ασκητής, ισάγγελος λειτουργός, ασύγκριτος εξομολόγος και καθοδηγητής ψυχών.

Αναρίθμητες ψυχές ταλαιπωρημένες σε χρόνους δύσκολους και ταραγμένους βρήκαν κοντά του το λιμάνι της σωτηρίας, τους δρόμους της ζωής το ύδωρ της αναπαύσεως.

Στους τόσους που εξομολογούσε ο παπα – Σάββας ήταν και ένας ρουμάνος διάκονος. Νεαρός ακόμη ήρθε στον Αθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο, όχι πολύ μακριά από την Μικρά Αγία Άννα.

- Πνευματικέ μου, του λέει μια μέρα ο διάκονος αυτός περίλυπα, σε παρακαλώ μην ξεχάσεις να μνημονεύσεις αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που έχει τα τρίτα της.

Τα λόγια αυτά χτύπησαν στην ακοή του παπα – Σάββα σαν λόγια που πρόδιδαν θριάμβους του διαβόλου. Ο Γέροντας ταραχτηκε. Εδώ σκέφτηκε κάποιο άσχημο φαγητό μαγείρεψε ο εχθρός. Ο πανούργος! Με πόση τέχνη πλανεύει και σκοτίζει τα πλάσματα του Θεού. Χωρίς να δείξει εξωτερικά την αγωνία του, επιδόθηκε στην ανίχνευση του κακού.

- Για πες μου παιδί μου καθαρότερα την υπόθεση. Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της. Δηλαδή πέθανε προχτές. Πέθανε στην Ρουμανία. Πώς εσύ σε δυο μέρες πληροφορήθηκες το θάνατο της;

Μεσολάβησε λίγη σιγή.

- Πως; Πως το έμαθα; Αρχισε να λέει δειλά ο διάκονος. Να μου το είπες.....

- Ποιος σου το είπες;

- Μου το είπες ο φύλακας άγγελός μου.

- Ο φύλακας άγγελος σου; Έχεις δει τον άγγελό σου;

- Αξιώθηκα να τον δω. Δεν είναι μια και δύο φορές. Είναι τώρα δυο χρόνια. Μου παρουσιάστηκε με συντροφεύει στην προσευχή. Λέμε μαζί τους χαιρετισμούς κάνουμε μετάνοιες ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις.....

Εκείνο τα «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τον παπα – Σάββα. Δυο χρόνια πλάνης δεν είναι κάτι το ασήμαντο. Ν' αφήνεις τον εχθρό να χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δυο χρόνια το οικοδόμημα της καταστροφής σου, είναι θλιβερό.

- Και γιατί παιδί μου, τόσο καιρό, δεν μου ανέφερες τίποτα;

- Μου είπες ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο.

Ο παπα – Σάββας καταλάβαινε πως έχει να δώσει μεγάλη μάχη. Να πείσει πρώτα τον δυστυχή διάκονο ότι δεν πρόκειται για άγγελο. Να ετοιμασθεί έπειτα να αντιμετωπίσει την οργή του δαίμονα. «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον και σώσον ημάς», προσευχήθηκε με θέρμη.

- Παιδί μου είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που εμφανίζεται;

- Βέβαιος! Βεβαιότατος Γεροντά μου! Μα προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες. Συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον παράδεισο. Ο φύλακας άγγελος μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος. Εκείνο όμως που του έκανε εφεκτικό ήταν η εμπιστοσύνη του, στον θεοφώτιστο Πνευματικό του.

- Αλλά πάλι – έλεγε - πως μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύσει στην προσευχή; Αυτός πολεμάει τους προσευχόμενους.

Μετά από πολλά συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες. Να δοκιμάσουν τον «φύλακα άγγελο».

- Ζήτησε του, του είπε ο παπα-Σάββας, μόλις ξανάρθει να πει το «Θεοτόκε Παρθένε». Ακόμη πες του να κάνει το σημείο του Σταυρού.

Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά. Όταν δυο ολόκληρα χρόνια σε έχει ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το «Θεοτόκε Παρθένε» και πως τον βλέπεις να σταυροκοπιέται. Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια κρυφή εσωτερική ικανοποίηση είπε στον Πνευματικό.

- Γεροντά μου τα πράγματα έχουν όπως σου το έλεγα. Είναι άγγελος Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελός μου. Και το «Θεοτόκε Παρθένε» το είπε και τον Σταυρό του τον έκανε.

Ο παπα-Σάββας το είχε αντιληφθεί. Δύο ετών δουλεία από τον πολυμήχανο εχθρό δεν μπορούσε να αχρηστευθεί εύκολα. Αν όμως αυτός ξέρει πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει το φως της πανσοφίας του Θεού, που εξουδετερώνει τα τεχνάσματα του σκότους. Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στον φωτόμορφο νου του Πνευματικού. Και στρέφεται αμέσως προς τον διάκονο:

- Άκουσε παιδί μου. Πρόσεξε σε μια τελευταία δοκιμασία. Μ' αυτήν θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Στους αγγέλους του θεού υπάρχει η δυνατότητα όλα να είναι γνωστά, γιατί τους τα αποκαλύπτει ο Θεός. Στους δαίμονες αντιθέτως δεν υπάρχει παρόμοια δυνατότητα και πολλά πράγματα τους είναι σκοτεινά. Συμφωνείς;

- Συμφωνώ.

- Αφού συμφωνείς, πρόσεξε τι θα κάνουμε. Εγώ την στιγμή αυτή, ακριβώς την στιγμή αυτή κάτι θα σκεφτώ – σκέφτηκε κάτι σε βάρος του διαβόλου - και το αφήνω κρυπτό και αψηλάφητο μέσα μου. Εσύ το βράδυ θα ζητήσεις από τον άγγελο να σου το πει. Αν το βρει τότε χωρίς αμφιβολία είναι του θεού. Και να έρθεις να με ενημερώσεις.

Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβι του, σάλεψε μέσα του κάτι σαν αγωνία, σαν δυσάρεστη προαισθήση. Από την άλλη μεριά θαύμαζε την σπουδαία ιδέα του Πνευματικού. Η υπόθεση θα περνούσε τώρα την κρίσιμη φάση της. Μόλις ζητήθηκε την νύχτα απ' τον άγγελο η λύση του προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπο του. Φάνηκε να σαστίζει. Ο διάκονος, που άρχιζε κάτι να υποψιάζεται, επέμενε στο θέμα του.

- Κάνω υπακοή στον Πνευματικό. Να μου πεις τι σκέφτηκε.

Ο άγγελος με μερικούς ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρει αλλού την συζήτηση. Ο διάκονος όμως με επιμονή τον επανέφερε στο θέμα. Αλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δεν του προξενούσαν καλή εντύπωση.

- Να μου πεις τι σκέφτηκε ο Πνευματικός. Το θέμα είν' απλό. Γιατι τ' αποφεύγεις; Το αγνοείς;

- Πρόσεχε διάκο. Με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσεις την εύνοια μου.

- Δεν ξέρω. Σου ζητώ κάτι εύκολο. Γνωρίζεις ή όχι επιτέλους, τι σκέφτηκε ο Πνευματικός;

Την ώρα αυτή πετάχτηκε το λαμπερό προσωπίο, μια φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε, μερικά άγρια δόντια έτριξαν και σαν από στόμα λυσσασμένου θηρίου ακούστηκαν τα λόγια.

- Να χαθείς άθλιε. Αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση, στην φωτιά! Θα σε κάψουμε! Θα σε καταστρέψουμε!

Και ο διάκονος έμεινε μόνος του. Μόνος του και σωστό ερείπιο. Όλη η γλυκύτητα των οπτασιών, δυο χρόνια τώρα, δεν αντιστάθμισε την τωρινή του πικρία. Αν δεν τον στήριζαν από μακριά οι προσευχές του Πνευματικού που ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε γι αυτόν, θα είχε παραδώσει το πνεύμα του. Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθει και να σταθεί στα ποδιά του. Το Καλύβι του πια δεν τον χωρούσε. Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον Πνευματικό. Σ' όλη του την διαδρομή βούιζε στ' αυτιά του η απειλή: «αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση». Ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το μεδούλι. Έφθασε, όπως έφθασε ως την καλύβα της Αναστάσεως. Έπιασε το ράσο του Πνευματικού και δεν το άφηνε ούτε στιγμή. Και την ώρα που έπρεπε εκείνος να κοιμηθεί λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος.

- Μη φοβάσαι παιδί μου ηρέμησε.

- Πώς να μην φοβηθώ, Πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα. Ω! Πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουν.

Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές!

- Σώσε με, Πνευματικέ μου! Χάνομαι! Με παίρνουν! Σώσε με!

- Γονατίζει ο παπα-Σάββας και γεμάτος πόνο και δάκρυα δέεται στον Κύριο να λυπηθεί τον δούλο του και να επιτιμήσει τους πονηρούς δαίμονες.

Εισακούστηκε η δέηση του κι ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από το στόμα λέοντος. Έτσι πήρε τέλος η τραγωδία. Τραγωδία πολύ διδακτική.

Αλήθεια τι κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις οπτασίες και τα οράματα τι μπορεί να χτίσει ο εχθρός, όταν δεν ξεδιπλώνονται πλήρως τον εσωτερικό του κόσμο στην εξομολόγηση!!

Τι αξίζει ένας έμπειρος Πνευματικός!

Αλλά και κάτι άλλο. Με τον χρόνο και την καθοδήγηση του παπα-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε. Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξη. Χειροτονήθηκε αργότερα και Ιερέας και διακρινόταν πάντα για την ευλάβεια του. Ωστόσο εκείνα τα χρόνια της πλάνης του άφησαν κάποια δυσάρεστα ίχνη. Ο διάβολος βλέπετε, είχε απόκτηση απάνω του δικαιώματα. Δωρεάν θα του πρόσφερε τόσο απολαυστικά οράματα;

Έτσι, αν και από μικρός πήγαινε στο Άγιον όρος, αν και αναπτύχθηκε σε ένα αγγελικό, θα λέγαμε περιβάλλον παρ' όλα αυτά σ' όλη κατόπιν ζωή του εταλαιπωρείτο με διάφορους ενοχλητικούς πειρασμούς. Όλοι οι διακριτικοί πατέρες διέβλεπαν σ' αυτόν το κατάλοιπο της διετούς εκείνης συνεργασίας με τον άγγελο που δεν ήταν άγγελος.

4. ΠΑΠΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ (1902 – 1975)

108. Διηγείται ο πατέρας Δημήτριος:

- Στις 30/12/1967, ημέρα Σάββατο και ώρα 3 μ.μ. πήγα στα Μετέωρα για να προσκυνήσω και ωφεληθώ πνευματικά.

Την Κυριακή λειτούργησα στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως και την Δευτέρα Στον Άγιο Στέφανο, νυχτερινή. Χαρά Θεού και ευλογία Κυρίου.

Αφού με την δύναμη του Θεού επέστρεψα στο χωριό μου, με ειδοποίησαν αμέσως να πάω να κοινωνήσω μια γρια Ζωή Αντωνίου Γκαγκαστάθη, που ήταν από καιρό κατάκοιτη, περίπου 85 ετών.

Πήγα λοιπόν και την κοινωνήσα των Αχράντων Μυστηρίων, αμέσως φώναξε:

- Με έκαψε η Κοινωνία, φωτιά έχω, δώστε μου νερό να πιω καίγομαι. Με καίει μέσα. Στις λίγες ώρες που έζησε φώναζε συνεχεία η καημένη. Κατόπιν παρέδωσε το πνεύμα της.

«πυρ γαρ εστί τους αναξίους φλέγον».

109. Είπε πάλι:

- Να έχετε αγάπη και ταπεινοφροσύνη και υπακομή.

- Να σε φυλάξει ο Θεός και η Παναγιά από οικογενειακά. Ο σατανάς στην οικογένεια είναι σαν έναν που πηγαίνει και βρίσκει τ' αμπέλι ξέφραγο. Θα μπει μέσα. Το ίδιο είναι και στην οικογένεια. Εάν την οικογένεια τη βρει διαμοιρασμένη και λοιπά, θα μπει μέσα. Εάν όμως έχουν αγάπη, τον Χριστό θα στέκεται μακριά. Δεν μπορεί να μπει γιατί υπάρχει ο Χριστός.

- Ζει ο Χριστός – λέει - και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει. Έχω μια ζωή στην εκκλησία. Μ' αρέσει πώς να το πω. Με πονάει, θέλω όλος ο κόσμος να έρθει στην εκκλησία. Είναι γλυκός ο Χριστός, είναι πολύ γλυκός.

110. Είπε πάλι:

- Εάν η Ελλάδα δεν ρίξει βλέμμα προς τους πολύτεκνους και δεν νοιαστεί η πολιτεία για κάθε παιδί που γεννιέται, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα.

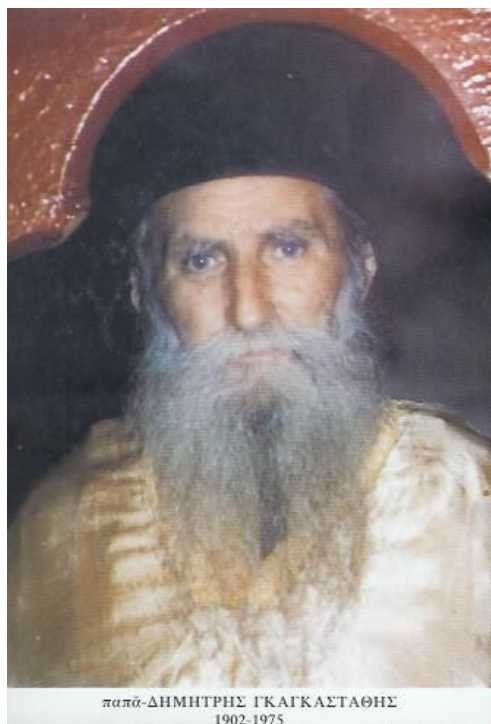
Τρεις μέρες πριν την επιστράτευση έλεγε:

- Το μπουμ πλησιάζει.

Και μετά τρεις μέρες έγινε η επιστράτευση.

- Ένα μπουμ θα σιμώσει τον κόσμο και θα έλθουν και πάλι στον Χριστό, την Εκκλησία.

- Όταν ψέλνεις να καταλαβαίνεις και να νιώθεις το τι λες. Όχι να επαίρεσαι ότι δήθεν ψέλνεις ωραία, ότι είσαι καλλίφωνος. Να ζεις αυτά που λες.

παπᾶ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ
1902-1975

Κάποτε εγώ έλεγα στη εκκλησία ένα τροπάριο του αποστόλου Πέτρου, σχετικά με την άρνηση του. Όταν σε έφτασα στην λέξεις «ο δε έκλαυσε πικρώς» τότε είδα την εικόνα του Πέτρου να κυλούν δάκρυα. Ευχαριστήθηκε ο Άγιος.

Άλλοτε πήγα στην Αίγινα. Περιοδεύσαμε όλα τα εκκλησιάκια που υπήρχαν απέναντι από το μοναστήρι του αγίου Νεκταρίου. Στο δρόμο ακούγαμε εγώ και ο συνοδοιπόρος μου ένα θρόισμα. Στο τέλος μπήκαμε σε ένα Ναό που υπήρχε ο Εσταυρωμένος. Ψάλλαμε και Εκει από το βάθος της ψυχής. Ο Εσταυρωμένος ευχαριστήθηκε και μας πλήρωσε με ευωδιά. Το απολυτίκιο που λέμε είναι σαν να λέμε καλημέρα στον άγιο και εκείνος μας απαντά.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΗΡΟΥ ΕΧΘΡΟΥ (ΠΑΠΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ)

111.Διηγείται ο πατέρας Δημήτριος:

- Ο εχθρός μας ο διάβολος πάντοτε μας πολεμά. Πιο πολύ όταν δεν του κάνουμε τα χατίρια. Τότε από την κακία του βρίσκει χίλιους τρόπους να μας πειράξει.

Μια φορά γύριζα το βράδυ στο σπίτι, με χιόνι. Μου παρουσιάστηκε σαν χοίρος. Διαλύθηκε όμως σαν καπνός, μόλις έκανα το σημείο του Σταυρού.

Κάποτε πάλι όταν λειτουργούσα, ακούω έξω να θορυβούν. Βγαίνω και βλέπω ότι χτίζανε πολυκατοικία Άλλος είχε μυστρί, άλλος φτυάρι. Κ.λ.π. τους σταύρωσα και εξαφανίστηκαν τα πάντα.

Εν' απόγευμα περνούσα από την πλατεία του χωριού και πήγαινα στο σπίτι μου. Βλέπω στο καφενείο πολλούς άνδρες, άλλοι πίνανε κρασί, άλλοι χαρτοπαίζανε. Οι σατανάδες ήταν γύρω – γύρω πάνω στα κεφάλια τους, σε έναν μάλιστα ήταν σαν αρκούδα.

Μια μέρα γύριζα απ' το χωράφι και περνώντας έξω από την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου βλέπω ένα σατανά ξαπλωμένο. Τον ρωτώ, «τι κανείς εδώ»;

Και μου απαντά: «Εγώ κάθομαι εδώ για να μην αφήνω κανένα να κάνει τον σταυρό του».

Μια φορά ήταν καλοκαίρι, με καλέσανε στο χωριό Κούρσοβο να κηδεύσω κάποιον. Όταν γύρισα στο χωριό μου στο δρόμο οι σατανάδες με πετροβολούσαν. Θέλανε να με σκοτώσουν. Άρχισα να λέγω τους Χαιρετισμούς και διαλύθηκαν σαν καπνός.

112.Κάποτε διηγήθηκε το εξής περιστατικό:

- Κάποτε ένας ασκητής προσευχόταν στο Θεό να του φανερώσει με ποιους ανθρώπους κάνει καλύτερα την δουλειά του ο πονηρός, και ποιοι τιμωρούνται περισσότερο.

Μόλις τέλειωσε ο ασκητής την προσευχή του παρουσιάστηκε ο σατανάς. Τότε ο ασκητής τον ρωτά αυτό που ήθελε να του φανερώσει ο Θεός.

«Εγώ κάνω καλύτερα την δουλειά μου με τις γυναίκες. Αυτές είναι πιο καλόπιστες στα θελήματα μου κι αυτές τιμωρούνται περισσότερο».

Ο ασκητής δεν πείστηκε και πολύ. Τότε του λέει: «Θα σου το αποδείξω και σε δυο τρεις μέρες θα πιστέψεις».

Σ' ένα χωριό πιο πάνω απ' τη Βάνια ζούσε ένα αντρόγυνο ευσεβές, πήγαινε στην εκκλησία τακτικά, κοινωνούσε νήστευε και προσευχόταν. Εκείνος το

φθόνησε, και μηχανεύτηκε το εξής. Παίρνει μορφή γυναίκας και πηγαίνει σε μια άλλη γυναίκα και της λέει. «Εγώ είμαι η Γεωργία από το τάδε χωριό. Ήλθα να σε δω». Μετα από συζήτηση της λέει. «Θέλω να με βοηθήσεις σε κάτι, και θα σου δώσω ένα κασελάκι λίρες».

Εκείνη προθυμοποιήθηκε, όποτε συνεχίζει: «Εάν κατορθώσεις να βάλεις το τάδε αντρούγνο να μαλώσει τότε θα πάρεις τις λίρες. Εγώ φεύγω και θα περάσω σε δυο μέρες να δω τι έκανες».

Εκείνη πήγε στο σπίτι αυτό το ευσεβές. Εκει είχε ένα σοφατζή και έκανε το σπίτι.

Αυτή πήγε και έβαλε τα χέρια της στον ασβέστη. Μετα χτύπησε την πόρτα και της άνοιξε η σύζυγος ονόματι Μαρία. Εκείνη την χαιρέτισε και την χαιδέψε στο πρόσωπο, λέγοντας της τι όμορφη που είναι και πόσο πάχυνε. Κάθισε λίγο και έφυγε.

Πήγε αμέσως και συνάντησε τον άνδρα της και του λέει:

«Πήγα σπίτι σου και βρήκα την γυναίκα σου με τον σοφατζή να παίζουν και να ασχημονούν».

Εκείνος δεν την πίστεψε.

Εκείνη όμως του απάντησε:

«Πήγαινε και δεξ τ' αποτυπώματα στο πρόσωπο της γυναίκα σου».

Αυτός έτρεξε αμέσως στο σπίτι του. Μόλις είδε την γυναίκα με τα αποτυπώματα, άρχισε να την χτυπά. Εκείνη του έλεγε ότι είναι αθώα κι ότι δεν συνέβηκε τίποτα. Αυτός όμως δεν πίστεψε κι εξακολούθησε να την κτυπά αγριώς έως ότου η Μαρία πέθανε.

Τότε πήγε ο σατανάς στην γυναίκα αυτήν και της λέει: «Ήλθα να σ' ευχαριστήσω».

Εκείνη ζήτησε τις λίρες.

Της απαντά: «Χαζή είσαι; Που να τις βρω εγώ τις λίρες; Εγώ χάλασα το δικό μου το κονάκι και το δικό σου θα φτιάξω; Εγώ είμαι ο σατανάς και εξαφανίστηκε».

Ήλθε σ' μένα και μου λέει: «Πείστηκες τώρα»;

Πάει παιδί μου, σκοτώσανε τσάμπα και βερεσέ τη Μαρία.

113.- Μην φοβάστε παιδί μου τον σατανά. Δεν έχει τόση δύναμη. Είναι πολύ αδύνατος. Σκόνη είναι και δυσωδία. Αυτός δουλεύει για 'μάς. Όταν έρχεται να σε πειράξει μα μην στεναχωριέσαι. Ο θεός τον στέλνει για να στεφανωθείς εσύ.

Αυτός πλανά τους ανθρώπους, προπάντων τους εγωιστές και τους υπερήφανους, φοβάται την καθαρή εξομολόγηση, την ταπείνωση, την αγάπη. Εκει μόνο δεν χωράει να μπει.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟ (ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ)

114. Έλεγε ότι είχε φοβερά ντοκουμέντα που τα είχε φανερώσει η δύναμις του Θεού:

Από την Αγία Τράπεζα των αγίων Ταξιαρχών έβγαινε μύρο, ευωδιά. Ιδίως κατά την μεταφορά των Αχράντων Μυστηρίων από την προσκομιδή στην

Αγία Τράπεζα. Τον τελευταίον καιρό, που πλησίαζε προς το τέλος του, οι εικόνες των Ταξιαρχών και της Παναγίας ευωδίαζαν και αυτές.

Ένα βράδυ έκανε τους χαιρετισμούς της Παναγίας στους φίλους του Ταξιαρχες. Στεκόταν μπροστά στην Ωραία Πύλη βλέπωντας προς την εικόνα της Παναγίας του τέμπλου κι έψαλλε. Συνήθιζε να ψάλει και το «Θεοτόκε Παρθένε»... Κατά τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε μια γυναίκα, τον έπιασε απ' το χέρι και τον γύρισε ακριβώς απέναντι από την Ωραία Πύλη, που βρίσκεται τοιχογραφημένη η Κοίμηση της Θεοτόκου και εξαφανίστηκε.

Ο Θεός όμως ήδη του είχε στείλει την πρόσκληση για το Ουράνιο Δείπνο που του ετοίμαζε.

115. Την 1η Ιουνίου 1963 λειτούργησε στην ιερά μονή της Αγίας Τριάδος Μετεώρων. Κατά την ώρα του χερουβικού η Αγία Τράπεζα έβγαλε άρωμα, γιατί εκεί ήταν κι ένα μικρό κουτάκι με λείψανα Αγίων. Έβγαινε ως ένας μικρός στύλος καπνού, που ευωδίαζε όλο το Ναό. Κατανυκτική Λειτουργία που δεν περιγράφεται.

- Να η Θρησκεία μας φωνάζει ότι είναι ζωντανή.

116.- Όλη την βδομάδα που εργαζόμουν το κεφάλι μου και το δεξί μου χέρι ευωδίαζε.

Την 7ην Ιουνίου Παρασκευή, εργαζόμουν όλη την μέρα στο κτήμα μου μακριά από τον κόσμο. Όλη την μέρα έψαλλα διάφορα κατανυκτικά τροπάρια και προ παντός της Θεοτόκου. Δεν αισθανόμουν ούτε κούραση, ούτε πεινά, ούτε και τον καύσωνα της μέρας, γιατί ήλθα εκεί που έπρεπε με την κατάνυξη.

Εκάθησα λίγο να ξεκουραστώ κι ακούω μια φωνή να λέγει: «Είσαι ευπρόσδεκτος όπως έλθεις στο Αγιον Όρος, στην μεγάλη μου εορτή. Θα γράψεις στους Δανιηλαίους και αυτοί θα σε τακτοποιήσουν. Τώρα σε περιμένω να έρθετε».

117. Ενθύμιο Θερμοκρασίας.

Την 23ην Αυγούστου ημέρα Σάββατο και 24ην Κυριακή, έκανε ζέστη μεγάλη 47 βαθμούς και κινδύνευε ο κόσμος να χαθεί. Λίβας δυνατός ξέρανε τα αμπέλια και σχεδόν τα λαχανικά μπιστάνια και δεντροφυτείες. Τα χάλασε τα περισσότερα. Μεγάλο κακό. Τα νερά λιγόστεψαν. Αυτά έγιναν παρά του Θεού προς γνώση και συμμόρφωση

118. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας την 15 Αυγούστου 1959 παίρνοντας την εικόνα της Παναγίας, για να σηκώσουμε το ύψωμα άρχισε να σείεται το τέμπλο επί 30 λεπτά. Πρωτοφανές αυτό.

Συνέβη και το 1931 την ώρα που ο δάσκαλος Χρήστος Ντάσκος έψαλε το, «Ότε η μετάστασις του αχράντου σου σώματος», δάκρυσε ο Πέτρος μέχρι που τελείωσε το ύψωμα και τα δάκρυα τα πήραμε με το βαμβάκι.

119. Την 18ην Αυγούστου 1959 ενώ λειτουργούσα στους Ταξιαρχες περί την 4ην της νυκτός, μόλις πλησίασα την Ωραία Πύλη, βλέπω στο αριστερό μέρος και ακολουθούσε ένα εύμορφο παιδάκι μικρής ηλικίας και χάθηκε σαν σκιά, και κρότος ακούστηκε πάνω από την κανδήλα της Παναγίας και άρχισε να σείεται μέχρι το τέλος της Λειτουργίας.

Και την 26 Σεπτεμβρίου ώρα 4ην την νύχτας που λειτουργούσα στους Ταξιάρχες είδα κατά την ώρα της δοξολογίας να στέκεται το ίδιο παιδάκι μπροστά στην προσκομιδή και χάθηκε σαν καπνός.

5. Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ

120.Είπε ο Γέροντας:

- Ένας άνθρωπος ρώτησε. «Εφ' όσο ο πατήρ Ιάκωβος αγαπά το Θεό και τους Αγίους και τον Όσιο Δαβίδ και πιστεύει στα Ιερά Λείψανα και στις Εικόνες και στο Θεό, γιατί ο Θεός επέτρεψε και πήγε στο Νοσοκομείο και του έκανα σοβαρές εγχειρήσεις»;

- Επέτρεψε ο Θεός για να ταπεινωθώ.

121.Τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, ο Γέροντας τακτικά τον επισκεπτόταν, κυρίως πηγαίνοντας για την Αθήνα για τους γιατρούς που τον παρακολουθούσαν.

- Κάποτε πήγα – έλεγε ο γέροντας - και βλέπω τον άγιο ζωντανό μέσα στη λάρνακά του. Του λέω: «Άγιε μου πως περνούσες στη Μικρά Ασία; Τι αρετές είχες και αγίασες;»

Ο Άγιος μου απάντησε. «Μέσα στη σπηλιά που ήταν στάβλος κοιμόμουν και με τα άχυρα σκεπαζόμουν τον χειμώνα για να μην κρυώνω. Είχα και την ταπείνωση και την πίστη».

Σε λίγο μου λέει: «Περίμενε, πάτερ Ιάκωβε, γιατί ήρθαν τώρα δυο άνθρωποι και με παρακαλούν για ένα παιδί άρρωστο. Περίμενε να πάω να βοηθήσω».

Ξαφνικά άδειασε η λάρνακα γιατί ο Άγιος έφυγε. Σε λίγη ώρα ξαναγύρισε, δεν τον είδα πως γύρισε, αλλά τον είδα να τακτοποιείται μέσα στη λάρνακα του σαν ένας άνθρωπος.

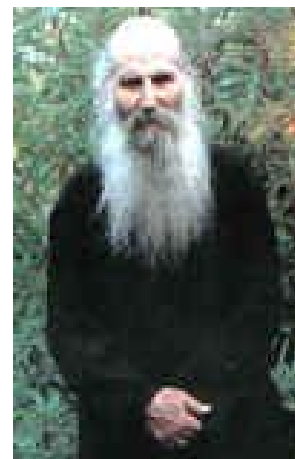
122.Στις 15 Ιουλίου 1990, ημέρα Κυριακή, το πρωί, μόλις ο π. Ιάκωβος κατέβηκε από το κελλάκι του στο Ναό για την Θεία Λειτουργία περιέγραφε μέσα στο ιερό με πρόσωπο εκστατικό σε Πατέρες της Μονής του όσα ο Θεός Ιωάννης ο Ρώσος «πνευματικό τω τρόπω» του είχε πει την νύχτα, που πέρασε – «ο Θεός οίδε» - εμπρός στην Ιερά Λάρνακα με το αδιαλώβητο σκήνος Του στο Ναό Του στο Προκόπι.

«Νομίζουν πως κοιμάμαι, πεθαμένος, είμαι νεκρός και δεν υπολογίζουν οι Χριστιανοί. Εγώ όμως είμαι ζωντανός. Τους πάντες βλέπω. Το σώμα μου είναι μέσα, αλλά εγώ εξέρχομαι πολλές φορές από την λάρνακα μου. Τρέχω ανάμεσα στους ανθρώπους για να τους βοηθήσω.

Πολύς ο πόνος.

Αυτοί δε με βλέπουν. Εγώ τους βλέπω και τους ακούω τι λένε. Και πάλι μπαίνω στη λάρνακα μου.

Αλλά άκουσε Πάτερ μου να σου πω. Πολλή η αμαρτία στο κόσμο, πολλή η ασέβεια και πολλή η απιστία».

«Γιατί τα λες αυτά Άγιε μου»; Του απάντησα. «Δε βλέπεις πόσος κόσμος έρχεται στη χάρη σου και σε προσκυνά»;

«Πολλοί έρχονται, Πάτερ Ιάκωβε, αλλά λίγα είναι τα τέκνα μου», πρόσθεσε ο Όσιος και συνέχισε.

«Για αυτό πρέπει να γίνει πόλεμος. Γιατι πολλή η αμαρτία στο κόσμο».

«Όχι, Άγιε μου» του είπα ταραγμένος. «Από μικρό παιδί όλο σε πολέμους και ταλαιπωρίες βρέθηκα. Στην Μικρά Ασία που γεννήθηκα αλλά και όταν ήλθαμε στην Ελλάδα. Ύστερα Άγιε μου αν γίνει έξαφνα ο πόλεμος θα χαθούν και ψυχές πριν προφτάσουν να μετανοήσουν».

«Πρέπει να γίνει πόλεμος, πρέπει να γίνει πόλεμος, πρέπει να γίνει πόλεμος», απάντησε λυπημένα με μια σταθερή φωνή ο Όσιος και συνέχισε ότι θα γίνουν ορισμένες πλημμύρες, πυρκαγιές και άλλες καταστροφές στην περιοχή της Εύβοιας κα κάπου άλλα δεινά.

Όλα όσα είπε ο Όσιος στον Γέροντα εκείνο το βράδυ πράγματι συνέβησαν και συμβαίνουν.

Την πρώτη Αυγούστου 1990 κηρύχτηκε πόλεμος στον περσικό κόλπο., ενώ λίγο αργότερα στην Εύβοια έγιναν πλημμύρες από καταρρακτώδης βροχές, χάθηκαν ανθρώπινες ζωές και προξενήθηκαν μεγάλες υλικές καταστροφές και φωτιές κατέκαψαν δάση και άλλες εκτάσεις.

123.Διηγείται ο Γέροντας:

- Κάποτε διάβαζα το βίο του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ και στο σημείο που έλεγε ο Άγιος ότι είδε τα σκηνώματα του Παραδείσου, «εν τη οικία του Πατρός μου πολλαί μοναί εισί», τότε λέω πώς να είναι άραγε Θεέ μου, αυτές οι Μονές;

Ξαφνικά μου έπεσε το βιβλίο από τα χέρια και βρέθηκα σ' ένα ωραίο μέρος. Μπροστά μου ήταν ένας δρόμος κατάφυτος με βιολέτες, όλες το ίδιο ύψος και πυκνοφυτεμένες, ευδιαστές και δίπλα μου στεκόταν ένας Γέροντας, ο Άγιος Δαβίδ ήταν. Ήθελα να προχωρήσω και δίσταζα να μην σπάσω τα λουλούδια. Έλεγα μάλιστα ποιος τα φύτεψε τόσο πυκνά. Αν ήταν λίγο αραιότερα θα έβαζα το πόδι μου ανάμεσα και δε θα τα έσπαζα και δίσταζα να προχωρήσω.

Τότε μου λέει ο Γέροντας:

«Προχώρα, προχώρα, προχώρα, πάτερ Ιάκωβε, μη φοβάσαι τα λουλούδια αυτά δεν είναι σαν και εκείνα που ξέρεις, δεν σπάζουν».

Καθώς προχωρούσα λοιπόν πατούσα και δεν σπάζανε. Βλέπω δεξιά μου, ένα απότομο κατήφορο, χωματόδρομο πολύ επικίνδυνο και λέω:

«Τι δρόμος κατηφορικός είναι αυτός; Αν περάσει κανένα αυτοκίνητο θα κινδυνεύσει».

Μου λέει τότε ο γέροντας:

«Εδώ πάτερ Ιάκωβε δεν υπάρχουν αυτοκίνητα, ας` τον αυτόν τον δρόμο μην τον κοιτάξεις καθόλου, εσύ βάδιζε το δρόμο που βαδίζεις».

Βαδίζαμε λοιπόν στο ανθισμένο αυτό δρόμο και λέω. «ας κοιτάξω τι υπάρχει γύρω».

Βλέπω κάτι ωραιότητα σπιτάκια, αραιοκατοικημένα, σαν παλατάκια, με τις περιφράξεις τους με τις εξώπορτες τους, γεμάτα λουλούδια και ομορφιά και φως, αλλά ήταν εντελώς άδεια, δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος μέσα.

Λέω τότε στον Γέροντα που με συνόδευε:

«Γέροντα, τι ησυχία και τι ομορφιά είναι αυτή; Ας είχα και εγώ ένα τέτοιο σπιτάκι να κάθομαι στην ησυχία, να κάνω την προσευχή μου, γιατί εγώ είμαι άνθρωπος της ησυχίας».

Τότε σήκωσε ο Γέροντας το χέρι του και μου έδειξε το σπιτάκι του που ήταν για μένα. Αμέσως όμως βρέθηκα στο κελί μου και είπα:

«Γιατι ξαναγύρισα σ' αυτό το κόσμο; Αχ να μην ξαναγύριζα, αλλά να έμενα για πάντα εκεί»!!!

124. Όταν προσκομίζω, έλεγε ο Γέροντας, βλέπω τις ψυχές που περνούν από μπροστά μου και με παρακαλούν να τις μνημονεύσω, και να θέλω να τις ξεχάσω δεν μπορώ.

125. Έλεγε ο Γέροντας πολύ να προσέχουμε στην προσευχή μας τι ζητάμε από τον Θεό, γιατί παραδείγματος χάρη δεν ξέρουμε, όταν του ζητήσουμε δοκιμασία και μας τη δώσει, αν θα την αντέξουμε.

126. Έλεγε επίσης ο Γέροντας:

- Όταν ο Ιερέας βγάζει μερίδες και μνημονεύει τα ονόματα των πιστών στην Ιερά Πρόθεση κατεβαίνει Άγγελος Κυρίου και παίρνει την μνημόνευση αυτή και την πηγαίνει και την εναποθέτει στο Θρόνο του Δεσπότη Χριστού ως προσευχή γι' αυτούς που μνημονεύθηκαν. Σκεφθείτε λοιπόν τι αξία έχει να σας μνημονεύσουν στην Αγία Πρόθεση.

Κάποια φορά είχα ξεχάσει να μνημονεύσω στους κεκοιμημένους τη μητέρα μου, που ήταν Αγία γυναίκα. Όταν τελείωσα την Θεία Λειτουργία και πήγα στο κελλάκι μου, εκεί που καθόμουν, ήλθε η ψυχή, το πνεύμα της μητέρα μου, και μου είπε με παράπονο:

«Πάτερ Ιάκωβε δε με μνημόνευσες σήμερα».

«Πως μητέρα δεν σας μνημόνευσα. Κάθε μέρα σας μνημονεύω και μάλιστα την καλύτερη μερίδα σας βγάζω», της είπα.

«Όχι παιδί μου, σήμερα με ξέχασες και η ψυχή μου δεν αναπαύεται τόσο όσο τις άλλες μέρες που με μνημονεύεις», μου απάντησε.

Σκεφθείτε τι μεγάλος κέρδος και ωφελεία δέχεται η ψυχή όταν τη μνημονεύει ο ιερέας.

- Είδα και την ψυχή του πατέρα μου, - έλεγε ο Γέροντας -, να κάθεσαι έξω από ένα απλό σπιτάκι σαν κελλάκι και του λέω:

«Πατέρα μου, εσύ που ήσουν και χτίστης, δεν έχτιζες ένα μεγαλύτερο σπίτι να μένεις άνετα, αλλά κάθεται σε ένα τέτοιο σπιτάκι»;

Τότε, τι μου λέει;

«Παιδί μου, εσύ με τις προσευχές σου και τις ελεημοσύνες σου μου έκτισες το σπιτάκι αυτό και το έχω και μένω».

127. Ένα πνευματικό του παιδί λέει στον Γέροντα:

- Πήγαμε στο μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω.

Κι ο γέροντας εντελώς φυσικά του λέει:

- Παιδί μου, ο Άγιος Διονύσιος ήταν εδώ πριν λίγες ημέρες και συλλειτουργήσαμε!!

128. Πήγε κάποιος στον γέροντα και του λέει:

- Κάνω 3000 μετάνοιες το εικοσιτετράωρο.

Του λέει ο γέροντας:

- Καλά κανείς παιδί μου, αλλά από τώρα κι ύστερα να κανείς 100 μετάνοιες, γιατί αργότερα θα κουραστείς και δεν θα κανείς καμία.

129. Για το θέμα της τηλεόρασης έλεγε:

- Η τηλεόραση - το κουτί του διάβολου - κάνει μεγάλη ζημιά, ιδιαίτερα στα παιδιά, γι αυτό και πρέπει να βγει από το σπίτι.

130. Στους γονείς που ρωτούσαν τι να κάνουμε τα παιδιά μας όταν δεν ακούνε τους έλεγε:

- Προσευχή θα κάνετε με πίστη, θα τα νουθετήσετε κι όσο μπορείτε με την αγάπη και με τον καλό το τρόπο. Γιατι, με συγχωρείτε, με το αυστηρό δεν πάει.

Γιατι σου λέει σηκώνουμε και φεύγω και πάει. Κι είναι σήμερα Σόδομα και Γόμορρα και κάτι χειρότερο.

131. Είπε ο γέροντας:

- Όταν είχε κοιμηθεί ο Γέροντας του ο πατήρ Νικόδημος, είπα στην προσευχή μου, που να πήγε άραγε η ψυχή του; Τότε είδα, όχι σε όνειρο, αλλά πνευματικό τω τρόπω, ότι με φώναξε ο Γέροντας μου να του πάω τα κλειδιά της Μονής γιατί ήρθε ο Μέγας Αρχιερέας.

Πήγα λοιπόν έξω από την πόρτα του κελιού που είναι πάνω από την είσοδο της μονής κι όταν έφτασα κοντά, ακούω ομιλίες, ερώτηση, απάντηση. Μέσα γινόταν ανάκριση, εξέταση. Χτύπησα την πόρτα και μπήκα μέσα στο δωμάτιο και τι να δω!!!..... ο Γέροντας μου στεκόταν όρθιος, ξεσκούφωτος με το κεφάλι κατεβασμένο και τα χέρια σταυρωμένα με πολύ φόβο και ευλάβεια.

Απέναντι του ήταν ο Μέγας Αρχιερέας καθήμενος επί θρόνου. Ο θρόνος ήταν μετέωρος ένα μέτρο πάνω από το δάπεδο. Το πρόσωπο του έλαμπε. Χρυσό σαν καθαρό κερί, δεν μπορώ να το περιγράψω παιδί μου.

Στα γόνατα του ήταν ανοιχτό ένα βιβλίο και μέσα ήταν γραμμένη η ζωή του Γεροντά μου. Ρωτούσε ο Μέγας Αρχιερέας και απαντούσε ο Γέροντας μου.

Μόλις μπήκα μέσα σταμάτησε η ανάκριση, πήγα στον Γέροντα μου, του έβαλα μετάνοια και του έδωσα τα κλειδιά της Μονής.

«Γέροντα έφερα και τα κλειδιά της Λειψανοθήκης μην τυχόν θελήσει ο Αρχιερέας να προσκυνήσει τα Αγια Λείψανα», του είπα.

Ο γέροντας μου τα πήρε. Ήθελα να βάλω μετάνοια και στο Μέγα Αρχιερέα, αλλά δεν μου είπε τίποτε ο Γέροντας μου κι επειδή ήμουν υποτακτικός, δεν μπορούσα να κάνω κάτι χωρίς ευλογία.

Έτσι βάζοντας μετάνοια στον Γέροντα μου και υποκλινόμενος από μακριά στον Μέγα Αρχιερέα, βαδίζοντας προς τα πίσω, χωρίς να γυρίσω την πλάτη μου, βγήκα από το δωμάτιο.

Αμέσως μόλις βγήκα άρχισε πάλι η ανάκριση.

Είδα, παιδί μου, ότι όλη μας η ζωή, έργα, λόγια, σκέψεις είναι γραμμένα, θα δώσουμε για όλα λόγο.

Όσο για τον Γεροντά μου πληροφορήθηκα ότι η ψυχή του πήγε πολύ καλά.

6. Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ

132. Ηγούμενος από την περιοχή της Μακεδονίας, επισκέφθηκε τον Γέροντα με δυο θεολόγους και ένα φοιτητή. Ένας από τους θεολόγους ζήτησε να τους εξηγήσει την ευωδιά των αγίων λειψάνων.

Ο Γέροντας έσκυψε το κεφάλι του στο μέρος της καρδιάς του, αποξενώθηκε από τους συνομιλητές του και προσευχόταν.

Ξαφνικά γέμισε ο τόπος όλο ευωδιά.

Αυτοί αλληλοκοιτάζονταν κι έκλαιγαν.

Μετα από λίγα λεπτά ο Γέροντας τους είπε:

- Επειδή δεν μπορούσα να σας εξηγήσω με λόγια, ζήτησα να σας το δείξει ο ίδιος ο Θεός.

133......κι εμείς προσωπικά διαπιστώσαμε πολλές φορές ότι έβγαινε ευωδιά από το στόμα του όταν μιλούσε κι έλαμπε το πρόσωπο του όταν λειτουργούσε. Τα χέρια του και όλο το σώμα του ευωδίαζαν. Επίσης πολλοί ομολογούσαν ότι, όταν τους ευλογούσε αισθάνονταν την καρδιά τους να φλέγεται.

134. Σε κάποιο μοναχό που τον επισκέφτηκε για να τον συμβουλευθεί, διάβασε ιδιαίτερη ευχή και του είπε. «Πω! Πω! Εύφορο χωράφι, αλλά γεμάτο χόρτα και ζιζάνια!».

Συμβολισμός των παθών του παλαιού ανθρώπου που οφείλουμε να εκριζώσουμε.

135. Σε πνευματικό του παιδί, που τον ρώτησε για την δύναμη των προσευχών των μοναχών του Αγίου Όρους, είπε ότι παρακάλεσε τον Θεό να του δείξει αυτή την δύναμη.

Έτσι ένα βράδυ στην προσευχή του είδε πύρινα βέλη να φεύγουν από την γη στον ουρανό κι απ' τα μοναστήρια, έφευγε πύρινος ποταμός.

136. Έλεγε:

- Η Παναγία είναι πάντοτε μαζί μας. Εμείς δεν το καταλαβαίνουμε. Δεν συμφέρει να την δούμε, γιατί θα υπερηφανευτούμε.

Αυτός όμως την έβλεπε. Κάποτε είδε την Δέσποινα μας να διασχίζει τα δωμάτια της καλύβας του και να φανερώνει την ευαρέσκειά της για όλη την συνοδεία του.

Όσοι αντιμετώπιζαν ιδιαίτερες δυσκολίες και θλίψεις τους έστελνε στην Μονή Δοχειαρείου να προσευχηθούν στην θαυματουργική εικόνα της Παναγίας της Γοργοεπηκόου.

Ο ίδιος είχε πολλές αντιλήψεις και δεχόταν άμεση λύση στα προσωπικά του προβλήματα από αυτήν την εικόνα.

137. Αγιορείτης Γέροντας, όταν ακόμη ζούσε ο παπα Εφραίμ, τον είδε σε όραμα μέσα στο θείο φως, ο οποίος τον συμβούλευσε να καθοδηγεί την συνοδεία του σε περισσότερη εσωστρέφεια.

138. Κάποιος μοναχός πίεζε τον Γεροντά του να τον χειροτονήσει ιερέα. Αυτός δεν δεχόταν. Παρακάλεσε τότε τον Γέροντα Εφραίμ να προσευχηθεί για να του δώσει ο θεός πληροφορία.

Στην προσευχή του και σε ώρα καλής αλλοιώσεως, ανέφερε το θέμα του στο Χριστό μας, για να λάβει πληροφορία.

Τότε η Χάρις του έδειξε τον Μόναχο αγκαλιά με τον διάβολο.

Κατάλαβε, ότι αυτός ήταν αιχμάλωτος στα πάθη του και δεν ήταν άξιος για την ιεροσύνη.

139. Όταν τον ρωτούσαν οι μοναχοί της νέας συνοδείας του με περιέργεια για τις υπερφυσικές πληροφορίες του, τους έλεγε ότι «πράγματι είναι υπερφυσικά τα ιδιώματα της Χάριτος. Αλλά εγώ τα πήρα από τον γέρο Ιωσήφ», δηλαδή τον γεροντα του.

Άλλη φορά έλεγε:

- Όταν έστελνα τον υποτακτικό μου σε κάποια Μονή για υπηρεσία, πήγαινα και εγώ μαζί του νοερώς και έβλεπα με την Χάρη τον νου, τις σκέψεις του, τι θα του συμβεί, ποιους θα συναντήσει και γενικά συμπορευόμενοι μέχρι να επιστρέψει. Γνώριζα όλα όσα είχαν συμβεί, πριν ακόμα μου αναφέρει αυτός κάτι.

Το ίδιο συνέβαινε με τον γεροντα μου Ιωσήφ, που παρακολουθούσε τον παραδελφό του Αθανάσιο με κάθε λεπτομέρεια στην υπηρεσία που τον έστειλε. Όταν έκανε λάθη και παραλείψεις έλεγε:

«Κοίτα τώρα τι κάνει και προκαλεί στον εαυτό του πειρασμούς.»

140. Ένας επισκέπτης διηγήθηκε σ' αδελφό της Μονής μας το εξής γεγονός που έζησε ο ίδιος:

- Σκεπτόμουν να γίνω μοναχός, αλλά δεν το αποφάσιζα. Επισκέφθηκα τον Γέροντα στα Κατουνάκια για να τον συμβουλευτώ. Όταν μπήκα στο κελί του, ευωδίαζε ολόκληρο. Η ευωδιά έβγαινε από τον Γέροντα. Για μια στιγμή έλαμψε το πρόσωπο του και έγινε όλο φως

Όταν τον ρώτησε για το θέμα, που με απασχολούσε μου απάντησε:

«Θα γίνεις παιδί μου μονάχος, αλλά θ' αργήσεις.»

141. Ένας ευλαβής ιερέας, μας είπε, ότι επισκέφτηκε τον Γέροντα για να πάρει την ευλογία του και να τον παρακαλέσει να προσεύχεται για την οικογένεια του και κυρίως για την πρεσβυτέρα του, που σήκωνε μεγάλο βάρος γιατί γηροκομούσε τα πεθερικά της:

- Όταν μπήκα στο κελί του γεροντα, πριν προλάβω να του πω κάτι για τα θέματα μου, τον άκουσα να μου λέει, «η πρεσβυτέρα σου είναι πολύ καλή.

- Να της πεις, να κάνει υπομονή στη γηροκομηση των γονέων σας και θα έχει μεγάλο μισθό από τον Θεό.

Στη συνέχεια τον ρώτησε ποσά παιδιά είχε:

- Τέσσερα Γέροντα.

Ο Γέροντας έμεινε σκεφτικός. Μετα τον ξαναρώτησε:

- Τέσσερα;

- Ναι, Γέροντα.

- Μα Τέσσερα;

Τότε ο ιερέας του είπε.

- Δηλαδή γέροντα πέντε αλλά το ένα πέθανε μικρό.

«Αααα»!!! Έκανε ο γέροντας επιφωνηματικά, εκφράζοντας την λύση της απορίας του. Και στην συνέχεια είπε:

- Αφού έχεις τέσσερα παιδιά, μπορείς να λειτουργείς όποτε θέλεις, - επαινώντας την πολυτεκνία ως θεια ευλογία.

142.Είπε πάλι:

- Να δεις πως κάνει ο σατανάς για να μπει μέσα σε κάποιο μοναστήρι! Τον είδα, όταν επισκέφθηκα ένα μοναστηράκι, που προσπαθούσε όλη την νύχτα να περάσει την μάνδρα και να κάνει τις δουλείες του. Λυσσάει, γιατί οι μοναχοί θα του πάρουμε τη δόξα, που είχε πριν πέσει.

143.Σ' ένα λαϊκό αδελφό που τον ρώτησε για την ευχή, είπε τα εξής:

- Αφιέρωσε μίση ώρα το εικοσιτετράωρο για να λες την ευχούλα. Όποτε μπορείς. Καλύτερα το βράδυ. Να τη λες χωρίς να κρατάς κομποσχοίνι, ικετευτικά, παρακλητικά, κλαψιάρικα:

«Κύριε Ιησού Χριστέ ελεησον με».

Καλλιέργησε αυτό και θα δεις τι καρπό θα βγάλει. Από μίση ώρα, θα γίνει μια ώρα.

Και πρόσεξε εκείνη την ώρα. Ή το τηλέφωνο θα χτυπήσει, ή θα σκεφτείς «αυτή την δουλειά πρέπει να την κάνω τώρα», ή ύπνος θα σου 'ρθει, ή καμία βλασφημία θα σε κτυπήσει.

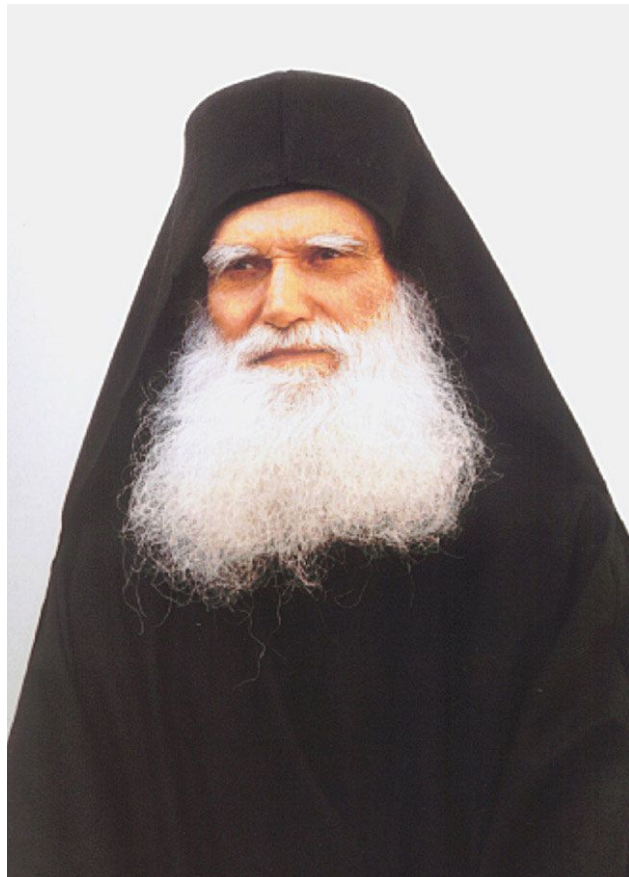
Τίποτε. Κλείσε το τηλέφωνο. Τελείωσε τις δουλείες σου και κάνε αυτό μισή ώρα και θα δεις.

Φύτεψες ένα δενδράκι κι αύριο μεθαυριο θα κάνει καρπό. Κι ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος και ο Άγιος Βασίλειος από αυτό άρχισαν και έγιναν φωστήρες της οικουμένης. Ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος από κοσμικός είχε εμπειρία του άκτιστου Φώτος. Κοσμικός ήταν.

Πόσοι κοσμικοί φαίνονται έτσι εξωτερικά, και κατά βάθος είναι καλόγεροι!

Η προσευχή, το κομποσχοίνι, η ελεημοσύνη νικά το έλεος του Θεού. Καμία αμαρτία δεν είναι μεγαλύτερη από το έλεος του Θεού.

Ένα κομποσχοίνι που κανείς για τον αδελφό σου, για τον

συγγενή σου, δεν πάει χαμένο. Ο Θεός θα τον βοηθήσει, όταν βρεθεί σε δύσκολη θέση.

Το κομποσχοίνι, όχι μόνο βοηθάει, αλλά και ψυχή από την κόλαση μπορεί να βγάλει!

Τόση δύναμη έχει η προσευχή.

Αγιότης – Αρετή - Αγώνας

144. - Άνθρωπος ο οποίος επαινεί τον πλησίον του και κατακρίνει τον εαυτό του, φθάνει σε μέτρα αγιότητας.

145. - Αν ζητάς εσύ από τον άλλον, επειδή σε λύπησε, να σου βάλει μετάνοια, δεν είσαι καλά, δεν είσαι εντάξει, δεν βαδίζεις στον δρόμο της καλογερικής».

146. - Τα πατερικά βιβλία λένε ότι ο αββάς Νισθερώ απέκτησε φήμη αγίου ανδρός. Και πήγε άλλος και του λέει:

«Τι αρετή έκανες, πάτερ, κι έφθασες σ' αυτά τα μέτρα;»

Λέει:

«Αφότου μπήκα στο μοναστήρι, είπα, εγώ και το γαϊδούρι ένα είμαστε. Όσο μιλάει το γαϊδούρι, όταν το δέρνεις, τόσο θα μιλήσω κι εγώ».

Αυτό ήταν το θεμέλιο, ότι και να τον δείρουνε, «ευλόγησον». Τώρα εμείς φτάσαμε στο σημείο, δεν σηκώνουμε λόγο.

147. - Ο άνθρωπος, εφόσον ζει, πρέπει πάντοτε να αγωνίζεται. Και ο πρώτος αγώνας είναι να νικήσει τον εαυτό του. Ο πρώτος και ο κυριότερος εχθρός του ανθρώπου δεν είναι ο διάβολος, όχι. Είναι ο ίδιος ο άνθρωπος είς τον εαυτό του επίβουλος. Και τούτο διότι δεν ακούει τον άλλον, ακούει τι τον λέει ο λογισμός του.

Ενώ έχουμε τόσους αγίους Πατέρες να τους μιμηθούμε διαβάζοντας τα συγγράμματά τους, εντούτοις όμως το εγώ μας μας κυριεύει πολλές φορές. Όταν ο άνθρωπος νικήσει τον εαυτό του, είναι ο μεγαλύτερος μεγαλομάρτυρας και τροπαιοφόρος και νικηφόρος ενώπιον του Θεού!

148. - Ο Σταυρός δεν λείπει. Γιατί; Γιατί εφόσον κι ο αρχηγός μας ανέβηκε στον Σταυρό, κι εμείς θ' ανεβούμε, να πούμε. Αλλά απ' τη μια πλευρά είναι γλυκός και ελαφρός, απ' την άλλη μεριά είναι πικρός και βαρύς. Κατά την προαίρεσή μας.

Αν πάρεις με αγάπη τον Σταυρό του Χριστού, είναι πολύ ελαφρός, είναι σφουγγάρι, φελλός. Αν τον πάρεις, δηλαδή, απ' την άλλη πλευρά, τότες είναι βαρύς και ασήκωτος.

Γι' αυτό, και μένα η πείρα αυτό με δίδαξε. Το θέλημα του Θεού να γίνει. Ήταν απ' τον Θεό έτσι. Και ειρηνεύεις, να πούμε. Αν πεις μά γιατί ετούτο, εκείνο, δεν ειρηνεύεις, δεν ειρηνεύεις. Δεν ήταν το θέλημα του Θεού να φύγω την Κυριακή, ήταν τη Δευτέρα, δεν ήθελε ο Θεός την Τρίτη, ήθελε να φύγω την Τετάρτη, έ, ο Θεός έτσι τά 'φερε.

Αν τα πάρεις απ' την άλλη πλευρά με την κρίση την δική σου, θα σφάλεις και μισθόν δεν έχεις. Μισθόν δεν έχεις!

149. - Μέσα σου να βράζει η χαρά, να μη φαίνεται, μέσα σου να βράζει η λύπη, η κόλαση αλλά να μην το εξωτερικεύεις.

Αυτός είναι ο καλόγηρος!!

Ειδάλλως, εσύ εκεί κι εγώ εδώ, και να προσευχώμεθα, να μην ακούει ο ένας τον άλλονε.

Μπορείς να κατανύσσεσαι εσύ κι εγώ εδώ, κι ο ένας να μην παίρνει μυρωδιά τον άλλονε. Αυτό είναι κατά Θεόν. Άμα το εξωτερικεύεις, είτε υπερηφάνεια θα σε πιάσει, ή... θα το χάσεις.

150. - Γι' αυτό λέω ότι, όπου κι αν ευρεθεί ο άνθρωπος, να μην απελπίζεται. Να μην τα χάνει, να μην τα σαστίζει. Για τον άλφα και τον βήτα λόγο, ο Θεός γνωρίζει, σε δοκιμάζει. Σε δοκιμάζει: Μπορείς να κρατήσεις αυτήν τη θλίψη; Μπορώ. Θα σου δώσω χάρισμα. Δεν μπορείς; Κι αυτό που σου 'δωσα, θα το αφαιρέσω. Εγώ δεν θέλω δειλούς ανθρώπους. Όχι όπως έστειλε ο Μωυσής τους κατασκόπους, λέει: «Εωράκαμεν, υιούς γιγάντων και ήμεν ενώπιον αυτών ωσει ακρίδες» (Αριθ. 13,34). Έτσι; Ναι, αλλά ποιος το λέει αυτό; Ποιος το λέει; «Δειλός αποσταλείς εις υπακοήν, λέγει, λέων κατά την οδόν και φονεύς κατά τάς πλατείας» (Παροιμ. 26, 13).

Ο δειλός άνθρωπος δεν αξίζει τίποτες. Ενώ ο τολμηρός πάντα βγαίνει νικητής. Βλέπεις;

151. - Η δικαιολογία δεν είναι γραμμένη στη Γραφή. Οι άγιοι όχι μόνο δεν δικαιολογούνται, αλλά υποφέρουν εκουσίως για τους άλλους.

Πάτερ, όχι έτσι. Εσύ να διορθώσεις τον εαυτό σου, όχι να περιμένεις τους άλλους. Εσύ να σταθείς από κάτω, να σε πατάν όλοι. Τότες είσαι εντάξει. Ειδάλλως... Εσύ να αρματωθείς στην υπομονή. Ο δρόμος ο του Σταυρού αυτός είναι.

152. - Ο άνθρωπος, όσο και σοφός να είναι, να συμβουλευέται και λιγάκι. Δεν είμαστε εμείς θεοδίδακτοι.

Ούτε ο Θεός και σύ, μπορείς να πάρεις πληροφορία από τον Θεόν; Δεν είμαστε σ' αυτήν την κατάσταση.

Α, να ρωτήσουμε και κάναν άλλονε. Να ρωτήσουμε, να συμβουλευτούμε. Έ, δεν έχεις κανέναν άνθρωπο καλύτερο σου;»

153. - Θα κάνεις υπομονή στα δικά σου τα πάθη, θα κάνεις και στα δικά μου. Έτσι θα γίνεις άγιος.

Αυτοέλεγχος - ζήλος

154. - Μην αφήνεις τον εαυτό σου ανεπίσκοπο κάθε ώρα. Κάθε ώρα να εποπτεύεις, να εξετάζεις, να ελέγχεις τον εαυτό σου. Είσαι εντάξει αυτήν την ώρα;

Εσύ ως μοναχός εάν είσαι βιαστής, εάν είσαι αγωνιστής, θα κάνεις έλεγχο στον εαυτό σου, όλη την ημέρα πώς πέρασα;

155. - Από σας εξαρτάται να είναι ομαλός, ησυχίος ο νους, από σας εξαρτάται. Δεν εξαρτάται από τον πειρασμό, αν σας επιτεθεί ή από τη συμπεριφορά του συνασκητού σας, του συγκοινοβιάτου σας. Εσύ ο ίδιος θα γίνεις αίτιος της σωτηρίας σου, εσύ ο ίδιος θα γίνεις αίτιος της όχι σωτηρίας σου, από εσένα εξαρτάται. Όταν εσύ θέλεις τη σωτηρία σου και βιάζεις τον εαυτό σου, όλα κατ' ευχήν έρχονται.

156. - Είναι παρατηρημένο ότι, στις πρώτες ημέρες που ερχόμεθα στο κοινόβιο, έχουμε ζήλο σαν τον Αθωνα. Αυτός ο ζήλος προσέξτε να μη σας εξασθενήσει, να μη σβήσει διότι τότε είναι όχι καλά. Μπορείς αυτόν τον ζήλο να τον αυξήσεις, να τον μεγαλώσεις; Άξιος επαίνου είσαι. Πρόσεξε όμως μήπως αυτός ο ζήλος, εννοώ ζήλο εις την υπακοή, εις την ευχή, εις την αυτομεμψία, άγρυπνος στην ακολουθία, μη σε πάρει ο ύπνος, στο δωμάτιό σου, να επιβλέπεις τον εαυτό σου, όλα αυτά θεωρούνται ζήλος. Αν ο ζήλος ψυχρανθεί, τότε δεν βαδίζεις καλά. Γι'αυτό διόρθωσε τον εαυτό σου, να μην ψυχρανθεί αυτός ο ζήλος, αυτή η θερμότης.

Μακάριος είναι εκείνος ο αδερφός, ο οποίος διατηρεί τον ζήλο από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής του. Διότι δεν ξέρεις πόσα χρόνια θα ζήσεις στο μοναστήρι. Μπορείς να ζήσεις πέντε χρόνια, μπορεί να ζήσεις δέκα, μπορεί να ζήσεις και πενήντα, δεν γνωρίζεις πόσα χρόνια. Έ, αυτός είναι άξιος επαίνου, ο οποίος διατηρεί τον ζήλο του από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής του ακμαίο.

157. - Την σήμερον ημέραν δύσκολα, δύσκολα είναι.

Ερχόμουν μια φορά με τον γερο-Παντελεήμονα των Παχωμαίων, τον αρχιγραμματέα. Και μου λέει ότι, είχε πάει μια φορά στο Γρηγοριάτικο το κονάκι, αλλά δεν θυμάμαι ποιος ήταν αντιπρόσωπος. Αφού μιλήσανε, «τώρα θα πάω στην Κοινότητα», λέει.

«Πάμε μαζί, Γέροντα».

«Όχι», λέει, «Παντελεήμων, όχι».

«Γιατί»;

«Να πάω απ'το κονάκι μέχρι την Κοινότητα, λέω τους χαιρετισμούς της Παναγίας».

Είδες πώς βιάζονται οι πατέρες!

158. - Ο λογισμός κρίνεται. Από τον λογισμό αχρειούμεθα και από τον λογισμό βελτιούμεθα. Ο καλόγηρος δεν έχει πράξη, έχει λογισμό.

Ο λογισμός σου πήγε στο όχι καλό; Είσαι υπεύθυνος, είσαι υπεύθυνος. Θα πεις: Μά και ο λογισμός του ανθρώπου δεν μαζεύεται.

Καλά, αλλά όταν φεύγει, μαζεύει τον πάλι, μαζεύει τον πάλι.

Υπακοή

159. Θέλεις ν'αποκτήσεις προσευχή; Θέλεις, όταν λές το «Κύριε Ιησού Χριστέ», να τρέχουν τα δάκρυα ποτάμια από τα μάτια σου; Θέλεις να ζήσεις τη ζωή των αγγέλων; «Ευλόγησον», «να'ναι ευλογημένο»;

Υπακοή!!!

160. - Ο μέγας αγώνας του ανθρώπου είναι να μην πιστεύει τον λογισμό του.

«Έ, ο Γέροντας τώρα λείπει», ρώτησε τον αδερφό σου κι ό,τι σου πει ν'ακούσεις.

Δεν είναι μικρός αγώνας να ρίξεις τον εαυτό σου κάτω, δεν είναι μικρός αγώνας. Μά αλλιώς δεν γίνεται, αλλιώς δεν γίνεται. Αν θέλεις ν'ακολουθήσεις τον καλογερικό νόμο, εκεί θα πατήσεις».

Μακάριος εκείνος ο αδερφός ο οποίος, προτού να τελειώσει τον λόγο ή ο Γέροντας ή ο παραδερφός του, «να'ναι ευλογημένο».

Σε είπε ένας αδερφός: «Έλα, πάτερ, να με βοηθήσεις εδώ», «να'ναι ευλογημένο».

Ακολούθησε αυτόν τον δρόμο, να δεις τι θα αισθανθείς μέσα. Τι ειρήνη, τι γαλήνη θα αισθανθείς!

Ενώ, «περίμενε πέντε λεφτά κι έρχομαι»...

Αυτό θα πει υπακοή. Να βγάλεις τον λογισμό σου, τον δικό σου, και ν'ακούσεις τι θα σου πει ο Γέροντάς σου.

Αν κάνεις διάκριση σ' ό,τι σου λέει ο Γέροντας, δεν είσαι υποτακτικός, είσαι ελεγκτής του Γέροντος.

161.- Όση ευλάβεια έχετε, όση αυταπάρηση έχετε, όση πίστη έχετε εις τον Γέροντά σας, τόσο και περισσότερο λαμβάνετε.

Εις τον κόσμο αποθνήσκοντας ένας πατέρας έχει μία περιουσία, ως υποθέσουμε τώρα, εκατό δραχμές. Αφήνει τέσσερα παιδιά. Στα τέσσερα παιδιά θα διανείμει είκοσι πέντε, είκοσι πέντε, και είκοσι πέντε. Όλοι θα πάρουν από είκοσι πέντε δραχμές. Η κληρονομία του πατρός των.

Στο πνευματικό δεν ισχύει αυτό, όχι. Ένας έχει πίστη, ευλάβεια αυταπάρηση, σεβασμό στον Γέροντά του είκοσι βαθμούς, είκοσι βαθμούς θα πάρει πνευματική δύναμη. Ο άλλος έχει δύο, δύο θα πάρει· άλλος έχει ογδόντα, ογδόντα θα πάρει.

Αυτό το λέει και το Ευαγγέλιο. Ο Χριστός είπε: «Ο δεχόμενος υμάς εμέ δέχεται, και ο δεχόμενος εις όνομα μαθητού, μισθόν μαθητού λήψεται, ο δεχόμενος εις όνομα προφήτου, μισθόν προφήτου θα πάρει» (Ματθ. 10,41).

Αυτό είναι το πνευματικό. Όση ευλάβεια έχεις εις τον Γέροντα...

Αυτή τη μετάνοια την οποία βάζεις εις τον Γέροντα, «ευλόγησον, Γέροντα», ξέρετε πόση δύναμη έχει; Δεν μπορείτε να την φαντασθείτε εσείς. Αυτός που την πέρασε, αυτός γνωρίζει.

Δεν έχεις ευλογία να πας ένα βήμα αν δεν πάρεις ευλογία απ' τον Γέροντα. Όταν πάρεις ευλογία απ' τον Γέροντα, μη φοβάσαι τίποτα. Βάλε μετάνοια, φίλησε το χέρι του Γέροντά σου και πήγαινε και γίνε αστροναύτης πάνω στη σελήνη· μη φοβάσαι, διότι σε σκεπάζει η ευχή, η υπακοή σε σκεπάζει.

Ξέρετε τι θα πει Γέροντας; Μόνο ο διάβολος ξέρει τι θα πει Γέροντας.

Ο κατά σάρκα αδερφός αλλά και υποτακτικός του γερο-Ιωσήφ, ο πάτερ Αθανάσιος, είχε την Κοίμηση στη Νέα Σκήτη. Εκεί το Γεροντάκι που ζούσε πριν, εγώ το πρόλαβα, αλλά αυτό το ιστορικό που θα σας πω τώρα δεν το πρόλαβα, αλλά το άκουσα· το Γεροντάκι το πρόλαβα. Είχε έναν υποτακτικό. Ο υποτακτικός, ε, κρίσις Θεού, ήρθε στο τέλος να πεθάνει. Την προηγούμενη ημέρα, την παραμονή προτού να πεθάνει, πήγαν οι δαίμονες και του λένε: «Είσαι δικός μας, τώρα θα σε πάρουμε στην κόλαση γιατί έτσι κι έτσι...», τα συνηθισμένα των διαβόλων. Το παιδί ταράχθηκε. Μπήκε μέσα ο Γέροντας:

- Παιδί μου, γιατί είσαι ταραγμένος; λέει.

- Γέροντα, Γέροντα, θα κολασθώ, ήρθαν οι δαίμονες να με πάρουν, μου είπαν ότι αύριο στις τρεις η ώρα θά'ρθουμε να σε πάρουμε.

- Αχ, παιδάκι μου, λέει, εσύ είσαι υποτακτικός, όταν έρθουν οι δαίμονες να τους πεις: «Εγώ έχω Γέροντα».

- Νά'ναι ευλογημένο.

Τέλειωσε, τον ειρήνευσε τον υποτακτικό! την άλλη μέρα παν οι δαίμονες κατά τη συνήθειά τους, βγάλε τη γλώσσα, τράβα από 'δω... «Τι ερχόσαστε σε μένα», λέει, «εγώ είμαι υποτακτικός, έχω Γέροντα». Με το «έχω Γέροντα» άφαντοι όλοι οι δαίμονες! Αυτός είναι ο Γέροντας.

Κάποιος από ένα μοναστήρι ήρθε στο σπίτι και λέει «Μα ο Γέροντας αλάθητος είναι; δεν φταίει;» «Α, άκουσε, παιδί μου», του λέω, «αν βάλεις τέτοιο θεμέλιο ότι ο Γέροντας φταίει, ποτέ δεν θα ορθοποδήσεις. Ήρθες να κάνεις υπακοή ή ήρθες να κρίνεις το Γέροντα, τότε λέει αλήθεια, τότε λέει ψευτιά;»

Μα, πώς αναπαύεται η ψυχή του Γέροντα όταν κάνει υπακοή ο υποτακτικός! Μα πώς αναπαύεται! Πώς, δηλαδή, από μέσα απ' την ψυχή βγαίνει η ανάπαυσις, η ευχή «ο Θεός, παιδί μου, να σ' ευλογήσει», και σε πιάνει η ευχή αυτή.

Τώρα τελευταία κάθε δεκαπέντε μέρες, κάθε είκοσι βλέπω τον Γέροντα Ιωσήφ. Τώρα τελευταία του λέω: «Γέροντα, εκεί που είσαι προσεύχεσαι για μας;» «Πως, λέει, προσεύχομαι και για σας». (στον ύπνο, στο όνειρο). Έχει τώρα δεκαπέντε μέρες, τον είδα πάλι, πήγα και τον φίλησα. Λέει: «Ο Γέροντάς σου εγώ είμαι». Βλέπετε; Όχι μόνο εδώ που ζει, αλλά και στον ουρανό που βρίσκεται υπάρχει αυτή η πνευματική ένωσις, υπάρχει.

Υπάρχουν τρόποι πολλοί για να ενωθείς έτι περισσότερο με τον Γέροντα. Πέφτεις να κοιμηθείς -όπως κάνω, έτσι παραδίδω και σε σας-, «η ευχή του πατρός μου Ιωσήφ» και κοιμάμαι.

Ευπνάω. «Η ευχή του πατρός μου Ιωσήφ», αρχίζω την προσευχή. Πάω ταξίδι, από τα Κατουνάκια θα πάω στη Δάφνη, «η ευχή του πατρός μου Ιωσήφ». Μαγειρεύω, «η ευχή του πατρός μου Ιωσήφ». Πάω στο Βατοπαίδι, έχω την εικόνα του Γέροντα στο δωματιό μου, την ασπάζομαι και λέω «η ευχή του πατρός μου Ιωσήφ». Έτσι έρχεται κι ένας τεχνητός τρόπος για να είσαι περισσότερο ηνωμένος με τον Γέροντα. Όπως υπάρχει η νοερά προσευχή που λίγο, λίγο καθαρίζεται το εσωτερικόν του ανθρώπου και γίνεται κατόπιν και αυτός φωτεινός με τη νοερά προσευχή, υπάρχει και αυτός ο τρόπος που ενώνεσαι με τον Γέροντα περισσότερο.

Διαβάζοντας τη Θεία Γραφή, όσο πνευματική δύναμη έχεις, τόσο καταλαμβάνεις, περισσότερο δεν καταλαμβάνεις. Έτσι είχαμε με τον Γέροντα. Μας έλεγε, αλλά μας έλεγε κατά το βαθμό του· εμείς κατά το βαθμό μας καταλαμβάναμε.

Πολλά με δίδαξε και η υπακοή, πολλά διδάχτηκα και ως Γέροντας. Έτσι είναι. Να θυσιάσω τον εαυτό μου, μόνο να σε δω εσένα, το παιδί μου, να πας στον Παράδεισο· αυτός είναι ο δικός μου ο παράδεισος, να είσαι 'σύ στον παράδεισο κι εγώ ας καώ, ας καώ. Έτσι είναι. Δεν μετριέται η πατρική αγάπη. Και ως Γέροντας και ως υποτακτικός, πήρα μία πείρα. Σαράντα χρόνια υποτακτικός και δέκα-δεκαπέντε χρόνια ως Γέροντας. Είδα και τη μία αγάπη και την άλλη αγάπη. Η πατρική αγάπη, πάτερ μου, είναι πολύ ψηλά, πολύ ψηλά!

Όσο ισχύει η ευχή του Γέροντά σου, δεν ισχύει όλη η οικουμένη. Πήρες την ευχή του Γέροντά σου; Μη φοβάσαι πουθενά.

Κι' εγώ στο σπίτι μας πολλά δέντρα φύτεψα, αλλά σε όσα ο Γέροντάς μου ήταν σύμφωνος, έπιασαν, εις άλλα, τα οποία δεν ήταν σύμφωνος ο Γέροντας, δεν έπιασαν. Εφύτευσα κλήματα, ο Γέροντας δεν ήτανε σύμφωνος, ούτε ένα δεν έπιασε. Εφύτευσα δέντρα μηλιές και άλλα· δεν ήταν σύμφωνος ο Γέροντας · έπιασαν μεν, αλλά δεν ευδοκίμησαν. Τα πήρε ο γερο-Κλήμης απάνω και γίνηκαν μεγάλα δέντρα και τρώει πολλές οκάδες, πολλά κιλά τρώει μήλα απ' τα δικά μου. Δεν ήτανε σύμφωνος ο Γέροντας, όταν τα φύτεψα εγώ. Εφύτεψα και μια καϊσιά. Εφτά χρόνια έβγαλε δύο λουλούδια, εφτά χρόνια! Τα είχα φέρει από τα θερμοκήπια, από τη Θεσσαλονίκη. Εφύτευσα και μια μουριά, ήτανε σύμφωνος ο Γέροντας, και τρώμε τώρα ένα μήνα και περισσότερο όλο μούρα. Εφύτευσα και έναν λωτό, ήταν και ο Γέροντας σύμφωνος, και δεν ξέρω τριακόσια, τετρακόσια λώτα κάνει κάθε χρόνο· επειδή ο Γέροντας ήτανε σύμφωνος. Εις όλα τ' άλλα τα πράματα, τα οποία ο Γέροντας δεν ήτανε σύμφωνος, είτε θα τά 'βγαζα και θα τα φύτευα αλλού ή δεν θα πρόκοφταν, δεν θα έπιαναν, δηλαδή δεν θα είχαν τέλος καλό, επειδή ο Γέροντάς μου δεν ήτανε σύμφωνος.

Όποιος βασίσθηκε στις δυνάμεις του επλανήθη. Θα πας σε άνθρωπο πνευματικό, ο οποίος θα σε διδάξει τις μηχανές του διαβόλου, θα σε διδάξει το δρόμο πώς θ' ανέβεις στον ουρανό. Πάντως μονάχος σου αν πας...

Όταν βλέπω μπροστά μου ότι ο άλλος θα κάνει αντιλογία, οπισθοχωρώ εγώ, για να μην προβεί ο άλλος ότι, «Γέροντα, μα έτσι...» Οπισθοχωρώ εγώ. Οπισθοχωρώ. Για να μην έρθει ο υποτακτικός μου σε θέση να πει, «Γέροντα, δεν θα μπορέσω να το κάνω». Όταν το βλέπω αυτό, οπισθοχωρώ, για να μη γίνω εγώ αιτία να κάνει αυτός παρακοή. Είναι και κάποια διάκριση εκεί μέσα, να πούμε. Έτσι είναι.

Πάντως, ένα είναι: Η καλογερική στηρίζεται στην υπακοή. Δοκίμασα και την υπακοή, δοκίμασα και την παρακοή. Και τα δύο τα δοκίμασα. Και είδα ότι όταν κάνει κανένας υπακοή, είναι ειρηνικός, δεν τον ελέγχει ο λογισμός πουθενά!

Ανέπαυσε τον Γεροντά σου; Ανέπαυσε τον Θεό σου.

Άλλος πάλι επέστρεψε τον λογισμό του, κακά αποτελέσματα είχε. Λέει ο Γέροντας μετά τη λειτουργία:

- Πατέρες, καθήστε να πιούμε ένα νερό.

- Ναι.

- Γέροντα, αυτό που κάνεις δεν είναι καλό. Οι πατέρες να φύγουν σιωπώντες, να πάνε στα κελιά τους, στα σπίτια τους.

- Παιδί μου, εσύ είσαι υποτακτικός. Τώρα αρχίζεις και συμβουλεύεις τον Γέροντα; Δεν κάνεις καλά. Να πεις, να'ναι ευλογημένο, Γέροντα.

- Μα έτσι κι έτσι κι έτσι...

Τον κατόρθωσε ο πειρασμός, τον έβγαλε απ' τη σκέπη του Γεροντά του. Πήγε στα Καρούλια. Ελαττωματικά πνευματικά έκανε. Πήγε σ' άλλο μέρος. Στο τέλος πήγε μοναχός του. Πέρασε κάποιος από την Πάτρα και μου λέει:

- Πάτερ-Εφραίμ, ο τάδε είναι ιερέυς;

- Όχι, του λέω.

- Όταν του χτύπησα την πόρτα, άνοιξε και με εσταύρωσε, έτσι. Λέω: «Είστε ιερέυς;» «Μόλις τελείωσα τη Λειτουργία», λέει.

Βλέπετε; Επίστευσε τον λογισμό του, έφυγε από τον Γέροντά του, έφυγε από τους γειτόνους, αυτοχειροτονήθηκε ιερέυς κι έτσι τελείωσε.

Γι' αυτό ο άνθρωπος να μην πιστεύει το λογισμό του. Έχεις το λογισμό σου; Να τον πεις στον Γέροντά σου. Κι ότι ο Θεός φωτίσει τον Γέροντα, αυτό ν' ακούσεις. Μην πιστεύεις τον λογισμό σου. Διότι ο διάβολος δεν βιάζεται· λίγο, λίγο, λίγο και σε πάει εκεί που θέλει αυτός. «Κρείσσον το παραβάλλειν ή το ησυχάζειν».

Πέντε χρόνια με πολεμούσε ο διάβολος να φύγω από τον Γέροντά μου, τον παπα-Νικηφόρο. Ούτε ένα βήμα δεν έκανα. Εωσότου ο πόλεμος έφυγε μοναχός του.

Το να φύγει κανένας απ' τον κόσμο εύκολο είναι· το να βρει άνθρωπον οδηγό, είναι πολύ δύσκολο! Είναι δύσκολο!

Αν εσύ μόνο για τον εαυτό σου έχεις μέριμνα, ο Γέροντας που είναι τόσες ψυχές απάνω σ' αυτόν και κρεμιώνται; Εσύ θα πας να πεις το λογισμό σου, ο άλλος θα πάει να πει τον λογισμό του, ο άλλος το λογισμό του. Και τότες ο Γέροντας τι γίνεται; Όλους τους βαστάζει ο Γέροντας; Ε, βέβαια, τώρα δεν βαστάζει ο Γέροντας καθολικά, ο Χριστός τους βαστάζει όλους. Εν τούτοις όμως ο Γέροντας τους οικονομάει όλους.

Η πηγή της ειρήνης, η πηγή της χάριτος η πηγή της σωτηρίας, η πηγή του Παραδείσου είναι ο Γέροντας.

Ο Γέροντας παρακολουθεί το λογισμό του υποτακτικού του:

- Έλα 'δω, παιδί μου.

- Ναι, ευλόγησον.

- Πώς με βλέπεις;

- Γέροντα, άγγελο σε βλέπω.

- Καλά. Θά'ρθει καιρός που θα με δεις άνθρωπο.

Μετά από λίγο καιρό:

- Πώς με βλέπεις, παιδί μου;

- Άνθρωπο.

- Αύριο θα με δεις ως διάβολο.

Ε, αύριο:

- Πως με βλέπεις;

- Διάβολο.

Έτσι είναι. Γιατί λίγο, λίγο, λίγο ο διάβολος -τό'χω πάθει, πατέρες, από πείρα το λέω- ο διάβολος προσπαθεί να σε ξεκολλήσει από τον Γέροντα, να σε ξεκολλήσει!

Δυο φορές πήγα στο σπίτι του Γέροντος, ίνα κάνω ευχέλαιο. εκεί ήτο και ένα νεαρό πρόσωπο, που με εσκανδάλιζε. Και τις δύο φορές, είπα εις τον Γέροντά μου, π. Νικηφόρο, να κάνει κομποσχοίνι. Την πρώτη φορά, μόλις έφθασα εις το σπίτι, ξέχασα το λογισμό, έκανα ευχέλαιο, και όταν έφευγα, τότε τον ξαναθυμήθηκα. Τη δεύτερη φορά ο λογισμός με τυραννούσε, και όταν άρχισα το ευχέλαιο. Όταν το έχρισα το παιδί, τελείως είχε φύγει από τη σκέψη μου ο λογισμός. Μόλις ετελείωσα το ευχέλαιο, και έφευγα, επανήλθε ο λογισμός.

Είδες τι δύναμη έχει η ευχή, το κομποσχοίνι, που κάνει ο Γέροντας, οιοσδήποτε κι αν είναι;

Δεν πρέπει να ανέχεσαι να κατηγορεί κανείς τον Γέροντά σου! Αυτό είναι το σωστό και πρόπον να γίνεται. Να αντιδράς, όταν ακούς να λένε κάτι κατά του Γέροντός σου.

Έφθασα στο τέρμα. Δεν άντεχα άλλο. Ζητούσα βοήθεια. Τότε είδα το γέρο-Ιωσήφ στον ύπνο μου. « Μες' την καρδιά μου, παιδί μου, σε έχω»· και ξέρεις πόσο παρηγορήθηκα στον σταυρό που κρατούσα αυτήν την ώρα!! Πολύ παρηγορήθηκα· έστω και στον ύπνο μου που είδα τον Γέροντα.

Η ταπείνωση

162.- Τον πρώτο καιρό μετά τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος σκέφθηκα: Ο Κύριος μου συγχώρεσε τις αμαρτίες μου, το μαρτυρεί μέσα μου η χάρη. Τι μου χρειάζεται, λοιπόν, περισσότερο; Δεν πρέπει όμως να σκεφτόμαστε έτσι. Παρότι μας συγχωρούνται τα αμαρτήματα, εν τούτοις πρέπει να τα θυμόμαστε όλη τη ζωή μας και να θλιβόμαστε γι' αυτά, για να διατηρούμε τη συντριβή της καρδιάς. Εγώ δεν το ήξερα αυτό και έπαψα να έχω συντριβή και υπέφερα πολλά από τους δαίμονες. Και απορούσα, τι συμβαίνει μ' εμένα; Η ψυχή μου γνωρίζει τον Κύριο και την αγάπη Του. Τότε πώς μου έρχονται κακοί λογισμοί; Αλλά ο Κύριος με σπλαχνίστηκε και με δίδαξε ο Ίδιος πώς πρέπει να ταπεινωθώ: «Κράτα το νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι».

Μ' αυτό τον τρόπο νικούνται οι εχθροί. Όταν όμως ο νους μου λησμονεί τη φωτιά του Άδη, τότε οι λογισμοί ξαναποκτούν δύναμη.

163. Πρέπει να υπομείνεις πολλούς κόπους και να χύσης πολλά δάκρυα, για να διατηρήσεις το πνεύμα ταπεινωμένο κατά Χριστόν. Χωρίς αυτό σβήνει το φως της ζωής στην ψυχή και αυτή πεθαίνει.

Μπορείς σε σύντομο χρονικό διάστημα να αποξηράνεις το σώμα με τη νηστεία. Να ταπεινώσεις όμως την ψυχή, έτσι που να μένει συνεχώς ταπεινή, αυτό ούτε εύκολο είναι ούτε γίνεται σύντομα. Η Μαρία η Αιγύπτια επάλαιβε δεκαεπτά έτη με τα πάθη, σαν να ήταν άγρια θηρία, και μόνο τότε βρήκε ανάπαυση. Κι όμως το σώμα της μαράθηκε σε λίγο χρόνο, γιατί στην έρημο δεν υπάρχει πολλή τροφή.

164. Έλκεται η ψυχή μου να δει τον Κύριο και διψά με ταπείνωση γι' Αυτόν, γιατί είναι ανάξια για τέτοιο μεγάλο αγαθό.

Η υπερηφάνεια εμποδίζει την ψυχή να μπει στο δρόμο της πίστεως. Στον άπιστο δίνω αυτή τη συμβουλή.

Ας πει: «Κύριε, αν υπάρχουν, φώτισέ με και θα Σε υπηρετήσω μ' όλη την ψυχή μου».

Και ο Κύριος εξάπαντος θα φωτίσει μια τέτοια ταπεινή σκέψη και προθυμία για την υπηρεσία του Θεού. Δεν πρέπει όμως να λέγει: «Αν υπάρχουν, τότε παίδεψέ με», γιατί αν έρθει η τιμωρία, είναι δυνατό να μη βρεις τη δύναμη να ευχαριστήσεις τον Θεό και να μετανοήσεις .

165.- Ο κενόδοξος ή φοβάται τους δαίμονες ή γίνεται όμοιος μ' αυτούς . Δεν πρέπει όμως να φοβόμαστε την κενοδοξία και την υπερηφάνεια, γιατί προκαλούν την απώλεια της χάρης.

166. Ο Κύριος μας αγαπά πολύ. Κι όμως εμείς πέφτομε σ' αμαρτίες, γιατί δεν έχομε ταπείνωση. Για να διαφυλάξεις την ταπείνωση, πρέπει να νεκρώσεις τη σάρκα και να δεχτείς το Πνεύμα του Χριστού. Οι Άγιοι είχαν ισχυρό πόλεμο με τους δαίμονες κι ενίκησαν με την ταπείνωση, την προσευχή και τη νηστεία.

167.- Τι πρέπει να κάνομε για να έχομε ειρήνη στην ψυχή και το σώμα;

Πρέπει ν' αγαπάς όλους τους ανθρώπους, όπως τον εαυτό σου, και να είσαι κάθε ώρα έτοιμος για το θάνατο. Όταν η ψυχή θυμάται τον θάνατο, ταπεινώνεται και παραδίνεται ολόκληρη στο θέλημα του Θεού και επιθυμεί να έχει ειρήνη με όλους και να τους αγαπά όλους.

Όταν έλθει στην ψυχή η ειρήνη του Χριστού, τότε είναι ευχαριστημένη και κάθετα σαν τον Ιώβ στην κοπριά και χαίρεται που βλέπει τους άλλους δοξασμένους κι η ίδια είναι η πιο ασήμαντη από όλους. Το μυστήριο της κατά Χριστόν ταπεινώσεως είναι μεγάλο και άρρητο. Η ψυχή που αγαπά επιθυμεί για κάθε άνθρωπο περισσότερο αγαθά από ότι για τον εαυτό της και χαίρεται σαν βλέπει τους άλλους να είναι πιο ευτυχισμένοι από την ίδια και θλίβεται όταν τους βλέπει να βασανίζονται.

168.- Ο Κύριος αγαπά τους ανθρώπους. Εν τούτοις παραχωρεί τις θλίψεις, για να γνωρίσουν οι άνθρωποι την αδυναμία τους και να ταπεινωθούν και με την ταπείνωση να λάβουν το Άγιο Πνεύμα. Με το Άγιο Πνεύμα όλα γίνονται ωραία, χαρούμενα, υπέροχα.

169.- Αν ήμαστε ταπεινοί, ο Κύριος από αγάπη θα μας απεκάλυπτε όλα τα μυστήρια. Αλλά η συμφορά μας είναι πώς δεν είμαστε ταπεινοί, υπερηφανευόμαστε και είμαστε ματαιόδοξοι για κάθε τι ασήμαντο κι έτσι βασανίζομε τον εαυτό μας και τους άλλους.

170.- Είναι αξιολύπητοι οι άνθρωποι που δεν γνωρίζουν τον Θεό και πονώ γι' αυτούς. Υπερηφανεύονται γιατί πετούν αλλά τί το αξιοθαύμαστο; Και τα πουλιά πετούν και δοξάζουν τον Θεό. Κι όμως ο άνθρωπος, το κτίσμα του Θεού, εγκαταλείπει τον Κτίστη. Αλλά σκέψου, πώς θα σταθείς στη Φοβερή Κρίση του Θεού; Πού θα φύγεις ή πού θα κρυφτείς από το Πρόσωπο του Θεού;

171.- Υπάρχουν πολλά είδη ταπεινώσεως. Ο ένας είναι υπάκουος και για όλα μέμφεται τον εαυτό του, κι αυτό είναι ταπείνωση. Ο άλλος μετανοεί για τις αμαρτίες του και θεωρεί τον εαυτό του βδέλυγμα ενώπιον του Κυρίου, κι αυτό είναι ταπείνωση. Όμως άλλη ταπείνωση έχει εκείνος που γνώρισε με το Πνεύμα το Άγιο τον Κύριο. Εκείνος έχει άλλη γνώση και άλλη γεύση.

Όταν η ψυχή δει με το Άγιο Πνεύμα τον Κύριο, πόσο πράος και ταπεινός είναι, τότε ταπεινώνεται και η ίδια πλήρως. Και η ταπείνωση αυτή είναι εντελώς ιδιαίτερη και κανένας δεν μπορεί να την περιγράψει και γνωρίζεται μόνο με το Άγιο Πνεύμα. Κι αν οι άνθρωποι εγνώριζαν με το Άγιο Πνεύμα ποιος είναι ο Κύριος μας, τότε θα άλλαζαν οι πάντες: οι πλούσιοι θα εγκατέλειπαν τα πλούτη τους, οι επιστήμονες τις επιστήμες τους, οι κυβερνήτες τη δόξα και την εξουσία τους και θα γινόταν όλοι ταπεινοί, θα ζούσαν με μεγάλη ειρήνη και αγάπη και θα βασίλευε στη γη χαρά μεγάλη.

172.- Κύριε, δώσε να γνωρίσουν όλοι οι λαοί της γης πόσο μας αγαπάς και ποια θαυμαστή ζωή χαρίζεις σ' όσους πιστεύουν σε Σένα.

Όποιος έχει μέσα του την ειρήνη του Αγίου Πνεύματος, σκορπίζει ειρήνη και στους άλλους. Όποιος όμως έχει μέσα του πνεύμα κακό, σκορπά και στους άλλους το κακό.

173.- Ο θυμώδης άνθρωπος υποφέρει ο ίδιος μεγάλο μαρτύριο από πονηρό πνεύμα, εξαιτίας της υπερηφάνειας του. Ο υφιστάμενος, όποιος κι αν είναι, πρέπει να το καταλαβαίνει και να προσεύχεται για τον ψυχικά άρρωστο προϊστάμενό του και τότε ο Κύριος, βλέποντας την υπομονή του, θα του δώσει άφεση αμαρτιών και αδιάλειπτη προσευχή. Είναι μέγα έργον ενώπιον του Θεού το να προσεύχεται κανείς γι' αυτούς που τον αδικούν και τον προσβάλλουν. Εξαιτίας αυτού θα του δώσει ο Κύριος τη χάρη και θα γνωρίσει με το Άγιο Πνεύμα τον Κύριο. Κι έτσι θα υπομείνει τότε, χάριν του Κυρίου, με χαρά όλες τις θλίψεις και θα του δώσει ο Κύριος αγάπη για όλο τον κόσμο και θα επιθυμεί ολόψυχα το καλό για όλους και θα προσεύχεται για όλους όπως για την ψυχή του.

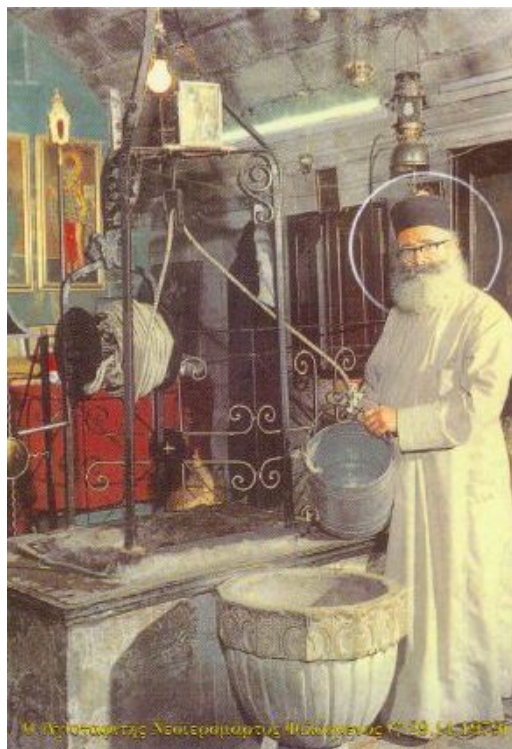
Ο Κύριος μας έδωσε την εντολή ν' αγαπούμε τους εχθρούς και όποιος αγαπά τους εχθρούς εξομοιώνεται με τον Κύριο. Η αγάπη για τους εχθρούς δεν είναι δυνατή παρά μόνο με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό, μόλις σε προσβάλει κανείς, προσευχήσου γι' αυτόν στον Θεό κι έτσι θα διατηρήσεις την ειρήνη του Θεού στην ψυχή σου.

7. Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΣΛΙΔΗΣ (1901- 1959)

174. Έλεγε ο γέροντας:

- Ούτε τα πλούτη να σας κάνουν εντύπωση, ούτε οι δόξες, αλλά πάντοτε να βαδίζετε δίκαια. Το ψωμί σας να το τρώτε με τον τίμιο ιδρώτα σας κι όχι με αδικίες. Αυτά που θα κερδίζεται με την τιμιότητα σας, να μην τα σκορπίζεται άσκοπα. Να ζείτε τίμια και ταπεινά κι όσο μπορείτε να απλώνεται το χέρι σας στην ελεημοσύνη.

Να μην σκέπτεστε μόνο τι θα φάτε, τι θα φορέσετε, τι μεγάλο σπίτι θα κτίσετε. Περισσότερο να προτιμάτε τα σπίτια των θλιμμένων κι όχι των χαρούμενων. Εάν κάνετε έργα καλά, θα έχετε μεγάλο μισθό από τον Θεό. Θ' αξιωθείτε να δείτε θαύματα και στην άλλη ζωή θα 'χετε απέραντη αγαλλίαση.

175. Άλλη φορά είπε σε μια γυναίκα που τον επισκέφτηκε απ' τη Δράμα:

- Μάλωσες με τον σύζυγο σου και ήρθες. Δεν έκανες καλά. Θα προσπαθείτε με τη γνώμη του συζύγου σας να έρχεσθε εδώ.

176. Σε μια άλλη νέα γυναίκα είπε:

- Εσύ για την αγάπη, που έδειξες στην κατάκοιτη μητέρα σου, έκανες πολύ καλά. Ο Θεός Σου τα συγχώρησε όλα.

177. Έλεγε προς τα πνευματικά του τέκνα:

- Ο κόσμος έχει φύγει από την αθωότητα και την αγαθότητα.. Όσο περνούν τα χρόνια βαδίζουμε προς την καταστροφή. Ο Θεός να μας λυπηθεί. Ο Θεός αυτά δεν τα θέλει.

Πριν 50 χρόνια ο κόσμος ήταν πολύ διαφορετικός.

Όταν πήγα στο μοναστήρι ήμουν 7 χρονών. Τότε υπήρχε μεγάλη πίστη και καρδιακή καθαρότητα. Σ' ένα κελί της μονής ήταν φυλαγμένα όλα τα χρήματα με θύρα ανοιχτή. Αντί για θύρα υπήρχε μια κουρτίνα. Ο ηγούμενος μ' έστελνε να φέρω όσα χρήματα χρειάζονταν ως μικρότερος. Όλοι οι μοναχοί γνώριζαν που ήσαν τοποθετημένα τα χρήματα. Όλοι ήσαν αφοσιωμένοι στο Θεό και δεν τους εντυπωσίαζαν καθόλου τα χρήματα.

178. Σ' ένα ψαλτή που αμφισβητούσε το πνευματικό χάρισμα του Γέροντα, όταν τον επισκέφτηκε, του αποκάλυψε πολλές πτυχές απ' την ζωή του και στο τέλος του είπε:

- Ο Χριστός δεν μου έδωσε καθόλου από το πνεύμα του που τον υπηρετώ από επτά χρονών;

Ο ψάλτης ζήτησε συγγνώμη.

179. Σε μια γυναίκα μοιχαλίδα και με τρία νόθα παιδιά είπε:

- Θα γίνεις ζητιάννα, σε επτά χωριά. Θα σου λένε «πήγαινε να δουλέψεις νέα είσαι, γιατί ζητιανεύεις»; Εσύ θα σιωπάς. Ότι μαζέψεις θα το πας στις φύλακες και στο γηροκομείο της Δράμας.

180. Μια παραστρατημένη γυναίκα πήγε στη μονή να κάνει μνημόσυνο στη μητέρα της. Οι γυναίκες που βρέθηκαν εκεί κι είχαν ακούσει για αυτήν, άρχισαν να την κουτσομπολεύουν άσχημα.

Όταν ο Γέροντας τελείωσε τις πλησίασε και σε τόνο αρκετό αυστηρό τις επέπληξε λέγοντας:

- Αυτή η γυναίκα σήκωσε μια πέτρα κι εσείς με πέτρα γεμίσατε ένα τσουβάλι με το κουτσομπολιό σας και δεν μπορείτε να το σηκώσετε.

8. Ο ΓΕΡΩΝ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ (1886 – 1983) ΣΥΝΑΣΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΟΥ

181. Σε μια μικρή συνάθροιση με λαϊκούς, ένας ευλαβής νέος είπε στο γέροντα Αρσένιο:

- Παππού, σε παρακαλώ να εύχεσαι για μένα.

- Πώς σε λένε;

- Με λένε Ανδρέα.

- Εγώ να εύχομαι για τον Ανδρέα, αλλά για να πιάσει η δική μου προσευχή πρέπει να ενδιαφέρεται και να εύχεται κι ο Ανδρέας για τον εαυτό του. Ο άγιος Αντώνιος λέει, «ούτε εγώ σ' ελεώ ούτε ο Θεός σ' ελεεί, αν δεν ελεήσεις πρώτα εσύ τον εαυτό σου».

- Δηλαδή, Γέροντα;

- Μα δεν το καταλαβαίνεις; Καλά, τότε να σου πω κάτι που συνέβη επί των ημερών μου.

Πέρασε ένας προσκυνητής από την έρημο ψάχνοντας άγιους, όπως και εσύ τώρα, για να του κάνουν προσευχή. Βρίσκει ένα ασκητή και του λέει: «σε παρακαλώ γεροντα, προσευχήσου για μένα, έχω σοβαρά προβλήματα».

Ο ασκητής τον λυπήθηκε και κάθε βράδυ στην αγρυπνία, δώστού προσευχή για τον κοσμικό.

Μια νύχτα ενώ προσευχόταν, βλέπει έξω από το κελί του τον σατανά, να γελά σαρκαστικά και να κοροϊδεύει.

Του λέει ο Μονάχος. «γιατι ρε καταραμένε μου χαλάς την ησυχία;», κι ο σατανάς, «χα, χα, χα γελώ που αγρυπνάς

άδικα για τον δικό μου (τον Γιάννη). Κι αυτός αγρυπνά αλλά στα στέκια τα δικά μου (εννοώντας ασφαλώς τα κέντρα διαφθοράς)».

Ε, τώρα κατάλαβες τι θέλω να πω;

-Ναι, Γέροντα, τώρα κατάλαβα ότι πρέπει κι εμείς να ζούμε χριστιανικά και να προσπαθούμε όσο μπορούμε.

182.- Κάποτε -είπε ο Γέροντας-, ήμουν μόνος στον Άγιο Βασίλειο, δεν ξέρω πως, έχασε το δρόμο ένας Πειραιώτης και βρέθηκε έξω από την καλύβα μου. Τον φιλοξένησα λίγο και του πρότεινα αν θέλει να διανυχτερεύσει.

«Όχι, όχι», μου λέει, «φεύγω. Πως μπορείς, πάτερ και ζεις χρόνια σ' αυτά τα βράχια; Εγώ να με δέσεις θα κόψω το σχοινί να φύγω».

«Εσύ που μένεις»;

«Στον Πειραιά».

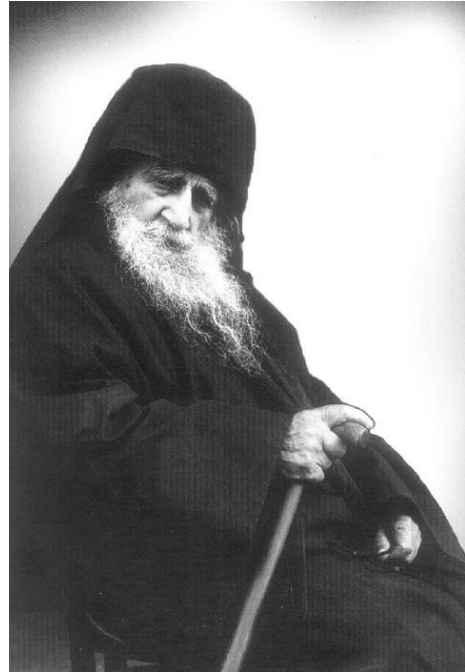
«Κι εμένα», του απαντώ, «να με δέσεις στον Πειραιά, θα κόψω το σχοινί και θα έρθω εδώ»!

Πράγματι ο παππούς με όλη την απλότητα έδωσε μια πολύ σοφή και εύστοχη απάντηση, και συνέχισε:

- Καλά, τούτο δεν είναι τίποτε. Ήλθε βράδυ τον έβαλε ο Γέροντας στο κελί του να κοιμηθεί κι ο Γέροντας αγρυπνούσε στην εκκλησία. Για μια στιγμή ακούμε φωνές, κραυγές, τρέχουμε κοντά του, πέφτει απάνω μου και σφιγγόταν κι έτρεμε ολόκληρος.

«Τι συμβαίνει βρε ευλογημένε»;

Πέφτει στα ποδιά μας με κλάματα.

«Ἦλθαν οἱ δαίμονες καὶ μὲ ἔσπασαν στο ξύλο, θὰ με σκοτώσουν. Πάρτε με γρήγορα στὴν Ἁγία Ἄννα, δὲν μπορῶ».

Του λέει ο Γέροντας:

«Ἡσύχασε, παιδί μου, ὥσπου νὰ ξημερώσει, δὲν σε ξαναχτυπάνε, λάθος ἔκαναν. Κάθε βράδυ ἐμένα πλακώνουν στο ξύλο, ἀλλὰ κατὰ λάθος τις ἔφαγες ἐσύ!»

Ὅσα καὶ νὰ του εἶπαμε αὐτὸς τίποτα. «Θέλω νὰ φύγω», μας ἔλεγε.

Τι νὰ κάνουμε; Νύχτα σκοτεινὴ τον κατεβάσαμε στὴν Ἁγία Ἄννα.

183. Ο γέροντας Παΐσιος στο βιβλίο του «Ἁγιορείτες πατέρες» αφιερῶνει ἓνα μικρὸ κεφαλαίῳ σε μιὰ συνομιλία με τὸν Γέροντα Ἀρσένιο. Ο παππούς με ἀπλότητᾳ ἐκφράζει μιὰ ἀπορία:

-Ὅταν κάνω κομποσκοῖνι ὀρθιος, αἰσθάνομαι ἔντονα ευωδία θεϊκὴ, ὅταν λέω τὴν ευχή καθιστός ἐλάχιστῃ ευωδία αἰσθάνομαι.

Παρ' ὅλο που ἦταν ἐνενήνταπεντε χρονῶν ο Γέροντας ἀγωνιζόταν φιλότιμα καὶ συνεχῆς πλουτίζονταν πνευματικὰ, κι ἂς εἶχε ἀποθηκευμένα πολλὰ πνευματικὰ κεφαλαία.

Ο Γερο- Παΐσιος πολὺ θαύμασε, γιὰ τὴν ευωδιά τῆς προσευχῆς προϋποθέτει καθαρὰ καρδιά, τὴν ὁποία μωσχοβολὰ ἡ παρουσία τοῦ ἐνοικούντος Ἁγίου Πνεύματος.

184. Ἄλλος ἀδελφὸς ρώτησε:

- Παππού πολλοὶ μοναχοὶ συνηθίζουν νὰ λένε χαιρετισμούς ὅταν δουλεύουν, ἀντὶ ευχή. Τι εἶναι καλύτερα;

- Ἀ! Τους χαιρετισμούς πολὺ τους ἀγαπᾷ ἡ Παναγία μας. Ἐμεῖς με τὸν Γέροντα τους λέγαμε σαν δουλεύαμε, ἀπ' ἐξῶ, δυο τρεῖς φορές τὴν μέρα. Νὰ ἐδῶ ἔχω ἓνα βιβλιαράκι με τους χαιρετισμούς που στὴν ἀρχὴ ἀναφέρει ὅτι ἡ Παναγία μας φανερώθηκε σε πολλούς ἁγίους καὶ τους υποσχέθηκε ὅτι, ὁποῖος λέει τους χαιρετισμούς τῆς κάθε μέρα, θὰ τὸν φυλάει καὶ σ' αὐτὴν τὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατο θὰ τὸν υπερασπίσει ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ τῆς.

Καὶ συνέχισε:

- Ἡ βάση βέβαια εἶναι ἡ ευχή. Ἀν ἔχεις προθυμία στὴν ευχὴ μὴν τὴν κόβεις. Τὰ λέει ὅλα. Ἀν ἀδυνατίσει ἡ ευχὴ, τότε πες τους χαιρετισμούς. Ἀκόμη καὶ τὸ «Θεοτόκε Παρθένε» πολὺ ἀγαπᾷ ἡ Παναγία μας. Κάποτε σαν τὸ λες καμπόσες φορές, σου προσφέρει ἓνα γλύκισμα ἡ Παναγία μας που δὲν περιγράφεται.

- Γέροντα, ὅταν ἀπὸ τὴν πολλὴ κούραση παραλύει τὸ σῶμα, μπορούμε νὰ λέμε ξαπλωμένοι τὴν ευχή;

- Ο Χριστὸς μας οικονομᾷ σύμφωνα με τὴν δυνάμει μας. Ἀν πραγματικὰ δὲν μπορούμε οὔτε ὀρθιοί, οὔτε γονατιστοί, οὔτε καθιστοί, τότε μας οικονομᾷ ἀκόμη καὶ ξαπλωμένους. Ἀν ἔχουμε δυνάμει, ὁ σατανὰς ἐκεῖ εἶναι. Ἀμέσως φέρνει ἀμέλεια καὶ ὕπνο.

185. Καὶ τώρα θὰ σας διηγηθῶ μιὰ ἱστορία ἀπὸ τους Πατέρες.

Μιὰ φορὰ εἶχε κάποιος τρεῖς φίλους. Με τὸν πρῶτο φίλο κάθε μέρα περνούσε καλά.

Εἶχε δεύτερο. Καὶ με ἐκείνον περνούσε καλά. Ὅχι ὅπως με τὸν πρῶτο. Λιγότερα πιο κατώτερα.

Είχε και τρίτο φίλο δυστυχώς. Κάποτε τον έβλεπε αλλά με κρύα καρδιά. Στο μεταξύ ήλθε είδηση απ' τον βασιλιά, για κάποιο έγκλημα. Ήθελε να τον δικάσει ο βασιλιάς.

Τρέχει στον πρώτο φίλο του. Του λέει: «Φίλε μου ο βασιλιάς με προσκαλεί να με δικάσει. Κάποιο έγκλημα έκανα».

Κι ο φίλος του απαντά: «Κι εγώ από το σπίτι μου δεν βγαίνω».

Αυτός απελπισμένος πηγαίνει στο δεύτερο φίλο του. Κι αυτός απαντά: «Εγώ στην αυλή του βασιλιά πηγαίνω, αλλά μέσα δεν μπαίνω».

Τρέχει στον τρίτο φίλο, αλλά ντρεπόταν. «Πώς να του το πω; Δεν τον ευχαρίστησα καμία φορά». Τελικά πηγαίνει με ντροπή και του λέει: «Φίλε μου ο βασιλιάς με κάλεσε να με δικάσει. Μπορείς να με βοηθήσεις».

Αυτός αμέσως πρόθυμος πήγε στον βασιλιά και τον βοήθησε.

Αυτό είναι παραβολικό. Οι τρεις φίλοι είναι:

Ο πρώτος είναι τα χρήματα, τα έπιπλα του σπιτιού κλπ.

Ο δεύτερος είναι γονείς, αδέρφια, συγγενείς.

Τρίτος είναι η ελεημοσύνη.

Όταν έρχεται ο θάνατος ο πρώτος φίλος, δηλαδή τα χρήματα, έπιπλα από το σπίτι δεν βγαίνουν. Κι ο δεύτερος φίλος, οι συγγενείς, ίσα μέχρι το τάφο πηγαίνουν. Ο τρίτος φίλος η ελεημοσύνη πηγαίνει στο Χριστό μας και τον βοήθα.

186. Τα πρώτα χρόνια, που ήταν υποτακτικός μαζί με τον γέροντα Ιωσήφ τον Σπηλιώτη, μας διηγείται για τον γεροντα του, τον απλοϊκό κι άγιο Γέροντα Εφραίμ.

Το εργόχειρο του ήταν βαρελάς, αλλά και ξυλόγλυπτης. Σκάλιζε τέμπλα σε πολλούς ιερούς ναούς. Ανάμεσα στα αλλά συνέβη και το εξής περιστατικό:

Την εποχή που κοινοβίαζαν οι μοναχοί Ιωσήφ και Αρσένιος κοντά του, εκεί στα Κατουνάκια, ανακαινίσθηκε ο ναός της καλύβας των Αρχαγγέλων.

Ο Γέροντας του κελιού κάλεσε ένα ξυλογλύπτη για προσφορά. Εκείνος ζήτησε 20 λίρες χρυσές.

Επειδή δεν είχε να δώσει τόσα πολλά κάλεσε τον Γ. Εφραίμ.

«Φτιάχνεις το τέμπλο»;

«Το φτιάχνω», είπε.

Όσο για την τιμή, συζήτηση δεν έγινε. Δώστου – δώστου ο Γέροντας μας τελείωσε το τέμπλο. Τώρα η πληρωμή;

Ψάχνει ο Γέροντας του κελιού στο ταμείο, βρίσκει 2 λίρες. Βγάζει και τις δίνει. Συγχρόνως του λέει:

«Καλά είναι Γέρο – Εφραίμ»;

«Καλά, καλά Γέροντα ευχαριστώ».

«Εγώ», λέει ο Γέρο Αρσένιος, «μόλις το έμαθα έγινα φωτιά. Πάω στο Γέροντα και του λέω. Γέροντα, όλα κι όλα αυτό δεν το σηκώνω. Ο άλλος είκοσι λίρες ζήτησε κι εσένα με δυο λίρες σε ξόφλησε κιόλας».

Και του λέει το απλό και σοφό γεροντάκι: «Κι αν τα πληρωθούμε όλα εδώ, για τον ουρανό, τι θα μείνει παιδί μου»;

«Έτσι κατάλαβα», είπε ο Γέροντας Αρσένιος, «ότι ο Γέροντας μας δεν ήταν κουτός. Είχε αρετή που εμείς δεν μπορούσαμε να φτάσουμε. Αλλά για να το δω και με τα μάτια μου, να σας πω τι μου έδειξε ο Θεός».

Λίγες μέρες μετα την κοίμηση του Γέροντα μου Εφραίμ τον είδα σαν προσευχόμεον σε όραμα. Ήταν σε ένα πανευφρόσυνο τόπο. Το πρόσωπο του άστραφτε από τη πολλή δόξα και στεκόταν έξω από ένα ωραίο εκκλησάκι.

Αφού χάρηκα που τον είδα σε τόση δόξα κατόπιν τον ρώτησα:

«Γέροντα τι είν' αυτό το όμορφο εκκλησάκι»;

«Α, αυτό είναι δικό μου. Θυμάσαι που σκάλισα το τέμπλο με δυο λίρες; Επειδή δεν πληρώθηκα εκεί και δεν γόγγυξα, ούτε κατέκρινα, ο Χριστός μου το φύλαξε στον ουρανό. Θυμάσαι που σου το έλεγα;»

Συνήλθα από το όραμα γεμάτος χαρά. Αλλά μου 'δωσε κι ένα μεγάλο μάθημα μετα θάνατον ο Γέροντας μου, που το θυμάμαι σ' όλη την ζωή μου.

187. Εκείνο τον καιρό ασκήτευε και ένας ησυχαστής ο γέρον Δανιήλ. Διηγείται ο γέροντας Αρσένιος.

- Λοιπόν ο γέροντας αυτός ο παπα- Δανιήλ, είχε τυπικό να αγρυπνεί και να λειτουργεί κάθε βράδυ, ακριβώς τα μεσάνυχτα.

Δε δεχόταν κανένα. Τον βοηθούσε στο ψάλσιμο ο υποτακτικός του, ο πατήρ Αντώνιος μόνος του.

Το γεγονός αυτό παρεξηγήθηκε ώστε πολλοί να τον θεωρούν πλανεμένο. Ο λόγος όμως ήταν ότι, κάθε φορά που λειτουργούσε έχυne ποτάμι τα δάκρυα κι η λειτουργία παρατεινόταν δυο- τρεις ώρες.

Τελειώνοντας κλεινόταν αμέσως στο κελί του, για να συνεχίσει κι εκεί τα δάκρυα ώρες ολόκληρες.

Ευτυχώς, κατ' εξαίρεση, εμάς τους δυο με τον Γέροντα μας δεχόταν.

Όταν τελείωνε την Θεία Λειτουργία, επειδή ήξερε ότι περιμέναμε λόγο αγαθό απ' το αγιασμένο στόμα του, η πρώτη του κουβέντα που συνήθιζε να λέει ήταν:

«Η Αγία Συγκλητική λέγει: Το λυχνάρι φωτίζει, αλλά τα χείλη του καίει».

Το έλεγε και το εννοούσε, γιατί είχε μεγάλο φόβο μήπως με τις συνομιλίες χάση την κατάσταση που είχε. Ωστόσο σε μας έλεγε μερικά λογάκια και μάλιστα για να μη χρονοτριβεί, διάβαζε μόνος του τους λογισμούς μας κι έμπαινε κατευθείαν στα προβλήματα μας, κι αφού μας έδινε τις κατάλληλες συνταγές, μας απέλυε με ειρήνη.

Το φαγητό του παπα –Δανιήλ ήταν πάντα ίδιο. Όλο το χρόνο έτρωγε, μια φορά την μέρα, φασόλια βραστά. Τα έστελνε η κυρίαρχη Μονή ένα τσουβάλι κάθε χρόνο κι ο άγιος εκείνος γέροντας, που τα` άφηνε όλα στο Θεό, έτρωγε αγογγύστως λέγοντας:

«Αυτά μας στέλνει ο Θεός αυτά τρώμε».

Ο Γερο – Ιωσήφ όμως δεν το ανέχτηκε αυτό το πράγμα.

Γιατι για ένα ησυχαστή συνέχεια φασόλια, δημιουργούν φουσκώματα και παρενέργειες στον οργανισμό. Γι αυτό κι αποτάθηκε στην Μεγίστη Λαύρα χωρίς να ρωτήσει τον Γέροντα.

Έκτοτε η Λαύρα δεν ξαναέστειλε φασόλια.

188. Κάποιος ρώτησε.

- Παππού από την αγία Γραφή, τι να διαβάζουμε περισσότερο;

- Όλη η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστη και πρέπει να τη διαβάζουμε. Από την Π. Διαθήκη πρέπει να διαβάζουμε το ψαλτήρι. Είναι πολύ δυνατή προσευχή.

Είπε πάλι:

- Η ανάγνωση είναι κι αυτή ένα είδος προσευχής. Εμείς κάθε μέρα διαβάζαμε ένα δυο κεφάλαια Αγ. Γραφής και μετά διαβάζαμε πατερικά βιβλία.

Όσο για τον άγιο Ισαάκ τον Σύρο, τον κρατάμε πάντα στην μασχάλη μας. Άλλο βιβλίο να μην έχεις ο Ισαάκ ο Σύρος φτάνει. Τα λέει όλα.

Όμως διαβάζουμε και Κλίμακα, Άββά Δωρόθεο, Ευεργεντινό, άγιο Μακάριο και τους βίους των Άγιων μας.

Όταν διαβάζουμε βίους κερδίζουμε δυο πράγματα. Πρώτο το παράδειγμα των αγώνων τους, μας ξυπνά από την νάρκη της αμέλειας, και δεύτερον οι άγιοι όταν διαβάζουμε το βίο με ευλάβεια, πρεσβεύουν στο Χριστό για μας.

189.Υπάρχουν κάτι αγριχειλίδονα, που χτίζουν τις φωλιές στους πανύψηλους εξωτερικούς τοίχους των μοναστηριών. Είναι τόσα αγρία ώστε μόλις αντικρίσουν άνθρωπο πετούν και φεύγουν σαν αεροπλάνο.

Κι όμως μια φορά, ενώ προσευχόταν ο παππούς στο μπαλκόνι, να ένα χειλιδόνι σιμώνει και κάθεται στους ωμούς του!!

- «Βρε», λέει ο παππούς, «ο πειρασμός σ' έστειλε για να με κόψεις από την ευχή»; Γυρνώ το κεφάλι το κοιτάζω, με κοιτάζει. Ξανά στην προσευχή. Σε λίγο ξανακοιτάω το πουλί. Κοιτάζει το πουλί εμένα. «Μωρέ», λέγω «δεν είναι δουλειά». Σκέφτηκα να το διώξω. Το λυπήθηκα. «Α, εσύ κατάλαβες εμένα. Ο παππούς δεν σε πειράζει. Άντε, κάτσε όσο θέλεις αλλά μια συμφωνία. Μη μου βγάλεις στους ωμούς καμία κουτσουλιά».

190.Μας διηγήθηκε για τον παπα- Εφραίμ τον Κατουνακιώτη τι έπαθε μια φορά:

- Τα πρώτα χρόνια που τον γνωρίσαμε, αγωνιζόταν με πολλή ζήλο στη προσευχή.

Μια βραδιά έπεσε στο κρεβάτι, να ξεκουραστεί λίγο και μετά να σηκωθεί για αγρυπνία. Οι δαίμονες πολύ φθόνο είχαν μέσα τους. Η προσευχή του παπα Εφραίμ ήταν φωτιά. Έρχονται, λοιπόν, ένας ολόκληρος λεγεώνας, έξω από το κελί του και αρχίζουν φωνές.

Ξυπνά το καλογέρι φοβισμένο. Βάζει αυτί. Κατάλαβε. Δαίμονες είναι.

Όλοι μαζί με μια φωνή: « Πόλεμος – Πόλεμος...». Νόμιζαν ότι θα τρομάξει.

Όμως τι κάνει το καλογέρι; Σηκώνεται από το κρεβάτι σαν αστραπή. Αρπάζει το τρακοςάρι (κομποσχοίνι) και τους απαντά κι αυτός με θάρρος και δυνατά: «Ναι – ναι. Πόλεμος – Πόλεμος».

Και δώστου αρχινά η μάχη. « Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με». «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλό».

Έβγαλε τέτοια αγρυπνία που τη θυμόταν για χρόνια.

Έλεγε κι αυτός μετά ευχαριστώ, στους δαίμονες που τον ξυπνήσανε.

191.Στη Νέα σκήτη υπάρχει μια καλύβα τιμώμενη στ' όνομα των είκοσι Αγ. Αναργύρων. Εκεί έζησε ένας ευλαβέστατος μοναχός ονόματι Θεοφύλακτος. Είχε και αυτός ενσωματωθεί στην συνοδεία του Γέροντα Ιωσήφ του Σπηλιώτη.

Ο Γέροντας αυτός είχε πολλές αρετές. Χρήματα δεν κρατούσε ποτέ. Όταν του τύχαινε οικονομική ανάγκη, με πίστη ζητούσε από τους προστάτες του και του έστελναν όσο χρειαζόταν.

Τα κανδήλια του ναού ήταν ακοίμητα. Αλλά και τα προσκυνητάρια της σκήτης τ' άναβε χειμώνα καλοκαίρι. Ακόμη και με μισό μέτρο χιόνι έπρεπε να κατέβει ν' ανάψει τα καντηλάκια.

Μαγειρεμένο φαΐ έτρωγε, όταν του δίναμε, στο σπίτι του όμως ουδέποτε μαγείρευε.

Σ' αυτό το γεροντάκι έδωσε ο Θεός και το χάρισμα να βλέπει πολλές φορές υπερφυσικά πράγματα με τους νοερούς οφθαλμούς της ψυχής. Ως δείγμα αναφέρω δυο:

Μια φορά σε μια συνοδεία έβλεπε συνέχεια να τριγυρνά ο σατανάς και να στήνει παγίδα. Λέγει στον γεροντα του κελιού:

«Πρόσεχε, ο σατανάς κάτι σχεδιάζει στην συνοδεία σου».

Δεν πέρασαν λίγες μέρες κι ένα καλογερι σηκώθηκε και έφυγε.

Σ' ένα πνευματικό είπε. «πρόσεξε ο σατανάς χτες τριγυρνούσε στο δωμάτιο σου». Πράγματι την προηγούμενη μέρα ένας μοναχός με ψεύτικη εξομολόγηση τον ξεγέλασε και του έδωσε συμμαρτυρία για να χειροτονηθεί ιερέας. Επανεξετάζοντας την απάτη απέσυρε την συμμαρτυρία.

192.Μας έλεγε σε ηλικία 95 χρονών:

- Ξεκινώ για λίγο όρθιος την προσευχή. Με προλαβαίνει η Θεία Χάρις. Ξεχνιέμαι, κι όταν αρχίζω να αισθάνομαι κόπο, κοιτάζω, πέρασαν τρεις ώρες. Η γλυκύτης, η χαρά κι η ειρήνη της ψυχής του δυνάμωναν και το αδύνατο σώμα του παππού.

193.Καθήμενοι μια μέρα ο παππούς με τον Γέροντα Παΐσιο στο παγκάκι της αυλής, ρώτα ο Γέροντας Παΐσιος:

- Γερο – Αρσένιε, βλέπεις καμία φορά τον γερο –Ιωσήφ στον ύπνο σου;

Του απαντά ο Γέροντας με απλότητα:

- Ναι, γεροντα τον βλέπω. Πριν λίγες νύχτες μάλιστα τον είδα ζωντανά, ήλθε και με αγκάλιασε και μου λέει: «Μέχρι ποτέ θα ζούμε χώρια; Έλα σε περιμένω» και εγώ του απαντώ: «Μα μήπως είναι στο χέρι μου;».

9. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΦΙΛΟΘΕΙΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΦΙΛΟΘΕΟΥ.

194.Σχετικά με την προσευχή διηγείται ο Γέροντας Εφραίμ:

- Η προσευχή είναι καταπέλτης κατά των δαιμόνων, κατά των παθων, κατά της αμαρτίας και γενικά, βέβαια, κατά παντός που εναντιώνεται στο δρόμο της σωτηρίας.

Κάποτε ήταν ένας μοναχός και είχε πέσει σε αμέλεια πολλή. Τόσο ώστε και τον κανόνα του αφήσε και στράφηκε προς το κόσμο.

Πήγε στην πατρίδα του την Κεφαλονιά. Πήγε λοιπόν να προσκύνηση τον Άγιο Γεράσιμο.

Πηγαίνοντας λοιπόν να προσκυνήσει τον Άγιο, τον συναντά μια δαιμονισμένη στο δρόμο και του λέει:

«Ξέρεις τι κρατάς στο χέρι σου; Αχ, να ήξερες, ταλαίπωρε τι κρατάς στο χέρι σου; Να ήξερες πόσο με καίει εμένα αυτό το κομποσκοίνι σου, και συ το κρατάς, έτσι από συνήθεια για το τύπο!»

Εμβρόντητος έμεινε ο μοναχός. Από Θεού ήταν να μιλήσει το δαιμόνιο. Συνήλθε. Τον φώτισε ο Θεός και λέγει στον εαυτό του.

«Για δεξ τι κάνω ο ανόητος! Κρατώ στο χέρι μου το δυνατότερο όπλο και δεν μπορώ να χτυπήσω ένα διάβολο. Και όχι μόνο να τον κτυπήσω δεν μπορώ αλλά με σύρει και αιχμάλωτο όπου θέλει. Ήμαρτον Θεέ μου».

Και την ίδια αυτή στιγμή αναχωρεί για το μοναστήρι. Μετανοιωμένος έβαλε πάλι αρχή καλή. Τόσο πρόκοψε στην ευχή ώστε έγινε υπόδειγμα ωφέλειας και για τους άλλους.

Τον πρόλαβε και η ταπεινότητα μου αυτό το Γέροντα. Δεν άκουγες από το στόμα του άλλο, παρά το «Κύριε Ιησού ελέησον με»! Ακατάπαυστα.

Του έλεγες κάτι, σου 'λεγε δυο λέξεις κι η γλώσσα του γύριζε ευθύς στην ευχή. Τόσο την είχε συνηθίσει. Τόσο τον είχε αλλοιώσει.

195.Είπε πάλι:

- Γνωρίζω χιλιάδες ψυχές στο κόσμο, οι οποίοι βιάζουν τον εαυτό τους στην ευχή. Έχουν θαυμαστά αποτελέσματα. Η ευχή τους τονώνει τον αγώνα τον πνευματικό, τους φωτίζει μέσα τους και κάνουν βαθιά εξομολόγηση, ειλικρινά και πικραμένοι από τους λογισμούς και τους πειρασμούς που ξεσηκώνει η ευχή, τρέχουν με λαχτάρα στα Αγια Μυστήρια. Και δεν μπορούν να κάνουν χωρίς την ευχή.

196.Έλεγε για την αγαθή συνείδηση και υπακομή:

- Στην περιοχή της Αγίας Άννας στο Άθωνα ήταν ένα καλογέρι, το οποίο κουβαλούσε τσουβάλια στάρι από τον αρσανά επάνω. Πολύς κόπος και πολλοί ιδρώτες.

Μια στιγμή άρχισε να λέγει με το λογισμό του. «Άραγε έχουμε μισθό για τον τόσο κόπο και τους τόσους ιδρώτες που χύνουμε κάνοντας υπακομή στους Γεροντάδες μας;»

Ενώ, συλλογιζόταν αυτά, κάθισε λίγο να ξεκουραστεί. Τότε του ήρθε λίγος ύπνος. Μεταξύ ύπνου και εγρηγόρσεως, βλέπει την Παναγιά μπροστά του. «Μη στεναχωριέσαι, τέκνο» του λέει. «Οι ιδρώτες αυτοί που χύνεις για την υπακομή, κουβαλώντας τα τρόφιμα, ως μαρτυρικό αίμα ενώπιον του Υιού μου λογίζεται».

Ήρθε στον εαυτό του ύστερα και του έφυγαν οι λογισμοί, του έφυγε η στεναχώρια.

Κι οι πατέρες το έγγραφαν στο πεζουλάκι και όποιος περνά από κει το διαβάζει.

197.Κοντά στο καθολικό της άγιας Άννας,, υπάρχει ένα σπιτάκι, που λέγεται του «Πατριάρχου». Εκει ασκήτευε ένας Πατριάρχης ονόματι Κύριλλος. Εγκατέλειψε τον πατριαρχικό θρόνο και ήλθε και έγινε καλόγερος. Οι πατέρες κουβαλούσαν τα πράγματα στη πλάτη.

Λέγουν στον Πατριάρχη: «Εσύ γέροντας είσαι, παναγιότατε και αμάθητος. Να σου πάρουμε ένα γαιδουράκι, να φορτώνεις τα τρόφιμα σου».

Του πήραν ένα γαιδουράκι και κατέβαινε με αυτό.

Μια μέρα, ενώ ανέβαινε ο Πατριάρχης με το ζώο κι οι άλλοι πατέρες με τα τρόφιμα στην πλάτη τους, κάθισαν λίγο να ξεκουραστούν. Ξαφνικά ο Πατριάρχης, μεταξύ ύπνου και εγρηγόρσεως βλέπει την Παναγιά μαζί με τους αγγέλους.

Κι η μεν Παναγιά είχε ένα δοχείο και πότιζε τους πατέρες, που κουβαλούσαν τα πράγματα, στην πλάτη τους, οι δε Άγγελοι είχαν μαντήλια, και σκούπιζαν τον ιδρώτα τους.

Βλέποντας έκπληκτος ότι σκούπιζαν και τον ιδρώτα από το γαιδουράκι, παρακαλούσε λέγοντας: «Σκουπίστε και εμένα σας παρακαλώ».

Τότε του λέει η Παναγία. «Πάτερ, εσύ δεν έχεις ιδρώτα, το γαιδουράκι θα σκουπίσουμε που έχει».

Τότε ξύπνησε και ήλθε στον εαυτό του. Λέγει προς τους πατέρες. «Πάρτε το γαιδουράκι, γιατί ζημιώνομαι σε πολλά πράγματα. Η Παναγία και οι Άγγελοι σκούπισαν το γαιδουράκι και όχι εμένα».

Έκτοτε τα κουβαλούσε και αυτός στην πλάτη του.

Ποσά και ποσά τέτοια δεν έχουν γίνει στην ζωή των πατέρων! Που να είμαστε να τα βλέπαμε!

Τώρα, σπανίως συναντώνται, χάθηκαν όλα.

198.Για την Θεία Κοινωνία είπε:

- Μετα φόβου και ευλάβειας να στέκεσαι στην εκκλησία, γιατί αοράτος ο Χριστός μας με τους αγγέλους παρευρίσκεται. Τους προσέρχοντες και ευλαβείς τους γεμίζει χάρη και ευλογία. Τους απρόσεκτους κατακρίνει ως αναξίους.

Προσπάθησε να κοινωνείς συχνά όσο το δυνατό, γιατί η Θεία Κοινωνία είναι άριστο βοήθημα για τον αγωνιστεί κατ της αμαρτίας.

199.Τόνισε το εξής:

- Οι ηθικές δυνάμεις, που έχουμε μέσα μας, όταν καθοδηγούνται από την Προσευχή, γίνονται ισχυρότερες από όλους τους πειρασμούς και τους νικούν. Η συχνότης στην προσευχή δημιουργεί μια συνήθεια για προσευχή, που δεν αργεί να γίνει δεύτερη φύση και φέρει συχνά το νου και την καρδιά σε ανώτερη ψυχική κατάσταση.

Για την προσευχή είπε πάλι:

- Εάν επιθυμείς πραγματικά να αποδιώξεις κάθε αντιχριστιανική σκέψη και να εξαγνίσεις τον νουν σου, αυτό θα το πετύχεις μόνο με την προσευχή, γιατί τίποτα δεν μπορεί τόσο καλά να ρυθμίσει τις σκέψεις σου, όσο η προσευχή. Το όνομα του Ιησού Χριστού που επικαλούμεθα στην προσευχή, περιέχει μέσα του αυτούπάρχουσα και αυτενεργούσα ανορθωτική δύναμη. Μην ανησυχείς λοιπόν από την ατέλεια και ξηρασία της προσευχής σου, αλλά περίμενε με επιμονή τον καρπό της συχνής επικλήσεως του Θείου Ονόματος.

200.- Βλέπουμε ότι και λαϊκοί με την προσευχή αγίαζαν.

Ο πατέρας του άγιου Γρηγορίου του Παλαμά μέσα στα βασίλεια ήταν, μέσα στο υπουργικό συμβούλιο του Ανδρόνικου, του Βυζαντινού Αυτοκράτορα. Παρ' όλο που είχε τόσες υποθέσεις και μέριμνες και σκοτούρες, δεν έμεινε αμέτοχος της προσευχής και της ωφέλειας και της προόδου απ' αυτήν. Έτσι φανερώνεται ότι, όπου ο άνθρωπος βρεθεί, όπου κι αν σταθεί, οποια ζωή κι αν κάνει, όταν επιμένει στην προσευχή αυτή τη θαυματουργή, πετυχαίνει την χάρη του Θεού.

10. ΓΕΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ (1906-1982).

201. Είπε ο Γέροντας:

- Οι νηστείες, τα δάκρυα και οι προσευχές της Αγίας Μόνικας χάρισαν στην Εκκλησία, έναν Άγιο Αυγουστίνο! Οι σημερινές μητέρες ζουν εν Κυρίω; Νηστεύουν και προσεύχονται; Πως περιμένουν, χωρίς να αγωνίζονται οι ίδιες με τα όπλα αυτά, να ευδοκιμήσουν τα παιδιά τους στην πνευματική ζωή;

202.- Τις παρά φύσιν παρεκτροπές των Σοδομιτών και Γομορριτών ο Θεός τις τιμώρησε με ένα «παρά φύσιν» τρόπο. Με βροχή δηλαδή όχι από νερό, αλλά από φωτιά και θειάφι!

Η φιληδονία και η φιλοσαρκία ψυχραίνει και εξαφανίζει την αγάπη στο Θεό. Παλαιότερα οι άνθρωποι αισθάνονταν ντροπή όταν έπεφταν σε σαρκικά αμαρτήματα. Σήμερα δυστυχώς τα αμαρτήματα αυτά γίνονται αδιάντροπα. Και με τον κατήφορο που πήραμε, θα έλθει καιρός, που όχι μόνο δεν θα θεωρούνται πια αμαρτήματα, αλλά και θα επαινούνται! Ουαί και αλίμονο, όταν θα φτάσει η κοινωνία μας σ' εκείνο το σημείο.

203.- Αυτός που πιστεύει στο Θεό, κι έχει δυνατή πίστη, αισθάνεται σε κάθε βήμα της ζωής του την παρουσία του Χριστού, και νιώθει απέραντη χαρά και ειρήνη μέσα στην ψυχή του.

Αντίθετα ο ολιγόπιστος μεμψιμοιρεί, λυπάται για τα γήινα, γογγύζει εύκολα, ταράσσεται γεμίζει άγχος.

Υπάρχει πίστη αληθινή, όπως υπάρχει και πίστη ψεύτικη. αληθινή πίστη φαίνεται στην ώρα του πειρασμού. Η ψεύτικη πίστη ανθίζει μόνο στο καιρό των ανέσεων και μαραίνεται στην ώρα της δοκιμασίας.

204.- Το αν κάποιος λογισμός σου είναι καλός, μη το κρίνεις από μόνος σου. Να παίρνεις τη γνώμη του Πνευματικού σου. Κι αν ο Πνευματικός σου βρίσκεται

εκείνη την κρίσιμη στιγμή μακριά, να ζητήσεις τη γνώμη κάποιου πνευματικού και έμπιστου αδελφού σου. Και ταυτόχρονα να παρακαλεις τον Θεό να σε φωτίσει και να σε πληροφορήσει για την ορθότητα ή όχι της κρίσεως σου.

Εγώ όταν βρεθώ σε αδιέξοδο, και δεν έχω τη δυνατότητα να εμπιστευθώ εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή κάπου το πρόβλημα μου, τότε σταματώ και λέω. «Θεέ μου κάμε όπως ξέρεις!» και δεν ενεργώ μέχρι ότου με πληροφορήσει ο Θεός μέσα στη καρδιά μου.

- 205.** Όταν ευλογεί ο ιερέας, μεταδίδει τη δύναμη και τη Χάρη του ΧΡΙΣΤΟΥ δια του Τιμίου Σταυρού.
- 206.** Όσο ο ιερέας προσεύχεται στον Θεό για τους άλλους κατά την Θεία Λειτουργία, τόσο περισσότερο ελεείται από το Θεό ο ίδιος.
- 207.** Όσο περισσότερο αγωνίζεσαι να αγαπάς το Θεό, τόσο περισσότερο αυτός σου αποκαλύπτεται.
- 208.** Δεν υπάρχει χώρος παραμονής στη Βασιλεία των ουρανών γι' αυτούς που στην ψυχή τους δεν έχουν χώρο αγάπης για τους εχθρούς τους.
- 209.** Ο πράος επηρεάζει και τους άλλους γύρω του! Ειρηνεύει αυτούς που διαπληκτίζονται, γαληνεύει αυτούς που έχουν ταραχή και σύγχυση. Ο πράος, και με μόνη τη θεά του, σκορπίζει ειρήνη και χάρη.
- 210.** Ο στόχος του Πνευματικού, όταν εξομολογεί, είναι να κερδηθεί ο αμαρτωλός!
- 211.** Κι αν όλοι γύρω σου σ' εγκαταλείψουν, δεν πρέπει να επιτρέψεις στον εαυτό σου να αισθάνεται πως δεν έχεις ανθρώπινο στήριγμα. Γιατί ο Πνευματικός σου υπόσχεται πως θα έχει τη φροντίδα και την έγνοιά σου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- ΠΑΠΑ – ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ
- ΣΑΒΒΑΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ.
- ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΠΑ – ΤΥΧΩΝΑ.
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. ΚΕΛΙΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ –
ΚΑΡΥΕΣ – ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ.
- Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΣΛΙΔΗΣ. ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΟΥΣΕΩΣ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ – ΤΑΞΙΑΡΧΕΣ ΣΙΨΑ
ΔΡΑΜΑ.
- Ο ΓΕΡΩΝ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ. ΙΩΣΗΦ Μ.Δ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΛΥΔΙΑ.
- ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ ΠΑΤΡΙΚΕΣ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ . ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι.Μ.ΦΙΛΟΘΕΟΥ –
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.
- Ο ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΟΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ
ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΥ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ. ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ.
- ΑΒΒΑΚΟΥΜ Ο ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΣ. ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ.
ΑΘΗΝΑ 1988
- ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ Π. ΙΑΚΩΒΟΣ.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ ΓΕΡΟΝΤΟΣ.
ΡΟΒΙΕΣ ΕΥΒΟΙΑΣ 1993.
- «ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ» του Γέροντος Παισίου Αγιορείτου

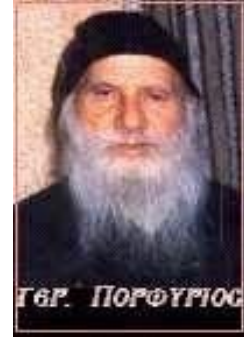
11. Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

212.- Όταν ή ψυχή είναι ταραγμένη, θολώνει το λογικό και δέ βλέπει καθαρά. Μόνο, όταν ή ψυχή είναι ήρεμη, φωτίζει το λογικό, για να βλέπει καθαρά την αιτία κάθε πράγματος.

Η ψυχή είναι πολύ βαθιά και μόνο ο Θεός τη γνωρίζει.

Γιατί να κυνηγάμε τα σκοτάδια; Νά, θα ανάψουμε το φῶς και τα σκοτάδια θα φύγουν μόνα τους. Θα αφήσουμε να κατοικήσει σ' όλη την ψυχή μας ο Χριστός και τα δαιμόνια θα φύγουν μόνα τους.

Όταν ἔρθει μέσα μας ο Χριστός, τότε ζοῦμε μόνο το καλό, την αγάπη για όλο τον κόσμο. Το κακό, ή άμαρτία, το μίσος εξαφανίζονται μόνα τους, δεν μπορούν, δεν έχουν θέση, να μείνουν.

213.- Να μην ενδιαφέρεσαι αν σε αγαπούν, αλλά αν εσύ αγαπάς το Χριστό και τους ανθρώπους. Μόνο έτσι γεμίζει ή ψυχή.

214.- Στην ψυχή, που όλος ο χώρος της είναι κατειλημμένος από το Χριστό, δεν μπορεί να μπει και να κατοικήσει ο διάβολος, όσο κι αν προσπαθήσει, διότι δεν χωράει, δεν υπάρχει κενή θέση γι' αυτόν.

215.- Ο σκοπός μας δεν είναι να καταδικάζουμε το κακό, αλλά να το διορθώνουμε. Με την καταδίκη ο άνθρωπος μπορεί να χαθεί, με την κατανόηση και βοήθεια θα σωθεί.

Το κακό αρχίζει από τις κακές σκέψεις. Όταν πικραίνεσαι και αγανακτείς, ἔστω μόνο με τη σκέψη, χαλάς την πνευματική ατμόσφαιρα. Ἐμποδίζεις το Άγιο Πνεῦμα να ενεργήσει και επιτρέπεις στο διάβολο να μεγαλώσει το κακό. Ἐσύ πάντοτε να προσεύχεσαι, να αγαπάς και να συγχωρείς, διώχνοντας από μέσα σου κάθε κακό λογισμό.

Ο άνθρωπος του Χριστού πρέπει ν' αγαπήσει το Χριστό, κι όταν αγαπήσει το Χριστό, απαλλάσσεται απ' το διάβολο, από την κόλαση και από το θάνατο.

216.- Να προσεύχεσαι χωρίς αγωνία, ήρεμα, με εμπιστοσύνη στην αγάπη και την πρόνοια του Θεού.

217.- Δεν πρέπει να πολεμάτε τα παιδιά σας, αλλά τον σατανά που πολεμά τα παιδιά σας. Να τους λέτε λίγα λόγια και να κάνετε πολλή προσευχή.

Η προσευχή κάνει θαύματα. Δεν πρέπει ή μητέρα να ἄρκεϊται στο αισθητό χάδι στο παιδί της, αλλά να ἄσκειται στο πνευματικό χάδι της προσευχῆς.

Ἡ σωτηρία του παιδιού σας περνάει μέσα από τον ἑξαγιασμό το δικό σας.

218.- Ο ἁγιασμός δεν είναι ἀκατόρθωτο πράγμα, είναι μάλιστα εύκολος, φθάνει ἑσείς να ἀποκτήσετε ταπείνωση και αγάπη.

Ἄν θέλεις μπορείς να ἁγιάσεις και μέσα στην Ομόνοια.

219.- Να παρακαλᾷς το Θεό να συγχωρήσει τις ἁμαρτίες σου. Κι ο Θεός, ἐπειδὴ θα τον παρακαλᾷς πονεμένος και ταπεινωμένος, θα σου συγχωρήσει τις ἁμαρτίες σου και θα σε κάνει καλά και στο σώμα.

Όταν προσεύχεσαι, να ξεχνᾷς τὴν σωματικὴ σου ἀρρώστια, νὰ τὴν ἀποδέχεσαι σὰν κανόνα, σὰν ἐπιτίμιο, γιὰ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν σου. Γιὰ τὰ παραπέρα μὴν ἀνησυχεῖς, ἄφησέ τα στὸ Θεὸ κι ὁ Θεὸς ξέρει τὴ δουλειὰ Του.

Οἱ ἀσθένειες μᾶς βγάζουν σὲ καλὸ, ὅταν τὶς ὑπομένουμε ἀγόγγυστα, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ μᾶς συγχωρήσει τὶς ἁμαρτίες καὶ δοξάζοντας τὸ ὄνομά Του.

220.- Ἡ μεγάλη λύπη καὶ ἡ στενοχώρια δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, εἶναι παγίδα τοῦ διαβόλου.

Νὰ γεμίσεις τὴν ψυχὴ σου μὲ Χριστό, μὲ θεῖο ἔρωτα, μὲ χαρὰ. Ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ θὰ σὲ γιατρέψει. Θεὸς φροντίζει ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μᾶς. Δὲν ἀδιαφορεῖ γιὰ μᾶς, δὲν εἴμαστε μόνοι στὸν κόσμο.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει πολὺ, μᾶς ἔχει στὸ νοῦ Του κάθε στιγμή καὶ μᾶς προστατεύει. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε αὐτὸ καὶ νὰ μὴ φοβούμαστε τίποτε.

221.- Μόνο ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, μόνο ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη μας, πὺ θυσιάζεται μυστικὰ γιὰ τοὺς ἄλλους, μπορεῖ νὰ σώσει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ μᾶς.

Ἡ ἀγάπη χρειάζεται θυσίες. Νὰ θυσιάζουμε ταπεινὰ κάτι δικὸ μας, πὺ στὴν πραγματικότητα εἶναι τοῦ Θεοῦ.

222.- Εὐτυχία μέσα στὸ γάμο ὑπάρχει, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ μία προϋπόθεση: νὰ ἔχουν ἀποκτήσει οἱ σύζυγοι πνευματικὴ περιουσία, ἀγαπώντας τὸ Χριστὸ καὶ τηρώντας τὶς ἐντολές Του. Ἔτσι θὰ φτάσουν νὰ ἀγαπιῶνται ἀληθινὰ μεταξύ τους καὶ νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι.

223.- Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀποτύχεις σὰν λαϊκός, παρὰ σὰν μοναχός.

224.- Ὁ ὀρθόδοξος ἀσκητισμὸς δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὰ μοναστήρια, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κόσμο.

225.- Πολλοὶ λένε ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι δυσάρεστη καὶ δύσκολη, ἐγὼ λέω ὅτι εἶναι εὐχάριστη καὶ εὐκόλη, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ δυὸ προϋποθέσεις: ταπείνωση καὶ ἀγάπη.

226.- Ἄν ἔρθει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅλοι καὶ ὅλα ἀλλάζουν, ἔλα ὅμως πὺ γιὰ νὰ ἔρθει, χρειάζεται πρῶτα νὰ ταπεινωθοῦμε!

227.- Μπορεῖ κάποιος νὰ μιλάει γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ καὶ νὰ εἶναι ὑπερήφανος κι ἄλλος νὰ μιλάει γιὰ τὶς ἀρετές του καὶ νὰ εἶναι ταπεινός.

Νὰ εἶμαστε ταπεινοί, ἀλλὰ νὰ μὴν ταπεινολογοῦμε. Ἡ ταπεινολογία εἶναι παγίδα τοῦ διαβόλου, ποὺ φέρνει τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀδράνεια, ἐνῶ ἡ ἀληθινὴ ταπεινώση φέρνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Δὲ γίνεται κανεὶς χριστιανὸς μὲ τὴν τεμπελιά, χρειάζεται δουλειά, πολλή δουλειά.

Τὸ πᾶν εἶναι νὰ ἀγαπήσει ὁ ἄνθρωπος τὸ Χριστὸ καὶ ὅλα τὰ προβλήματα τακτοποιοῦνται.

228.- Καὶ τώρα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θέλει νὰ μπεῖ στις ψυχὲς μᾶς, ὅπως καὶ τότε, ἀλλὰ σέβεται τὴν ἐλευθερία μας, δὲ θέλει νὰ τὴν παραβιάσει. Περιμένει νὰ τοῦ ἀνοιξοῦμε μόνοι μας τὴν πόρτα καὶ τότε θὰ μπεῖ στὴν ψυχὴ μας καὶ θὰ τὴν μεταμορφώσει. Ὅταν ἔρθει καὶ κατοικήσει σ' ὅλο τὸ χῶρο τῆς ψυχῆς μας ὁ Χριστός, τότε φεύγουν ὅλα τὰ προβλήματα, ὅλες οἱ πλάνες, ὅλες οἱ στενοχώριες. Τότε φεύγει καὶ ἡ ἁμαρτία. Κι αν ὅλοι γύρω σου σ' εγκαταλείψουν, δὲν πρέπει νὰ επιτρέψεις στον εαυτό σου νὰ αισθάνεται πως δὲν ἔχεις ἀνθρώπινο στήριγμα. Γιατί ὁ Πνευματικὸς σου υπόσχεται πως θὰ ἔχει τὴ φροντίδα καὶ τὴν ἐγνοιά σου.

229. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἀγαπητὰ πνευματικά μου παιδιά,

Τώρα ποὺ ἀκόμη ἔχω τὰς φρένας μου σώας, θέλω νὰ σᾶς πῶ μερικὲς συμβουλές. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ὅλο στις ἁμαρτίες ἤμουν. Καὶ ὅταν μὲ ἔστειλε ἡ μητέρα μου νὰ φυλάξω τὰ ζῶα στὸ βουνό, γιατί ὁ πατέρας μου, ἐπειδὴ ἤμασταν πτωχοί, εἶχε πάει στὴ διώρυγα τοῦ Παναμᾶ, γιὰ ἐμᾶς τὰ παιδιά του, ἐκεῖ ποὺ ἔβοσκα τὰ ζῶα, συλλαβιστὰ διάβαζα τὸ βίβιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου καὶ πάρα πολὺ ἀγάπησα τὸν Ἅγιο Ἰωάννη καὶ ἔκανα πάρα πολλές προσευχές, σὰν μικρὸ παιδὶ ποὺ ἤμουν 12-15 χρόνων, δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς καλά. Καὶ θέλοντας νὰ τὸν μιμηθῶ, μὲ πολὺ ἀγῶνα, ἔφυγα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου κρυφὰ καὶ ἦλθα στὰ Καυσοκαλύβια τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὑποτάχθηκα σὲ δυὸ Γέροντες ἀνταδελφούς, Παντελεήμονα καὶ Ἰωαννίκιο. Μοῦ ἔτυχε νὰ εἶναι πολὺ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι καὶ τοὺς ἀγάπησα πάρα πολὺ καὶ γι' αὐτό, μὲ τὴν εὐχή τους, τοὺς ἔκανα ἄκρα ὑπακοή. Αὐτὸ μὲ βοήθησε πάρα πολὺ, αἰσθάνθηκα καὶ μεγάλη ἀγάπη καὶ πρὸς τὸ Θεὸ καὶ πέρασα πάρα πολὺ καλά. Ἀλλὰ, κατὰ παραχώρηση Θεοῦ, γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου, ἀρρώστησα πολὺ καὶ οἱ Γέροντές μου μοῦ εἶπαν νὰ πάω στοὺς γονεῖς μου στὸ χωριὸ μου εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Εὐβοίας.

Καὶ ἐνῶ ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἶχα κάνει πολλές ἁμαρτίες, ὅταν ξαναπῆγα στὸν κόσμον, συνέχισα τὶς ἁμαρτίες, οἱ ὁποῖες μέχρι σήμερον ἔγιναν πάρα πολλές. Ὁ κόσμος ὅμως μὲ πῆραν ἀπὸ καλὸ καὶ ὅλοι φωνάζουνε ὅτι εἶμαι ἅγιος. Ἐγὼ ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ὁ πιὸ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὅσα ἐνθυμόμουν βεβαίως τὰ ἐξομολογήθηκα καὶ γνωρίζω ὅτι γι' αὐτὰ ποὺ ἐξομολογήθηκα μὲ συγχώρησε ὁ Θεός, ἀλλὰ ὅμως τώρα ἔχω ἓνα συναίσθημα ὅτι καὶ τὰ πνευματικά μου ἁμαρτήματα εἶναι πάρα πολλὰ καὶ παρακαλῶ

ὅσοι μὲ ἔχετε γνωρίσει νὰ κάνετε προσευχή γιὰ μένα, διότι καὶ ἐγώ, ὅταν ζοῦσα, πολὺ ταπεινὰ ἔκανα προσευχή γιὰ σᾶς. Ἀλλὰ ὅμως, τώρα ποῦ θὰ πάω γιὰ τὸν οὐρανό, ἔχω τὸ συναίσθημα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοῦ πῆ: Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ; Ἐγὼ ἓνα ἔχω νὰ τοῦ πῶ: Δὲν εἶμαι ἄξιος, Κύριε, γιὰ ἐδῶ, ἀλλὰ ὅ,τι θέλει ἡ ἀγάπη σου ἄς κάμη γιὰ μένα. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, δὲν ξέρω τί θὰ γίνη. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ ἐνεργήσῃ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Καὶ πάντα εὐχομαι τὰ πνευματικά μου παιδιὰ νὰ ἀγαπήσουν τὸ Θεό, ποῦ εἶναι τὸ πᾶν, γιὰ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ μποῦμε στὴν ἐπίγειο ἄκτιστη Ἐκκλησία του. Γιατί ἀπὸ ἐδῶ πρέπει νὰ ἀρχίσουμε. Ἐγὼ πάντα εἶχα τὴν προσπάθεια νὰ προσεύχωμαι καὶ νὰ διαβάζω τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων μας καὶ εὐχομαι καὶ ἐσεῖς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Ἐγὼ προσπάθησα μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ νὰ πλησιάσω τὸν Θεὸ καὶ εὐχομαι καὶ σεῖς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο.

Παρακαλῶ ὅλους σας νὰ μὲ συγχωρέσετε γιὰ ὅ,τι σας στενοχώρησα,

Ἱερομόναχος Πορφύριος
Ἐν Καυσοκαλυβίοις τῆ 4/17 Ἰουνίου 1991

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιλογή ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Κωνσταντίνου Γιαννιτσιώτη: Κοντὰ στὸ γέροντα Πορφύριο.

Ἔκδοση Ἱεροῦ Γυναικείου Ἡσυχαστηρίου: «Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος». Ἀθῆναι 1995

12. Ο ΓΕΡΩΝ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

230. Τὸ νὰ παραμένεις πιστὸς στὸν Μοναχισμό θεωρεῖται μαρτύριο.

231. Θέλει ὁ Χριστὸς νὰ σοῦ βγάλει τὰ ἀγκάθια, διότι εἶναι κηπουρὸς καὶ ἐσὺ θέλεις τὴν ἡσυχία σου.

232. Ὁ Χριστὸς εἶναι κοντὰ μας, ἄς μὴ τὸν βλέπουμε... καμιά φορὰ μας δίνει καὶ κανένα μπάτσο ἀπὸ πολλή ἀγάπη.

233. Πολλὲς φορὲς ἔρχεται ὁ Χριστὸς, σοῦ χτυπάει, τὸν βάζεις νὰ καθίσει στὸ σαλόνι τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐσὺ ἀπορροφημένος μὲ τὶς ἀσχολίες σου ξεχνᾶς τὸν μεγάλο ἐπισκέπτη. Ἐκεῖνος περιμένει νὰ ἐμφανιστεῖς, περιμένει καὶ ὅταν πλέον ἀργήσεις πολὺ σηκώνεται καὶ φεύγει. Ἄλλη φορὰ πάλι εἶσαι τόσο ἀπασχολημένος ποῦ τοῦ ἀπαντᾶς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δὲν ἔχεις καιρὸ οὔτε ν' ἀνοιξεις.

234. Πρέπει νὰ χαίρεσαι. Καλλιτεχνικὴ σμίλη κρατάει στὰ χέρια του ὁ Ἰησοῦς. Θέλει νὰ σὲ ἐτοιμάσῃ ἓνα ἄγαλμα τοῦ οὐράνιου παλατιοῦ.

235. Εἶστε βασιλικά πρόσωπα, προορίζεστε γιὰ τὸν οὐράνιο νυμφώνα.

- 236.**Όταν δεις άνθρωπο κουρασμένο (πνευματικῶς) μὴ τοῦ βάλεις ἄλλο φορτίο διότι τὰ γόνατα δὲν ἀντέχουν.
- 237.** Ἀγάπησε τὸν Ἔνα νὰ σὲ ἀγαποῦν καὶ τὰ θηρία.
- 238.** Ἀληθινὸς πλοῦτος γιὰ μένα εἶναι νὰ σᾶς δῶ στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.
- 239.** Όταν ὑπάρχει ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης, ὅ,τι κακὸ πλησιάζει τὸ κατακαίγει.
- 240.** Ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ζητάει τὰ δικαιώματά του θὰ φωτίσει ὁ Θεὸς τὸν ἄλλον νὰ τοῦ τὰ δώσει.
- 241.** Τὸ φῶς τοῦ Κυρίου νὰ σὲ φωτίζει καὶ νὰ σὲ ὀδηγεῖ πάντοτε.
- 242.** Ἐνα πράγμα μόνο μὲ κάνει νὰ θλίβωμαι, ὅτι κατηγοροῦν τὶς καλόγριες. Διὰ τὸν ἑαυτὸ μου δὲν μὲ νοιάζει ὅ,τι καὶ ἂν λένε.
- 243.** Ὁ διάβολος φρίττει ὅσο μάλιστα βλέπει νέες ὑπάρξεις νὰ κάθονται ἐδῶ γιὰ τὸν Χριστό.
- 244.** Όταν ἔχετε πειρασμοὺς τότε κατέρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται ὅτι τοῦ χαλαῖτε (τοῦ πειρασμοῦ) τὰ σχέδια.
- 245.** Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπάει πνευματικὰ αἰσθάνεται προσευχόμενος, ὅτι βρίσκεται ἐντὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Λυπᾶται ὅταν δὲν πορεύεται καλὰ ὁ ἀδελφός του καὶ προσεύχεται γιὰ τὴν προόδὸ του.
- 246.** Οὐδέποτε ἀλλάζει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ποὺ ἔχει τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη.
- 247.** Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φωνάζει δὲν ἔχει δύναμη.
- 248.** Κρατῆστε ψηλὰ τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ ἔχετε πάντα τὸ τηλέφωνο τοῦ Γέροντά σας, ὅπου καὶ ἂν εἴστε.
- 249.** Ἡ διάθεση ἡ δικιά σας μοῦ ἀνάβει φωτιά. Εἶναι σὰν νὰ μοῦ ρίχνετε κάρβουνα σ' αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει μέσα μου.
- 250.** Θέλω παιδί μου, νὰ ζεῖς γιὰ τὸ Χριστό, ὀλόκληρος νὰ δοθεῖς σ' αὐτόν. Θέλω ὅταν τύχει ν' ἀνοίξει κανεὶς τὴν καρδιά σου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ βρεῖ, μόνο τὸ Χριστό.
- 251.** Ερώτηση:
- Ἀφοῦ βλέπετε, Γέροντα, τόσο καθαρὰ τὶς ἀδυναμίες μας, τὰ λάθη μας γιατί δέ μας τὰ ὑποδεικνύετε;
Ἀπάντηση:
- Λυπᾶμαι γιὰ ὅσα βλέπω ὡς πατέρας, ἀλλὰ ἐλπίζω στὴν καλύτερη. Ὑποδεικνύω ὅσα πρέπει, ἀλλὰ πιὸ κερδισμένος εἶσαι, ὅταν χύσεις δυὸ ἢ τρία δάκρυα μπροστὰ στὸ Χριστό γι' αὐτά, παρὰ νὰ πεῖς πολλὰ λόγια. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ γιατρός καὶ παιδαγωγός μας. Ὁ Χριστὸς ἐχθὲς καὶ σήμερον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἐμεῖς κλείσαμε τὰ μάτια μας καὶ βλέπουμε σκοτεινά. Ἀφοῦ προχωρᾶμε ἔτσι, ἄλλοι λασπώνονται καὶ ἄλλοι σκοτώνονται.
- 252.** Πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα ἔρχεται ὁ Χριστὸς καὶ σοῦ χτυπάει, ἀλλὰ ἐσὺ ἔχεις δουλειές...

- 253.** Εκείνος που ταράζεται δε σκέφτεται λογικά, ὀρθά. Κάνε ὑπομονή και θὰ βραβευτεῖς με στέφανο.
- 254.** Θέλω νὰ εἶστε ἤρεμες γιὰ νὰ συναντιόμαστε. Ἄμα εἶστε κουρασμένες δε λειτουργοῦν οἱ ἀσύρματοι.
- 255.** Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ φεύγει ἀπὸ τὸ νοῦ και τὴν καρδιά σας.
- 256.** Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἐνισχύει, νὰ κρατήσετε σταθερὰ τὴ σημαία τῆς ἀλήθειας και τῆς ἐγκράτειας.
- 257.** Ὁ Χριστιανὸς εἶναι πραγματικὰ ἄνθρωπος. Ξέρει ὅλους τους τρόπους τῆς εὐγένειας.
- 258.** Ὅταν ἡ καρδιά μας δὲν ἔχει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστὸ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα. Εἴμαστε σὰν πλοῖα που δὲν ἔχουν φωτιά, βενζίνη στὴ μηχανή τους.
- 259.** Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀπλοποιεῖται, θεοποιεῖται. Γίνεται ἄκακος, ταπεινός, πράος, ἐλεύθερος, γίνεται... γίνεται...
- 260.** Αὐτὰ που ἀκοῦμε (πολέμους, σεισμούς, καταστροφές) εἶναι βροντὲς και θὰ ἔρθει και ἡ βροχή... Πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογία και μαρτύριο.
- 261.** Νὰ γίνετε ἄνθρωποι ἀξιοί τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ.
- 262.** Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐκπέμπει ἀκτίνες. Πρέπει ὅμως ὁ ἄλλος νὰ ἔχει καλὸ δέκτη γιὰ νὰ τὸ καταλάβει.
- 263.** Πρέπει νὰ ἔχουμε στὸν οὐρανὸ τὰ βλέμματά μας. Τότε δε θὰ μᾶς κλονίζει τίποτε.
- 264.** Παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ σᾶς ἀγιάσει, νὰ σᾶς ὀδηγήσει στὸν Παράδεισο. Αὐτὴν τὴν προίκα παρακαλῶ νὰ σᾶς δώσει ὁ Κύριος.
- 265.** Οἱ καρδιές σας εἶναι νέες και θέλουν ν' ἀγαποῦν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάρχει στὴν καρδιά μας μόνο ὁ Χριστὸς μας, ὁ Νυμφίος σας. Θέλει μόνο Αὐτὸν ν' ἀγαπᾶτε.
- 266.** Στὴν Θεία Λειτουργία γιὰ νὰ ἔρθει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχεις συγκέντρωση, εἰρήνη και νὰ μὴ σκέφτεσαι τίποτα.
- 267.** Εἶμαι φτωχὸς πατέρας, ἀλλὰ πατρικὴ ἀγάπη ἔχω πολλὴ γιὰ σᾶς.
- 268.** Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀγαπάει τὸ Θεό, τόσο ἔχει ἀγάπη και γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἀγαπάει σὰν εἰκόνες Θεοῦ, με σεβασμό, λεπτότητα και ἀγιασμό.
- 269.** Καθημερινὰ προσεύχομαι νὰ σᾶς δῶ στις τάξεις τῶν ὁσίων γυναικῶν.
- 270.** Αὐτὸ που σας ἔχει δώσει ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τὸ ἐκμεταλλευτεῖτε. Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας εἶναι πλασμένη ν' ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὁ ἄνδρας, ὅσο και νὰ θέλει, ποτὲ δε θὰ μπορέσει ν' ἀγαπήσει τόσο λεπτὰ σὰν τὴ γυναίκα. Βλέπουμε ἐὰν προσέξουμε μία τραχύτητα στὴν ἀγάπη τῶν ἀγίων. Τώρα που

εἶστε νέες ἀγαπήστε «μανιακῶς» τὸν Νυμφίό σας. Πραγματικὴ φλόγα νὰ καίει στὰ σπλάχνα σας.

271. Παράδεισο χωρὶς ἐσᾶς παιδιά μου, δὲν τὸν θέλω.

272. Ἐρώτηση:

- Πῶς κατορθώνετε νὰ ἔχετε τέτοια ὑπομονὴ καὶ καρτερίαι στὰ διάφορα;

Ἀπάντηση:

- Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ βοηθάει. Πάντα πιστεύω παιδί μου στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ποὺ ὅλα τὰ μεταβάλλει καὶ τὰ ρυθμίζει πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας.

273. Ὄταν θὰ δεῖτε τὰ δάκρυα, τότε εἶναι ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στὴν προσευχή.

274. Ὄταν κοινωνεῖς ὄχι μόνο παίρνεις δύναμη, ἀλλὰ φωτίζεσαι, βλέπεις ὀρίζοντες εὐρεῖς, αἰσθάνεσαι χαρὰ... Διαφορετικὴ νοιώθει ὁ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὴ διάθεση καὶ τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του, ἄλλος αἰσθάνεται χαρὰ καὶ ξεκούραση, ἄλλος πνεῦμα ἀφομοιώσεως καὶ ἄλλος μία ἀνέκφραστη ἀγάπη πρὸς τοὺς πάντες. Ἐνοιωθα πολλές φορὲς κουρασμένος ἀλλὰ μετὰ τὴ Θεία Κοινωνία αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου σὰν νὰ μὴν εἶχα τίποτα.

275. Ἡ ἀθωότητα εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἰδιοφυΐαν.

276. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐγωισμό δὲν ἐλκύει κανένα. Καὶ ἂν κάποιον ἐλκύσει, γρήγορα θ' ἀπομακρυνθεῖ. Ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος γίνεται ἀδιάλυτος ὅταν συναντήσῃ παιδικὸ πνεῦμα, ἀθωότητα καὶ ἀγιασμό. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει Χριστὸ τὰ βλέπει ὅλα δύσκολα καὶ σκοτεινά.

277. Πρέπει νὰ μάθουμε τὴ γλῶσσα τοῦ Κράτους ἐκείνου (τοῦ Οὐρανοῦ), διότι ὅταν δὲν τὴν γνωρίζουμε θὰ μᾶς κοροϊδεύουν. Διαφορετικὰ δὲ θὰ μπορούμε νὰ μπουύμε μέσα. Ἐκεῖ δὲ θὰ ὑπάρξῃ Πάτρις ἢ Κάλυμνος ἢ Ρόδος ἢ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης...

278. Στὸ Μοναστήρι πρέπει νὰ ξέρετε, ἄλλους ἀνθρώπους στέλνει ὁ Θεὸς καὶ ἄλλους στέλνει ὁ διάβολος. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐνισχύουν, ὁ διάβολος γιὰ νὰ διαλύουν τὰ Μοναστήρια.

279. Σᾶς δίνω μία συμβουλή, ποτὲ μὴ δέχεστε πρόσωπα, μὲ κωδωνοκρουσίες, μὲ ἐπαίνους καὶ θαυμασμούς. Θὰ τὰ δέχεστε μὲ ἀγάπη μετρημένη. Ποτὲ μὴ παίρνετε πρόσωπα μὲ τὴ σκέψη τῆς μονιμότητας, χωρὶς δοκιμὴ. Ὄταν δὲν ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἐσωτερικὴ θερμότητα τότε καὶ καλοκαίρι νὰ εἶναι κρυώνει, παγώνει...

280. Ὄταν ἡ καρδιά μας δὲν ἔχει τὸ Χριστό, τότε θὰ βάλουμε μέσα ἢ χρήματα ἢ κτήματα ἢ ἀνθρώπους.

281. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐφαρμόσετε αὐτὴν τὴν ἐντολή. Ὅσο μπορείτε νὰ καλλιεργήσετε τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ ὅταν θὰ προσφέρετε τ' ὄνομά Του νὰ τρέχουν δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια σας. Ἡ καρδιά σας πρέπει νὰ καίγεται πραγματικά. Τότε Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ δάσκαλός σας. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ὁδηγός σας, ὁ ἀδελφός σας, ὁ πατέρας καὶ ὁ Γέροντάς σας.

- 282.** Μὴ δώσετε ποτὲ σημασίαν σὲ κανένα γήινο καὶ ἀσταθές. Νὰ ἔχετε προσοχή, ὑπομονὴ καὶ στὴν ἀπομόνωση νὰ βλέπετε καὶ νὰ ἐξετάζετε τὸν ἑαυτό σας.
- 283.** Ἄς καλλιεργήσουμε πρῶτα τὸν ἑαυτό μας, ὁ κόσμος θέλει νὰ δεῖ ἀνθρώπους ἐφαρμοστές τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ σπανίζουν στὴν ἐποχὴ μας.
- 284.** Ἀγαπήστε μὲ ὅλη τὴν καρδιά σας τὸν Νυμφίό σας Χριστὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ θὰ σᾶς περιποιῶνται.
- 285.** Εὐχομαι νὰ ζήσετε ἅγια καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὶς ἅγιες γραμμὲς τῶν Πατέρων μας ἀπὸ τώρα ποὺ εἴστε νέες, γιὰ νὰ βρεθεῖτε ὅλες στὸν Παράδεισο. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς σας.
- 286.** Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ μὴ φύγει ἀπὸ πάνω σου, ἀπὸ τὴν καρδιά σου.
- 287.** Εἶναι ὠραῖο, θαυμάσιο πρᾶγμα νὰ βλέπεις νὰ συνδέονται πρόσωπα μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.
- 288.** Ὁ πειρασμὸς ἀδημονεῖ, στενοχωρεῖται καὶ δημιουργεῖ ἐξωτερικοὺς πολέμους. Ἐέρει τόσες τέχνες... σέρνει τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀμφιβολία. Γι' αὐτὸ ἔχουμε πολλὰ ναυάγια.
- 289.** Ὅταν δῶ τὸν ἄνθρωπο νὰ διψᾷ πολὺ δὲ δίνω πολὺ σημασίαν στὴ νηστεία (γιὰ Θεία Κοινωνία). Μερικοὶ δείχνουν τόση μετάνοια ποὺ πρέπει νὰ ὑποβοηθοῦνται.
- 290.** Ὁ πειρασμὸς ξέρεις τί μάστορας εἶναι; Τὰ ἐλάχιστα τὰ κάνει μέγала. Μεταχειρίζεται μεγάλη πολιτική.
- 291.** Ἐπιθυμῶ τὴν ἀναγέννηση τοῦ Μοναχισμοῦ, διότι κατὰ τὴ γνώμη μου τὸ Εὐζωνικὸ Τάγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Μοναχισμὸς.
- 292.** Οἱ ψυχὲς ἔχουν διάθεση νὰ δοῦν τὸ κάλλος τῆς μορφῆς τοῦ Θεοῦ.
- 293.** Ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ ἀποδυναμώνει τοὺς πειρασμοὺς μας.
- 294.** Ὅταν ὑπάρχει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ δίνεται ἡ σοφία.
- 295.** Ὅλοι οἱ ἅγιοι αἰσθάνονταν χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση ὅταν ἐπισκέπτονταν τὴν οὐράνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
- 296.** Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ ἐξαχρείωση, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ὅτι ὑπάρχει πνευματικὴ ἀγάπη.
- 297.** Ὅλη μου ἡ περιουσία εἴστε ἐσεῖς.
- 298.** Ὅταν δῶ ἄνθρωπο ἐρεθισμένο προσεύχομαι νὰ τὸν εἰρηνεύσει ὁ Κύριος καὶ δὲν ἀκούω τί λέει. Γι' αὐτὸ καὶ δὲ στενοχωριέμαι. Ὅταν θὰ ἡρεμήσει καὶ θὰ δοθεῖ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία τότε τοῦ μιλάω, διότι τότε εἶναι ἀκριβῶς σὲ θέση νὰ καταλάβει τὴν ἀφροσύνη του.
- 299.** Πρέπει ὁ ἐξομολόγος πολλὰς φορὰς νὰ κλάψει, νὰ πονέσει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐξομολογούμενο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὸν ξεκουράσει. Εἰλικρινὰ πρέπει νὰ θλίβεται γιὰ τὸ νοιώθει ἡ ψυχὴ. (Ιούλιος 1969).

- 300.** Οί κοσμικοί άνθρωποι σε κουράζουν, διότι σαν ηλεκτρικά κύματα έρχεται επάνω σου ό,τι υπάρχει αποθηκευμένο μέσα τους.
- 301.** Πρέπει να είμαστε άνθρωποι της χάριτος και όποιος μάς πλησιάζει να ξεκουράζεται. Να τους βλέπουμε όλους ανώτερους, όσες αδυναμίες και αν παρουσιάζουν. Να μη φερόμαστε με σκληρότητα, αλλά πάντοτε να έχουμε στη σκέψη μας ότι είναι και ό άλλος του αυτού προσορισμού.
- 302.** Εγώ, με τη χάρη του Θεού, πάντοτε έβλεπα όλους ανώτερους από έμένα και άγιους.
- 303.** Αδιαφόρει για όλα τα εμπόδια. Η μόνη απασχόλησή σου, ή σκέψη σου να είναι ό Νυμφίος σου. Να μιλάς μόνο με Αυτόν.
- 304.** Εμείς πρέπει να έχουμε αγάπη. Το μεγαλύτερο κακό να μάς κάνουνε πρέπει να τους αγαπούμε. Μόνο με την αγάπη θα μπορούμε στον Παράδεισο.
- 305.** Να καλλιιεργείς την ευχή και θα έρθει καιρός που ή καρδιά σου θα σκιρτάει από χαρά, όπως όταν πρόκειται να δείς ένα πολυαγαπημένο σου πρόσωπο.
- 306.** Τη βραδινή προσευχή να μην την άμελείς. Να προσεύχεσαι με διάθεση όπως εκείνοι που πηγαίνουν σε συμπόσιο. Είναι ξύπνιοι και αισθάνονται όλο χαρά. Έτσι και έσύ αφού πρόκειται να μιλήσεις με τον Νυμφίο σου, να μην άκους όταν σου λέει ό πειρασμός διάφορα για να σε έμποδίσει, γιατί ξέρεις έχουμε έναν που ενδιαφέρεται πολύ για μάς.
- 307.** Ερώτηση:
- Πώς πρέπει, Γέροντα, να σκεφτόμαστε το Χριστό;
Απάντηση:
- Πάντα με αγάπη, πρέπει φέρνουμε στη μνήμη μας το Χριστό. Μπορεί να κρατάμε στα χέρια μας μιá φωτογραφία ενός ανθρώπου αλλά έπειδή τον γνωρίζουμε, ή μάλλον δέν αγαπάμε δέ μας συγκινεί. Ένω όταν πάουμε την φωτογραφία της μάνας μας άμέσως ή ψυχή μας σκιρτάει και κλαίει από αγάπη.
- 308.** Ερώτηση:
- Θα σωθούμε Γέροντα;
Απάντηση:
- Μά γι' αυτό βάλαμε τα ράσα για να σωθούμε. Ό πνευματικός άγώνας θα μάς όδηγήσει στον Παράδεισο. Το ότι πολεμάμε τους λογισμούς, ό κόπος αυτός θα μάς βάλει στον Παράδεισο.
- 309.** Οί έφημερίδες του Ούρανού τα γράφουν όλα όσα γίνονται έδω και τα καλά και τα κακά.
- 310.** Παιδί μου, όσο μπορείς να δίνεις αγάπη σε όλους. Είσαι ύποχρεωμένη. Ζητάει το όρφανό πατέρα να βρει, δέν έχει. Ζητάει μάνα το ίδιο, ζητάει άδελφή, δέν έχει άδελφή. Γι' αυτό ζητάει να βρει αγάπη από σένα, αγάπη πραγματική. Έσύ πρέπει να αντικαταστήσεις όλα τα αγαπημένα πρόσωπα του όρφανού.
- 311.** Εκείνον, που μάς πληγώνει και μάς κάνει να πονάμε, όφείλουμε να τον αγαπάμε διπλά.

- 312.** Ὅπως ἐξυπηρετεῖς τὸν πρῶτο, ἔτσι πρέπει νὰ βοηθᾷς τὸν δεῦτερο, τὸν τρίτο καὶ τὸν τελευταῖο.
- 313.** Δὲν εἶναι τὰ φτερὰ πού μποροῦν νὰ ὑψώσουν τὸν ἄνθρωπο πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, ἡ καθαρότητα καὶ ἡ ἀπλότητα τῆς καρδιάς. Πρέπει νὰ εἶσαι ἀπλὸς στὶς πράξεις σου καὶ καθαρὸς στὴ σκέψη καὶ στὰ αἰσθήματά σου. Μὲ τὴν καθαρὴ καρδιά θὰ ἀναζητᾷς τὸ Θεό, μὲ τὴν ἀπλότητα θὰ τὸν βρίσκεις καὶ θὰ τὸν χαίρεσαι. Ἡ καθαρὴ καρδιά περνάει εὐκόλα τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ.
- 314.** Ἡ αὐταπάρηση πρέπει νὰ καλλιεργεῖται μὲ διάκριση, διότι διαφορετικὰ φτάνουμε στὴν αὐτοκτονία.
- 315.** Στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς βρισκόμαστε, πότε θὰ ἔχουμε φουρτούνα καὶ πότε γαλήνη. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δέ μας ἀφήνει. Διαφορετικὰ θὰ εἶχαμε καταποντιστεῖ ἂν δέ μας συγκρατοῦσε.
- 316.** Οἱ ἅγιοι πάντοτε σκέφτονταν τὴν ἄλλη ζωή. Εἶναι χάρισμα ἡ μνήμη τοῦ θανάτου. Ὁ Θεός μας προφυλάσσει ἀπὸ τὸν πειρασμό.
- 317.** Δὲν ἀφήνει νὰ πειρασθοῦμε ἄνω τῶν δυνάμεών μας. Ὅλα τὰ ἐπιτρέπει γιὰ τὸ καλό μας.
- 318.** Ὄταν αὐξηθεῖ ἡ πνευματικότητα, θὰ καταπολεμηθεῖ καὶ ἡ ὑπνηλία.
- 319.** Ἡ προσευχὴ εἶναι χάρη. Τὴν δίνει ὁ Θεός, ὅταν ὑπάρχει ζῆλος καὶ ταπείνωση.
- 320.** Πολέμησε γενναῖα τὸν μισόκαλο πού σὲ φθονεῖ, ὑπόμενε ὅτι καὶ ἂν σου συμβαίνει μὲ καρτερία μὲ ὑπομονὴ καὶ πίστη. Μὴν ἀφήνεις νὰ σὲ τυραννάει ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς σου, ἐμφανίζεται μὲ ἔνδυμα προβάτου θέλει δῆθεν τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς σου.
- 321.** Ἐχε ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο γιὰ ὅλα καὶ αὐτὸς θὰ σὲ διαθρέψει σὲ ὦρα λιμοῦ.
- 322.** Μὲ ἓνα καλὸ λόγο γιὰ τὸν πλησίον σου, ὑπερασπίζοντας τὸν ἀγοράζεις τὸν Παράδεισο.
- 323.** Ἡ μετάνοια πρέπει νὰ γίνεται ὄχι γιὰ τὸν φόβο τῆς τιμωρίας ἀλλὰ διότι ἁμαρτήσαμε πρὸς τὸ Θεό.
- 324.** Γλύκανε τὴ σκέψη σου μὲ λογισμοὺς παραμυθίας καὶ ἐλπίδας, τὰ λόγια σου πύρωσε τὰ μὲ τὴ θέρμη τῆς ἀγάπης στὸν Νυμφίο σου, θυμήσου τὰ δικά Του παθήματα τὰ ὁποῖα ὑπέστη γιὰ σένα γιὰ νὰ μείνεις σταθερὴ, ἀφοσιωμένη καὶ ταπεινὴ.
- 325.** Παράδωσε τὸν ἑαυτό σου ὁλόκληρο στὴν προστασία καὶ σκέπη τῆς Παναγίας.
- 326.** Τὴν φιλοξενία παιδί μου νὰ τὴν ἀγαπᾷς γιατί αὐτὴ εἶναι πού ἀνοίγει τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου. Μὲ αὐτὴ φιλοξενεῖς κί Ἀγγέλους «Ξένους ξένιζε ἵνα μὴ τῶ Θεῷ ξένη γένη».
- Στὸ πρόσωπο κάθε ξένου, παιδί μου, βλέπω τὸν ἴδιο τὸ Χριστό.
- Ἡ φιλοξενία... ἡ μεγαλύτερη τῶν ἀρετῶν. Ἐπισύρει τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

- 327.** Μὴν τρέχετε στὰ ψαλτήρια καὶ στοὺς ὕμνους, πολὺ μὲ λυπεῖ αὐτὸ τὸ πράγμα. Πιὸ σιγὰ ψάλλετε γιὰ νὰ συμμετέχει ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά σας σὲ ὅ,τι λέτε. Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ κλαῖτε ὅταν ψάλλετε, ἀλλὰ αὐτὸ γιὰ σᾶς... Νὰ δῶ πότε θὰ μάθετε νὰ κλαῖτε. Οἱ παλιοὶ Μοναχοὶ κρατοῦσαν πάντοτε μαντήλια στὶς ἀκολουθίες.
- 328.** Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὑπετάσσοντο μὲ ἀπλότητα σὰν μικρὰ παιδιὰ σὲ ὅ,τι τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός, «Ἔτσι τὸ θέλεις, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου».
- 329.** Ἡ θλίψη εἶναι εὐάρεστη στὸ Θεὸ ἐφ' ὅσον δέ μας ἀφαιρεῖ τὸ θάρρος ν' ἀγωνιζόμαστε.
- 330.** Εἶναι ἀπαραίτητο καὶ συμφέρον νὰ γίνῃται κατὰ περιόδους μία γενικὴ αὐτοεξομολόγηση (μνήμη ὅλων τῶν προτέρων ἀμαρτημάτων). Τὸ ἔκαναν καὶ οἱ Ἅγιοι.
- 331.** Χρειάζεται καλλιέργεια γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους μὲ τὸ μέτρο ποὺ θέλει ὁ Χριστός.
- 332.** Ὅλα τὰ ζητήματά σου νὰ τ' ἀφήσεις στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι θέλεις νὰ τὸ ζητᾶς σὰν τὸ παιδί ἀπὸ τὸν πατέρα του.
- 333.** Ἡ εὐχὴ εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Νὰ ζητᾶς πάντα μὲ ἐλπίδα.
- 334.** Δὲ θὰ μᾶς σώσουν, ἀδελφή μου τὰ ἔργα μας, ἀλλὰ τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀπόκτησε θάρρος καὶ ὑπομονὴ στὸν ἀγῶνα σου.
- 335.** Σὲ φθονεῖ ὁ Σατανᾶς παιδί μου, γιατί ἄφησες τὸν κόσμον μὲ τὶς κοσμικὲς τιμὲς καὶ δόξες καὶ ἤρθες ἐδῶ μὲ τὴ θέλησή σου, στὸ στάδιο ποὺ θὰ μᾶς ὑποτιμήσουν, θὰ μᾶς περιφρονήσουν πολλοί...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ὁ γέροντας Ἀμφιλόχιος Μακροῦς. Μία σύγχρονη μορφή τῆς Πάτμου», ἔκδοση Ἑπτάλοφος.

13. Ο ΓΕΡΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

- 336.-** Ἡ ἐξομολόγησις ξανὰ δι' ὅ,τι ἐξομολογήθης εἶναι ἀπιστία εἰς τὸ μυστήριον.
- 337.-** Κάθε πότε κοινωνεῖτε, κάθε πότε διψᾷ ἡ ψυχὴ σας; Ἄν δὲν σᾶς ἔλθουν πάντως δάκρυα, νὰ μὴν κοινωνεῖτε. Κάθε δέκα πέντε ἡμέρας, καλὸν εἶναι. Αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ κανονίσει ὁ πνευματικὸς σας.
- 338.-** Μὴ λέτε πολλά. Κρατῆστε τὴν γλῶσσαν. Ἀγαπήστε τὴν σιωπὴν. Ἄν τὴν συνηθίσετε, μετὰ δὲν θὰ θέλετε νὰ ὁμιλήτε. Τόσον εἶναι ὁμορφὴ ἢ σιωπὴ.
- 339.-** Ἀγαπήστε καὶ τὴν προσευχή. Ἐνας ἔκαμε προσευχὴ ὅλη τὴν νύχτα. Τὰ λόγια τῆς προσευχῆς τοῦ ἔρχονταν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο χωρὶς δυσκολία. Σὲ κάθε προσευχὴ πρέπει νὰ ἔχετε ἓνα κόμπο δάκρυ. Καὶ σὰν σας ἔλθῃ κατάνυξη, μὴ τὸ λέτε πούθενά γιατί εἶναι θεῖον δῶρον μήπως καὶ τὸ χάσετε!

Αγάπησε τὴν κατάνυξιν, φέρνε στὸ νοῦ σου τὶς αἰτίες ποὺ θὰ σοῦ φέρνουν δάκρυα.

Ἀπόδειξις ἀγάπης πρὸς τὸν Σωτήρα μας, εἶναι τὰ δάκρυα κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς.

Μετὰ τὰ λόγια τῆς Ἀκολουθίας, Ἀπόδειπνον κλπ. νὰ παρακαλᾷς τὸν Θεὸν καὶ μὲ ἀπλὰ λόγια, μὲ λόγια δικά σου γιὰ τὰ προβλήματα σου γιὰ τὸν πόνο σου, ὡς νὰ εἶναι μπροστά σου καὶ τὸν βλέπεις. Αὐτὰ τὰ πονεμένα καὶ κατανυκτικὰ λόγια, εἶναι σὰν τὰ προσανάμματα διὰ νὰ πιάσει ἡ φωτιά, δηλ. ὁ πόθος διὰ τὸν Θεόν. Καὶ τότε ἔρχονται καὶ τὰ δάκρυα.

340.- Νὰ ἔχετε χαράν! Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη ἅς σᾶς εἶναι φιλοξενούμενες, ὄχι ὅμως ἡ ἀπελπισία. Τῆς ἀπελπισίας νὰ τῆς κλείνετε τὴν πόρτα! Ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει οὔτε δειλὸς νὰ εἶναι, οὔτε ἀπελπισία νὰ ἔχει.

341.- Οἱ ἄλλοι ὅ,τι γράμματα ξεύρουν, αὐτὰ καὶ σοῦ λένε. Τὰ δικά τους ζοῦν, τὰ δικά τους ξεύρουν, αὐτὰ σου λένε. Τὰ δικά σου δὲν τὰ ζοῦν, δὲν τὰ ξεύρουν, δὲν τὰ ἀγαποῦν! Πῶς λοιπὸν ἀφοῦ δὲν γνωρίζουν τὴ γλώσσα σου θέλεις νὰ σοῦ μιλήσουν!

342.- Μὴ θυμώνετε. Θὰ σᾶς εἰρωνευθοῦν, θὰ ὑποφέρετε. Ἐσεῖς μὴ φοβάσθε. Σᾶς προσφέρουν δηλ. πιπέρι, νὰ δίδετε ζάχαρη. Ἐγὼ πιπέρι δὲν ἔχω νὰ σκέπτεσθε, ζάχαρη ἔχω, ζάχαρη δίδω.

343.- Τὸν ἱεροκήρυκα νὰ τὸν ἀκοῦτε, ἀλλὰ μὴ ζυγώνετε πολὺ. Ὅλοι ἄνθρωποι εἴμεθα. Πιθανὸν νὰ διαπιστώσετε ἀδυναμίες καὶ νὰ πεῖτε ἄλλα λέει καὶ ἄλλα πράττει.

344.- Νὰ μὴ θυμώνετε. Νὰ γλυκαίνετε μὲ τὴν ζάχαρή σας, δηλ. μὲ τὸν καλὸν σας λόγον τὸν ἄλλο.

345.- Μὴ ὑποδεικνύεις, διότι, διδασκαλία δίχως θέλησιν τοῦ ἄλλου, ἔχθρα εἶναι καὶ γίνεται ἁμαρτία καὶ σὲ κείνον ποὺ ἀκούει καὶ δὲν κάνει καὶ ἐσὺ στεναχωρεῖσαι καὶ ταράζεσαι.

Στὸν ἄλλο νὰ λέγῃς τόσα, ὅσα νομίζεις ὅτι θὰ σηκώσει, ὄχι περισσότερα.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει κάποιο χάρισμα. Βρὲς τὸ χάρισμά του καὶ ἐπαίνεσέ τον. Χρειάζεται καὶ ὁ ἔπαινος (πρὸς τόνωσιν) καὶ ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγάπη. Τότε ὁ ἄλλος καὶ πολὺ καλὸς νὰ μὴν εἶναι, διὰ τὴν τιμὴν, τὸν ἔπαινον, τὴν ἀγάπην ποὺ τοῦ ἐκδηλώνουν ἐλέγχεται καὶ γίνεται καλύτερος.

346.- Ὅταν δίδῃς ἐλεημοσύνη, νὰ μὴ ἐξετάζεις τί εἶναι τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ δίδεις, ἂν εἶναι καλὸ ἢ κακό. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι σπουδαῖο πράγμα, ἐξαλείφει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

347.- Ἐὰν ἔχεις φόβο Κυρίου, ἔμαθες Θεολογίαν, Ἐὰν δὲν ἔχεις φόβον Κυρίου τέχνην ἔμαθες διὰ νὰ ζήσης.

348.- Τὸ χτίσιμο μὲ ξηροὺς λίθους δὲν εἶναι καλό. Χρειάζεται ἡ λάσπη, χρειάζεται καὶ ὁ ἀσβέστης. Ἔτσι καὶ ἡ προσευχή· χωρὶς δάκρυα δὲν εἶναι προσευχή. Χρειάζονται δάκρυα, ἀλλιῶς ὠφέλεια δὲν μένει ἀπὸ τὴν προσευχή.

349.- Θὰ κάμῃς ὅ,τι ἠμπορεῖς διὰ τὰ παιδιὰ σου, διότι εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ὁ Χριστὸς μας θὰ σοῦ ζητήσῃ ἢ τὰ παιδιὰ σου σεσωσμένα ἢ τὶς πληγὲς στὰ γόνατά σου,

ἀπὸ τὴν πολλὴν σου προσευχὴν. Δὲν γνωρίζουν δυστυχῶς, οἱ γονεῖς τὴν εὐθύνην τὴν ὁποῖαν ἔχουν διὰ τὰ τέκνα των.

350. Εἰς κληρικόν:

- Ὅσο μπορεῖς ἀπέφευγε τὰ ἔξω. Κλείσου εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Σφίξε τὸν νοῦ σου ν' ἀνοίξῃ νὰ δῆς πνευματικὸν φῶς. Νὰ λέγῃς πότε νὰ φθάσεις στὸ δωμάτιόν σου καὶ νὰ κλεισθῆς. Μελέτησε, προσευχήσου. Ἄν δὲν εἶσαι ἐνισχυμένος πῶς θὰ ἐνισχύσεις ἄλλους; Καὶ ὁ κόσμος τρέχει, ζητᾷ τὴν δίψα τῆς ψυχῆς νὰ ἰκανοποιήσῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τὰ ὄργανά της, ἀπὸ τὸ ράσον! Τί θὰ δώσεις ἂν δὲν ἔχῃς καὶ πῶς θὰ ἔχῃς ἂν δὲν ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Θεόν; Νὰ κοπιᾷζῃς εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μελέτην καὶ θὰ ἐνισχύεσαι.

- Εἶσαι ἱερεὺς; Νὰ προσέχεις, δὲν ἀνήκεις εἰς τὸν ἑαυτόν σου. Εἶσαι σὰν μία βελόνα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Νὰ ᾿σαι καλός, νὰ μὴ εἶσαι σὰ τὴ σκουριασμένη βελόνα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τὴ δουλειά της. Δία τὸν ἑαυτό σου δηλ. ἀδυναμίες, πάθη κλπ. νὰ μὴν ὑπάρχῃς. Τὸ ράσον, ἡ συνθήκη σου εἶναι μὲ τὸν Θεόν, νὰ σὲ συγκλονίζει καὶ νὰ λές, τί θέλει τοῦτο; Τί μου λέγει τοῦτο; Ναὶ ν' ἀγαπῶ τὸν Θεόν καὶ νὰ ἐργάζωμαι εἰς ὅ,τι μὲ ἔταξε.

- Νὰ προσέχῃς. Ὁ διάβολος παντοίους τρόπους μεταχειρίζεται γιὰ νὰ βλάβῃ τὸν κληρικόν, διότι ἀπὸ ἓναν μόνον ἅγιο κληρικόν, χιλιάδες ἤμποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν, ὅπως καὶ ἀπὸ ἓναν ποὺ δὲν ἀγωνίζεται, χιλιάδες ἤμποροῦν νὰ ἀφανισθοῦν.

- Ὁ κληρικὸς πρέπει σὰν τὰ πολυόμματα νὰ εἶναι, δηλ. παντοῦ μάτια νὰ ἔχῃ, νὰ εἶναι ἀκέραιος, δυνατὸς εἰς τὸν νοῦν, σοφός, ἅγιος.

351. - Ταπεινώσιν νὰ ἔχεις. Ὅταν βρέχῃ τὸ νερὸ δὲν σταματᾷ εἰς τις κορφές ἢ στὰ βουνά, ἀλλὰ κάτω εἰς τὴν πεδιάδα. Οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι ἔχουν χάριν, καρποφορίαν καὶ εὐλογίαν.

14. ΟΣΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΗΣ ΒΙΡΙΤΣΑ. (1866-1949)

352. - Τουλάχιστον μια φορὰ στη ζωὴ μας πρέπει νὰ ανάψουμε κερί γιὰ αὐτοὺς ποὺ προσβάλαμε, ποὺ ἀπατήσαμε, ποὺ κλέψαμε κάτι, ποὺ χρωστούσαμε καὶ δὲν ξεχρεώσαμε.

353. - Ὁ Κύριος ἔχει δύναμη νὰ ἀναδείξει τοὺς ἐργάτες ἀν εμεῖς θὰ Τον παρακαλοῦμε. Ἄς προσευχόμαστε καὶ ἄς Τον ἱκετεύουμε καὶ τότε ἀπὸ τις πέτρες θὰ ἀναδείξει ὁ Κύριος τοὺς ἐκλεκτοὺς του.

354. - Ὅταν κάποιος παραπονιόνταν στὸν Γέροντα ὅτι τοὺς συκοφαντοῦν, ἐκεῖνος ἔλεγε «ἀς λένε οἱ ἄλλοι γιὰ μας ἀσχημα λόγια. Ἐμεῖς νὰ προσπαθοῦμε νὰ τα κάνουμε ὅλα καλά».

355. Ὁ Γέροντας ἔλεγε, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποὺ κοντὰ σε κάθε πιστό θὰ εἶναι σαράντα ἀπιστοὶ καὶ θὰ τὸν ἱκετεύουν νὰ τοὺς σώσει.

356. - Ὁ Κύριος μπορεῖ καὶ χίλια χρόνια νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ σωθεῖ ἔστω καὶ ἓνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἀναπληρωθεῖ ὁ ἀριθμὸς των ἀγγέλων ποὺ ἔπεσαν.

- 357.**- Και στους πιο δύσκολους καιρούς θα μπορέσει εύκολα να σωθεί αυτός που θα ασχοληθεί με επιμέλεια με την προσευχή του Ιησού, ανεβαίνοντας με την συχνή επίκληση του ονόματος του Υιού του Θεού στην αδιάλειπτη προσευχή.
- 358.**Ο γέροντας πολλές φορές έλεγε ότι πρέπει οπωσδήποτε ο χριστιανός να προσεύχεται για τους εχθρούς του. Και πιο συγκεκριμένα έλεγε το εξής. «Οπωσδήποτε να προσευχόμαστε για τους εχθρούς μας. Αν δεν προσευχόμαστε είναι σαν να ρίχνουμε πετρέλαιο στην φωτιά και η φλόγα γίνεται όλο και πιο μεγάλη...Πάντα να ευχαριστείς για όλα, ακόμα και για τις θλίψεις τον Κύριο και την Παναγία»...
- 359.**«...Θα έλθει καιρός που όχι οι διωγμοί αλλά τα χρήματα και τα αγαθά αυτού του κόσμου θα απομακρύνουν τους ανθρώπους από τον Θεό. Και θα χαθούν ψυχές πολύ περισσότερες από ότι τον καιρό των διωγμών. Από την μια μεριά θα χρυσώνουν τους τρούλους και θα βάζουν επάνω τους τους σταυρούς και από την άλλη παντού θα βασιλεύει κακία και ψεύδος. Η αληθινή Εκκλησία πάντα θα διώκεται. Αυτοί που θέλουν να σωθούν θα σώζονται με τις ασθένειες και τις θλίψεις. Ο τρόπος που θα γίνονται οι διωγμοί θα είναι πολύ πονηρός και θα είναι πολύ δύσκολο κανείς να προβλέψει τους διωγμούς. Φοβερός θα είναι αυτός ο καιρός, λυπάμαι αυτούς που θα ζουν τότε».
- 360.**Ο γέροντας αγαπούσε παρά πολύ την νεολαία. Τότε οι νέοι δεν πήγαιναν σχεδόν καθόλου στην εκκλησία και ο Γέροντας χαιρόταν παρά πολύ, όταν αυτοί τον επισκέπτονταν. Ο πατήρ Σεραφείμ έλεγε ότι θα είναι παρά πολύ μεγάλος ο ρόλος της νεολαίας στην μελλοντική αναβίωση της εκκλησιαστικής ζωής. Έλεγε επίσης ότι θα έλθει η εποχή που η διαφθορά και η ακολασία μεταξύ των νέων θα φτάσει σε έσχατο σημείο. Παρθένοι νέοι σχεδόν δεν θα υπάρχουν. Θα βλέπουν την ατιμωρησία τους και θα νομίζουν ότι όλα τους είναι επιτρεπτά για να ικανοποιούν τις επιθυμίες τους....θα τους καλέσει, όμως ο Θεός και θα καταλάβουν ότι δεν είναι δυνατόν να συνεχίσουν μια τέτοια ζωή και με διάφορους τρόπους θα οδηγηθούν στον Θεό. Σε πολλούς θα υπάρχει τάση για ασκητική ζωή. Αυτοί που παλιά ήταν αμαρτωλοί και οινοπότες θα γεμίσουν τις εκκλησίες και θα αισθανθούν μεγάλη διψά για την πνευματική ζωή. Πολλοί θα γίνουν μοναχοί. Θ' ανοίξουν τα μοναστήρια και οι εκκλησίες θα είναι γεμάτη πιστούς. Θα πάνε οι νέοι προσκύνημα στους αγίους τόπους. Ωραία θα είναι εκείνη η εποχή. Το ό,τι σήμερα αμαρτάνουν πολύ, θα τους οδηγήσει σε πιο βαθιά μετάνοια. Όπως το κερί που πριν σβήσει λάμπει δυνατά και πετάει σπινθήρες και με το φως του φωτίζει το γύρο σκοτάδι, έτσι θα είναι και η ζωή της εκκλησίας στην έσχατη εποχή. Και ο καιρός αυτός είναι κοντά.
- 361.**Ο πατήρ Σεραφείμ έλεγε συχνά. «Πολλές φορές γινόμαστε άρρωστοι επειδή δεν προσευχόμαστε πριν αρχίσουμε το φαγητό μας και δεν ζητάμε από τον Θεό να το ευλογήσει. Παλιά οι άνθρωποι όλα που έκαναν τα έκαναν με προσευχή. Προσεύχονταν όταν όργωναν τη γη, στη σπορά Προσεύχονταν, Προσεύχονταν και όταν θέριζαν τους καρπούς. Εμείς σήμερα δεν γνωρίζουμε ποιοι παράγουν αυτά που τρώμε και πολλές φορές δεν ξέρουμε ποιοι μαγειρεύουν το φαγητό μας. Μπορεί αυτοί να βρίζουν και να βλασφημούν,

όταν το μαγειρεύουν, γι' αυτό καλό θα ήταν πριν φάμε το φαγητό μας να ρίξουμε πανό του λίγο αγιασμό. Όλα αυτά που χρησιμοποιούμε για τροφή είναι δώρα της αγάπης του Θεού στους ανθρώπους. Μέσω αυτών όλη η φύση και ο νοητός κόσμος των αγγέλων διακονούν τον άνθρωπο. Για αυτό κάθε φορά όταν καθόμαστε να φάμε, πρέπει να προσευχόμαστε με πολλή επιμέλεια...».

362. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί ένα γράμμα που στάλθηκε από τον πατέρα Σεραφείμ σ' ένα πνευματικό του παιδί, επίσκοπο, ο οποίος βρισκόταν στη φυλακή. Είναι ένας λόγος παρηγοριάς και νουθεσίας που ο Δημιουργός απευθύνει στην ψυχή του ανθρώπου:

Έχεις ποτέ σκεφτεί ότι όλα που αφορούν εσένα, αφορούν και Εμένα;
Γιατι αυτά που αφορούν εσένα αφορούν την κόρη του οφθαλμού Μου.
Είσαι πολύτιμη στα μάτια Μου, (ομιλεί για την ψυχή), και σε έχω αγαπήσει, για αυτό είναι ιδιαίτερη χαρά για Μένα να σε εκπαιδεύω.

Όταν οι πειρασμοί έρχονται επάνω σου και ο πελέμιος, σαν το ποτάμι, θέλω να ξέρεις ότι

Από Μένα ήταν αυτό.

Θέλω να ξέρεις ότι η αδυναμία σου έχει ανάγκη από την δυναμιά Μου, και η ασφάλεια σου βρίσκεται στο να Με αφήσεις να σε προστατεύσω.

Θέλω να ξέρεις ότι, όταν βρίσκεσαι σε δύσκολες συνθήκες, μεταξύ των ανθρώπων που δεν σε καταλαβαίνουν, δεν λογαριάζουν αυτά που σου είναι ευάρεστα, και σε απομακρύνουν,

Από Μένα είναι αυτό.

Είμαι ο Θεός σου, οι περιστάσεις της ζωής είναι, στα χέρια μου, δεν βρέθηκες τυχαία στη θέση σου, είναι ακριβώς η θέση που σου έχω ορίσει.

Δεν Με παρακαλούσες να σου μάθω την ταπείνωση; Και να, σε έβαλα σ' αυτό το περιβάλλον, στο σχολείο όπου διδάσκουν αυτό το μάθημα.

Το περιβάλλον σου, και αυτοί που ζουν γύρω σου, μόνο εκτελούν το θέλημα Μου. Έχεις οικονομικές δυσκολίες και μόλις τα βγάζεις πέρα, να ξέρεις ότι,

Από Μένα ήταν αυτό.

Θέλω να ξέρεις ότι Εγώ διαθέτω τα χρήματά σου και να καταφεύγεις σε Μένα, και να γνωρίζεις ότι εξαρτάσαι από Μένα.

Θέλω να ξέρεις ότι τα αποθέματά Μου είναι ανεξάντλητα, και να βεβαιωθείς ότι είμαι πιστός στις υποσχέσεις Μου.

Να μην συμβεί ποτέ να σου πουν στην ανάγκη σου «Μην πιστεύεις στον Κύριο και Θεό σου».

Έχεις περάσει ποτέ νύχτα μέσα στην θλίψη; Είσαι χωρισμένος από τους συγγενείς σου, τους ανθρώπους που αγαπάς;

Σου το επέστρεψα για να στραφείς σε Μένα, και σε Μένα να βρεις την αιώνια παρηγοριά και ανακούφιση.

Σε ξεγέλασε ο φίλος ή κάποιος, που του είχες άνοιξη την καρδιά σου,

Από Μένα ήταν αυτό.

Εγώ επέστρεψα να σε αγγίξει αυτή η απογοήτευση, για να μάθεις ότι ο καλύτερος φίλος σου είναι ο Κύριος.

Θέλω να τα φέρνεις όλα σε Μένα και όλα να Μου τα λες.

Σε συκοφάντησε κάποιος, να το αφήσεις σε Μένα, σε Μένα να προσκολληθείς, σε Μένα η καταφυγή σου, για να κρυφτείς από την αντιλογία εθνών.

Θα κάνω την δικαιοσύνη σου να λάμψει σαν το φως και την ζωή σου, σαν μέρα μεσημέρι.

Καταστράφηκαν τα σχέδια σου, λύγισε η ψυχή σου και είναι εξαντλημένη, Από Μένα ήταν αυτό.

Έκανες σχέδια και είχες δικούς σου σκοπούς Μου τα έφερες να τα ευλογήσω. Αλλά Εγώ θέλω να αφήσεις σε Μένα, να κατευθύνω και να χειραγωγώ τις περιστάσεις της ζωής σου, γιατί είσαι το ορφανό και όχι πρωταγωνιστής. Σε βρήκαν απροσδόκητες αποτυχίες, και η απελπισία κατέλαβε την καρδιά σου, να ξέρεις.

Από Μένα ήταν αυτό.

Γιατί μ' αυτή την κούραση και το άγχος δοκιμάζω πόσο ισχυρή είναι η πίστη σου στις υποσχέσεις Μου και την παρηγορία σου στην προσευχή για τους συγγενείς σου.

Δεν ήσουν εσύ που εμπιστεύτηκες τις φροντίδες γι' αυτούς στην προνοητική αγάπη Μου; Δεν είσαι εσύ που και τώρα τους αφήνεις στην προστασία της Πάναγνου Μητέρας μου;

Σε βρήκε σοβαρή ασθένεια, που μπορεί να γιατρευτεί ή είναι αθεράπευτη, και σε κάρφωσε στο κρεβάτι σου.

Από Μένα είναι αυτό.

Επειδή θέλω να Με γνωρίσεις πιο βαθιά, μέσω της σωματικής ασθένειας και να μην γογγύζεις γι' αυτήν την δοκιμασία που σου στέλνεται, και να προσπαθείς να καταλάβεις τα σχέδια Μου, της σωτηρίας της ψυχής των ανθρώπων με διάφορους τρόπους, αλλά αγόγγυστα και ταπεινά να σκύψεις το κεφάλι σου μπροστά στην αγαθότητα Μου.

Ονειρευόσουν να κάνεις κάτι ξεχωριστό και ιδιαίτερο για Μένα και αντί να το κάνεις έπεσες στο κρεβάτι του πόνου,

Από Μένα ήταν αυτό.

Γιατί τότε θα ήσουν βυθισμένος στα δικά σου έργα, και εγώ δεν θα μπορούσα να προσελκύσω τις σκέψεις σου σε Μένα,

Αλλά Εγώ θέλω να σου διδάσκω τις βαθύτατες σκέψεις και τα μαθήματα Μου για να με υπηρετείς.

Θέλω να σε μάθω να συναισθάνεσαι πως είσαι τίποτα χωρίς εμένα.

Μερικοί από τους καλύτερους υιούς Μου είναι αυτοί, οι οποίοι είναι αποκομμένοι από την δραστική ζωή, για να μάθουν να χειρίζονται το όπλο της αδιάλειπτης προσευχής.

Κλήθηκες απροσδόκητα να αναλάβεις μια δύσκολη και υπεύθυνη θέση, στηριγμένη σε Μένα. Σου εμπιστεύομαι τις δυσκολίες αυτές, και για αυτό θα σε ευλογήσει Κύριος ο Θεός Σου σ' όλα τα έργα σου, σ' όλους τους δρόμους σου, σ' όλα, Καθοδηγητής και Δάσκαλος σου θα είναι ο Κύριος σου.

Την ημέρα αυτή στα χέρια σου, τέκνο Μου, έδωσε αυτό το δοχείο με το θείο μύρο, να το χρησιμοποιείς ελεύθερα.

Να θυμάσαι πάντοτε ότι κάθε δυσκολία που θα συναντήσεις, κάθε προκλητική λέξη, κάθε διαβολή και κατάκριση, κάθε εμπόδιο στα έργα σου που θα μπορούσε να προκαλέσει αγανάκτηση κι απογοήτευση, κάθε φανερώσει της αδυναμίας και της ανικανότητας σου, θα χριέται μ' αυτό το έλαιο,

Από Μένα ήταν αυτό.

Να θυμάσαι πως κάθε εμπόδιο είναι νουθεσία από τον Θεό, και γι' αυτό να βάλεις στην καρδιά σου αυτόν τον λόγο, που σου έχω αποκαλύψει την ημέρα αυτή,

Από Μένα ήταν αυτό.

Να ξέρεις και να θυμάσαι – πάντα, όπου κα να είσαι, ότι οποιοδήποτε κεντρί, θα αμβλυνηθεί μόλις θα μάθεις σε όλα να βλέπεις Εμένα.

Όλα σου στάλθηκαν από Μένα, για την τελειώσει της ψυχής σου,

Όλα αυτά ήταν από Μένα

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΩ ΔΟΞΑ